

Ted Kereshe

A szent tehén
– avagy, dogmák árnyékában

© A szerző kiadása

www.konyvmanufaktura.hu

Ted Kereshe

A szent tehén

– avagy, dogmák árnyékában

„A ki magától szól, a maga dicsőségét keresi; a ki pedig annak dicsőségét keresi, a ki küldte őt, igaz az, és nincs abban hamisság.”

Előszó

Kedves Olvasóm!

Nagy szeretettel köszöntelek ismét itt, luciferzumban. A kezdedben tartott írás ismét csak más lesz, mint az eddigiek. Nem témaválasztása tekintetében, hiszen bár a Bibliával, Isten igéjével és tanításaival kapcsolatban számos újdonsággal és érdekességgel találkozhatsz ismét a következő lapokon, mégis szándékom szerint itt leginkább olyan dolgokról lesz szó, amelyeket valamely előző írásomban már részben vagy akár hosszabban is érintettem. E munka tehát abban tér el leginkább az előző írásaimtól, hogy ezt a könyvet szándékom szerint nem le, hanem megírom. Mi a különbség? Ha ismered az általam jegyzett írásokat, akkor pontosan tudod miről beszélek. Ha nem ismered, akkor azt javaslom, ne ezzel a könyvvel kezd luciferzum felderítését! De ezzel kapcsolatban legyen itt mégis annyi, hogy szándékom szerint ez lesz az első olyan írásom, amellyel valóban kedvemre „elszöszölhetek”. Amelyet valóban alaposan átgondolhatok, és amelyet nem csupán lejegyzek néhány nap vagy hét alatt, hanem amelyet teljes mélységében megrágcsálhatok, ízlelgethetek, elszopogathatom mielőtt eléd tárom kedves olvasóm. De miért érzem ennek szükségét? Hiszen, ha eddig jó volt az a módszer, amelyet ha örömmel és boldogan is, de egyfajta kényszerűségből követtem, akkor most miért vágyok arra, hogy változtas-

sak az eddigi munkamódszeren? Nem vágyok erre, szó sincs erről! „*Távol legyen!*” Arról van szó, hogy ki szeretné ülni a sokat látott, öreg diófa árnyékába egy jó pipával és egy flaska jóféle nedűvel magam mellett, élvezve a nyári szellő simogatását, hallgatva a madarak vidám zenebonáját, és jó alaposan szeretném átgondolni az engem – és remélem téged is kedves olvasóm – leginkább érdeklő dolgokat abból a mára meglehetősen kiteribélyesedett valóság vagy világképből, amelyet az eddig napvilágot látott tíz munkám lapjain eléd tártam. Persze, azért lesznek itt is újdonságok. Tudod olyanok, amelyekre az ember rácsodálkozik és azt mondja: ez eddig, hogy nem jutott eszembe? Szeretnék tehát most téged is meginvitálni ide mellém az árnyékba – van itt hely bőven –, megkínálni bármivel, ami jólesik neked, és élvezve Isten békéjét, derűsen elbeszélgetni veled valóban értelmes dolgokról. Olyanokról, amelyek valóban megérdemlik a figyelmet, amelyek a szellemet építik és nem az eget. Beszéljünk ismét a szabad akaratról és arról a nagyon érdekes felvetésről is, amely az Avatar című írásomban éppen csak felbukkant e téma kapcsán. Ez pedig nem más, mint a szabad gondolat fogalma. Az ehhez szorosan kapcsolódó kérdés, hogy a gondolat szüli-e az akaratot vagy éppen fordítva, az akarat a gondolatot? Csemegezzünk együtt az Ige tanításaiból, hiszen a Biblia az az Írás, amely minden könyvek könyve. Ez A KÖNYV, (illetve könyvek) még ha csak oly kevesekben tudatosul is e tény. Beszéljünk egy kicsit tehát a Bibliáról is! Na nem az eredetéről vagy arról, hogy hány könyvet tartalmaz, mennyi idő alatt „állt” össze. Nem, az adatok nem érdekesek már nekünk itt, a vén diófa árnyékában. Arról beszéljünk vele kapcsolatban, hogy mi a jelentősége! Rágcsáljuk, ízlelgesük, nézzük meg mit tár fel nekünk, mire tanít bennünket!

Mazsolázzunk belőle és gondolkodjunk együtt testvér (nem az egodhoz beszélek)! Hiszen ha szabad a gondolatunk ha nem, ettől vagyunk szellemi lények. Attól, hogy képesek vagyunk fontos dolgokon gondolkodni az Úr segítségével. Hiszen ne essünk tévedésbe! Erre egyáltalán nem minden ember képes. Bizony. Az, hogy elvileg igen, az egyáltalán nem jelenti azt, hogy gyakorlatilag is igen. És ez, már ez az utolsó felvetés is igazolni látszik mindazokat a meglátásokat, amelyeket előző írásaimban eléd tártam kedves olvasóm. Ha az ember döntene saját értelmé, szabad akarata alapján, akkor nézetem szerint jóval több ember ismerné fel az igazságot és döntene helyesen. Hiszen ki akarna saját, szabad akaratából égni? Időnként elgondolodom azon, hogy én vagyok a „marslakó”, vagy a tömeg, amely körülvesz engem? Nézem az engem körülhőmpölygő emberáradatot, nyüzsögnek, mint a hangyák, rohanganak ügyes-bajos dolgaik után vágyaikat hajszolva, és közben a leghaloványabb fogalmuk sincs semmiől, amelyről én ezekben az írásokban beszélek. Ha megállítanék közülük valakit, és nekifognék elmondani neki az én gondolataimat, vagy mentőt hívna, vagy elzavarna. Persze nem teszek ilyet, csak nézem őket és kicsit úgy érzem magam, mintha egy filmet néznék a moziban, amelynek valahogyan mégis a részesévé váltam. Benne vagyok, de mégis rajta kívül. Értem, látom, érzem a történéseket, de tudom, hogy ez nem a valóság. Rendkívül furcsa dolog ez. Azt látom, hogy az engem körbehőmpölygő emberáradatnak tökéletesen más gondolatai vannak, mint nekem, ezért ha kommunikálni szeretnék velük, nem lehetek az, aki valójában vagyok. Fel kell vennem az ego-álarcot, mert ezek a lények csak azt ismerik, csak azzal képesek kommunikálni. Kicsit elszomorít ez a helyzet, de mit tehetünk? Ha nem akarom, hogy

a világ kivessen magából, nem akarok teljesen elszigetelődni, akkor bizony használnom kell ezt a világi maskarát. Ez van. De ezt talán majd később átbeszéljük újra. Most csak csodáljuk egy kicsit a gyönyörű nyári színeket, élvezzük az illatokat, a madarak énekét! Vegyünk egy mély lélegzetet és adjunk szívből hálát Istennek az Ő dicsőségéért! Azért, amely életet ad nekünk és reményt. Azért, amely túlmutat a hitványságon, a céltalanságon, és a reménytelenségen. Amely értelmessé teszi a létezésünket és célt ad annak. Sokan úgy vélik, hogy Isten nélkül is lehet értelmes célt találni az életben. Pedig dehogy. Sokan azt gondolják, hogy a család, a gyerekek, a vagyon gyarapítása, a földi élet minél alaposabb kiélvezése bőven elégséges és értelmes életcél lehet egy embernek. Pedig dehogy. Ez mind-mind hiábavalóság, ahogyan a Biblia is megfogalmazza ezt. Ha hiszed-ha nem, még a gyermekedről, gyermekeidről sem te gondoskods, hanem Isten teszi ezt általad. Te maximum csak hiszed az illúzió részeként, amely körülvesz földi életed minden pillanatában, hogy te teszed azt. Lásd be, egyetlen ember sem lehet képes tökéletes védelmet nyújtani egy gyermeknek, legyen bármennyire is résen, vagy féltő, óvó szülő. A gyermek akkor is sérülhet, érheti őt baj, amikor te alszol vagy csak néhány pillanatra nem figyelsz oda rá, amikor óvodában, iskolában van, vagy később, amikor szórakozni megy a barátaival. Mit tehetsz ilyenkor? Semmit. Imádkozhatsz, hogy ne érje baj. Isten kegyelmére bízhatod, ha van Istened. Az ember földi életének kizárólag egyetlen értelmes célja lehet mégpedig az, hogy felismeri-e az Isten, az Úr jelenvalóságát és megteszi-e mindazt a szellemi utat, amely e felismeréssel szükségszerűen együttjár feltéve, hogy valódi a felismerés. Persze továbbra is tartom, hogy ez nem a földi ember döntésétől függ, de a

lényegen, az igazságon, a tényeken ez mit sem változtat. Mint minden írásom elején itt is hadd hívjam fel a figyelmed arra, hogy az alábbiakban következő meglátások nem kinyilatkoztatás, hanem vélemény. Az „én” véleményem. Mint ilyen pedig – bár hitem szerint az igazság maga, amit eléd tárok írásaimban – egyáltalán nem meggyőzési szándékkal kerül eléd, hanem szellemi táplálékként azzal a céllal, hogy gondolkodása bírjon téged. Gondolkodásra arról, amiről érdemes gondolkodni. Én például időnként elgondolodom azon is, hogy én, éppen én vajon miért nem álltam be a sorba? Abba a sorba, amely *szinte* megnyugtatóan képviseli mindazt, amit annyira szeretek, amely mindennél fontosabb számomra. Vajon miért nem elég jó nekem az alternatív keresztényeknek az átlag, vasárnapi keresztények táborához mérten ugyan szűk, de az én álláspontomat képviselőkhöz képest mégis gigászi tábor? Hiszen milyen kényelmes lenne hátradőlni a fotelban, vagy éppen itt a vén diófa alatt és hallgatni a sok bölcs, nagy tudású teológust, haladó szellemű reformpapot, vagy a Jóisten tudja még kiket, akik mind-mind tudják az igazságot. Az ő igazságukat. Hát igen, itt meg is válaszoltam a saját kérdésem. Az Úr nekem mást tartogatott és szán. Nekem pedig egyrészt nincs más választásom, mint elfogadni ezt az elhívást, másrészt még amennyiben lenne, sem utasítanám vissza, hiszen számomra – bár nyilván nem mindegy, mi lesz a vége –, szívem mélyéről felbuzgó öröm az, hogy az Úr egyfajta szándéka általam nyilvánulhat meg. Elképesztően nagy dolognak érzem azt, hogy én lehetek a toll forrásom kezében. Nagyon mély hálát érzek ezért és rendkívül nagy öröm ez nekem. De miért térek most ki erre? Azért, mert a fenti kérdésemre kaptam egy nagyon érdekes választ, amelyet itt és most szeretnék megosztani veled, kedves ol-

vasóm! Amint egy alkalommal ismét csak azon gondolkodtam, hogy vajon az én utam miért éppen ilyen, az *jutott eszembe*, hogy olvassam vissza a régi feljegyzéseim, azokat, amelyek az egykori álmaimat rögzítették. Mondhatom volt néhány meglepő felismerésem így, ma visszaolvasva ezeket, de a lényeg, a válasz a kérdéseimre rögtön az első bejegyzés volt. Több szempontból döbbenetes volt ez az álmot leíró bejegyzés számomra, és bevallom az egyik felismerés mai szemmel nézve igen kevésbé pozitív, de ma már pontosan értem és látom, hogy miért alakult ez akkor úgy, ahogyan. Némileg szalonképesé téve bemásolom ide az akkori feljegyzésem. Fontos tudni, hogy e bejegyzés leírásának idején még fogalmam sem volt Jézus Krisztusról (!), ez nagyon fontos. E sorok lejegyzésének idején még a hidegek táborát gyarapítottam ((ha érted).

„Tudom a te dolgaidat, hogy te sem hideg nem vagy, sem hév; vajha hideg volnál, vagy hév.”

Én voltam tehát a hideg, az említett álom leírásakor. Az Úr már megszólított, de az igazi fordulat még nem érkezett el ekkor, ez még váratott magára. Ám valamiért ezt az álmot már akkor is tartottam annyira érdekesnek, hogy rögzítsem. Ugye, milyen érdekes? Csak úgy gondoltam egyet és leírtam. (Szabad akaratom és oly nagy bölcsességem által motiváltan :) Mert tudtam, hogy egyszer majd, sok év múlva fontos lesz. Édes Istenem! Hisz pontosan tudom: halovány fogalmam sem volt akkor semmiről, ami valóban fontos. De mégis, leírtam ezt az álmot. Azért, hogy ma rátaláljak. Még, hogy szabad akarat! Ha nem lennék ennyire meghökkenve Isten csodálatos hatalmán és vezetésén, akkor most nevetnék, de nincs nevetgethennem. Csak hála és

rajongás van a szívemben. Tehát eszembe jutott a bennem megfogalmazódott kérdésre az, hogy elolvassam a következő sorokat, amely stílusáért előre elnézésed kérem, de Forrás azt mondja ne írjam át, mivel fontos, hogy e sorok lejegyzésének idejében valóban így gondolkodtam és fogalmaztam. A szleng tudatos volt, akkoriban ezt jópofának tartottam, mint, ahogyan a trágárságot is. Beszéltem valakivel – középkorú hölgy az illető – aki időnként kevéssé válogatja meg a szavait. Feltettem neki a kérdést, hogy miért káromkodik? Először meglepődött, majd azt válaszolta, hogy ő nem is. Valójában észre sem vette, hogyan beszél. Azután később, amikor egy konkrét alkalommal rászóltam, hogy látod? Most ezt miért így mondtad? Akkor némi gondolkodás után ezt a választ adta: „mert ez szexi!” Puff neki! Most erre mit mondjunk? Neki ez szexi, nekem meg visszataszító, bár nyilván nekem is jópofa volt akkoriban, amikor a következő szöveget feljegyeztem. Tehát megtartom az eredeti formát, de ettől függetlenül ezt-azt kipontozok, nyilván megérted majd miért. Olvassuk hát együtt ismét azt az álmot!

„Egy csuklós buszon utaztam valahova. Helyi járat volt (kék busz) de jó hosszú vonal volt. Csak én voltam rajt meg a sofőr. Mentünk-mentünk-mentünk. Egyszer csak egy útlezáráshoz érkeztünk, nem lehetett tovább menni arra, amerre kellett volna. Erre bemonnyá egy műnő hangja, hogy kérjük a kedves utasokat, mennyenek vissza az örsvezér térre, mert onnan megy a tuti járat. Én meg erre: mennyen a f...m, az olyan messze van, mint az állat. Na, erre a busz megindult egy terelőútra, ami egy kurva meredek, keskeny, egyenes, és jó minőségű út volt egy hegyoldal mentén. Nekilódult a csuklós és bőgő motorral elkezdett

kapaszkodni. Na mondom b..meg, ha ez egyszer itt megáll, tuti végünk van, mert, hogy simán visszazuhanunk az fix. Már készültem is, hogy kiugrok ha lefullad a cucc vagy ilyesmi, de az csak ment szépen minden gond nélkül. Végül felértünk a tetőre, ahol megint csak mindenhol felbontás, terelés, meg ilyesmi volt. Volt egy kétsávos út, ahol egymás seggébe értek az autók, de csak az egyik irányba. Mentek szépen folyamatosan. Megáll a busz, kinyílnak az ajtók. Leszáll a sofőr meg én is. Monnya nekem a csóka, hogy innen visszafordul a busz. Kérdem, hogy azok az autók hova mennek, amikről az elébb szóltam. Monnya, hogy ahova én is igyexem. Erre elnézek jobbra és látok egy teljesen néptelen utat, full építési terület, sóderdombok, meg csupa akadály, de azért én látom, hogy simán el tudok menni majd motorral arra. Tudom, hogy ott van valahol a KTM (a régi motorom volt az álmomban nem a bmw), bármikor használhatom. Na, és el is döntöttem ebben a pillanatban, hogy én egyedül arra megyek, amerre senki. Biztos voltam magamban, tudtam, hogy menni fog. Na, nagyjából ennyi...„

Na, nagyjából (azaz egészen pontosan) ennyi. Volt(am). Fogalmam sem volt arról, hogy mi volt ez az álom, de valamiért leírtam. Egy jóval korábbi írásomban említettem már, hogy időnként eszembe jutott először csak egy-egy olyan gondolat, amely annyira megérintett, hogy érdemesnek tartottam leírni. A Peremvilág című könyvben írtam erről talán a kisregénybe illesztve, de ez most mindegy. Ami fontos az, hogy ezt az álmot leírtam évekkel ezelőtt azért, hogy most visszaolvassam és megértsem az üzenetét. Ami pedig a legfontosabb, hogy így „üt” a dolog igazán. Gondold csak el! Isten sok éve pontosan tudta, hogy én fel

fogom tenni ezt a kérdést, és Ő előre megválaszolta ezt nekem. Gondoskodott arról, hogy leírjam és majd a kellő időben rá is találjak erre a rögzített álmra. Tényleg megáll az eszem... Tudom, látom, érzem, értem, de „mégsem értem”. Meg vagyok döbbenve! Az Úr évekkel ezelőtt leírja nekem, hogy fiam, te más úton mész majd, mint a többiek. Akik sokan (vagy csak többen(?), mert ugye nagyon nem mindegy:) vannak. De nézzük az álmofejtést! Kék, csuklós busz = a Budapesti átlagéletem. Csak én és a sofőr = csak én. És **A Sofőr**. Tudod, a sofőr az, **aki vezet**. Téged szellemileg (Avatar). Mentünk-mentünk-mentünk = mentünk-mentünk-mentünk. Útelágazás, nem lehetett továbbmenni arra, amerre kellett volna = **Nem lehetett továbbmenni arra, amerre én (ego) akartam volna**. Itt, amikor felmerül a (vélt) probléma, bemondja egy gépnő (női hang), hogy visszamehetsz oda, ahonnan indultál, mert ha visszamész, akkor minden jó lesz megint. Mire én a „szabad akaratom” által döntök: „menjen a khöm”... Szóval nem megyek. Egyébként nagyon érdekes, hogy most, miközben ezeket a sorokat írom, tisztán felbukkan bennem az emlék (ez is elképesztő), hogy az álomidő vélt tartamához képest meglehetősen hosszan mérlegeltem (álomban) e szituációt, mire megszületett a döntés. Ezt vélhetné valaki a szabad akarat bizonyítékának is, ám én jóval inkább az ego és az Isten „párbajának” írnám le az esetet. Persze ez nyilván nem párbaj volt, hiszen hogyan párbajozhat a gombostű az atombombával? –, hogy egy igen pocsek, ám szemléletes hasonlattal éljek. Tehát tipródtam egy ideig, majd megint csak a „szabad akaratom” okán rajta maradtam a buszon, ami egy látszólag igen veszélyes mutatványba kezdett ezt követően. Nekilódult megmászni egy olyan utat, amiből akkori meglátásom (az ego meglátása) szerint tisztán látha-

tóan csak a baj lehetett. (Igaza is lett, hiszen számára rövidesen elvesztem :) Féltem, izgatottan kerestem a menekülőt, hogy merre inalog majd el, ha bekövetkezik a baj. De a baj elmaradt, én pedig ugyancsak maradtam. A szabad akaratom okán :) Aha. Végül a busz elvitt addig, ameddig vihetett. Innen új jármű kell. Máshol vagyunk most. Sokkal magasabban. Itt – ahogyan látom – jó sok autó halad egy irányba. Mennek szépen rendezetten. Nincs dudálás, előzés tülekedés, „mennek szépen, folyamatosan.” Igaz, az út csupán kétsávos. Jó **keskeny út** ez. Egyetlen sáv van használatban, szemben senki sem jön rajta. Bár a kocsisor abban az egy sávban szinte összefüggő, de mondjuk egy autópályához képest mégis kevesen járnak azon. Itt most megállunk egyetlen percre. Máté7:13-14 Károli:

„Menjetek be a szoros kapun. Mert tágas az a kapu és széles az az út, a mely a veszedelemre visz, és sokan vannak, a kik azon járnak. Mert szoros az a kapu és keskeny az az út, a mely az életre visz, és kevesen vannak, a kik megtalálják azt.”

Az út, amit szemlélek álmomban ugyan valóban keskeny, de az autó igen sok rajta. Találd ki fiam, hogy ez most a széles út, mert sokan járnak rajta, vagy a keskeny út, mert valóban keskeny, hiszen csupán egyetlen sáv, de az autó tényleg sok rajta! Mit gondolsz? Nem tudom, kérdezzük meg! A sofőr kérdésemre elmondja, hogy ez a sok autó mind oda tart, ahova én is igyekszem. Igen ám, de vajon én pontosan hova is igyekszem ekkor? (Puff neki, ettől nem lettem okosabb:) Ám, én ekkor meglátok **jobb kéz** felé egy teljesen néptelen utat, amely láthatóan egyelőre még építési terület. De ettől még út. Ez egy eddig nem járt, de lehetséges,

„alternatív” út. Alternatív. Választható? Nem hiszem. Ha választhatnék, akkor a kényelmest választanám. Beülnek egy autóba, és boldogan bóbiskolnék az anyósülésen a célíg. Ám nem ezt teszem, hiszen erős késztetést érzek arra, hogy a néptelen, járatlan úton induljak el és hiszem azt is, hogy képes leszek erre. Azt már az álom pillanatában is tudom, hogy az ehhez szükséges eszköz a rendelkezésemre áll majd (itt egy KTM terepmotor formájában, hiszen tudom, azzal átjutok mindenben). Tehát tudom mit kell tennem és tudom, hogy tenni is fogom. Pedig hányszor hallottam, hogy a „járt utat a járatlanért el ne hagyj!” Ez valami ugyanolyan félrevezető, gonosz megtévesztés egyébként, mint a „segíts magadon, Isten is megsegít”. A járt utat a járatlanért el ne hagyj! Menj te is, mint a többi birka a széles úton! Mert a többiek, a nagy többség is arra megy. Én pedig azt mondom: futás testvér! Hagyd el azt az utat, amilyen hamar csak lehet, ha eddig nem tetted! Ami pedig engem illet, én nem a járatlanért hagyom el a jártat, hanem az Úrért! Érte azonnal, és gondolkodás nélkül. De hiszen hiába is gondolkodnék, ha azt tartom amit: Példabeszédek16:9

„Az embernek elméje gondolja meg az ő útát; de az Úr igazgatja annak járását.”

Azaz: Ember tervez, Isten végez. Tudom, számos képzett teológus érti ezt az igét. Úgy értik, hogy az, miszerint „az ember elméje gondolja meg az ő útát” éppen a szabad akarat jelenvalóságára utal. Ez így is lenne, ha nem folytatódna az ige azzal, hogy **„de az Úr igazgatja annak járását.”** Mármost az ember elméjének a járását, amelynek egyenes kö-

vetkezménye magának az útnak a járása jóban vagy rosszban. De nézzük tovább! Péld.16:1

„Az embernél vannak az elme gondolatjai; de az Úrtól van a nyelv felelete.”

„Az embernek elméje gondolja meg”, „az embernél vannak az elme gondolatjai”. Ha megfigyeljük, mindkét igérész annyit állít, hogy az embernél vannak gondolatok, amiket gondol. Sem többet, sem kevesebbet. De azt egyáltalán nem állítja, hogy ezek a gondolatok az embertől is származnának. Ám azt igen, hogy az ember gondoljon bármit is, az bizony Istentől, Isten szándéka szerint való: „*de az Úr igazgatja annak járását, az Úrtól van a nyelv felelete.*” E meglátásom azt gondolom, egészen egyértelművé és nyilvánvalóvá teszi a következő ige, helyesen a zsidó írás, az IMIT (az IMIT verzió az Izraelita Magyar Irodalmi Társulás 1898-1907 héber nyelvről való Biblia fordítása) szerint: Péld.16:2

„Mindenik útja az embernek tiszta az ő szemében, de az elméket meghatározza az Örökkévaló.”

Nem tudom, miképpen lehetne ezeket az igéket kiforgatni az értelmükből. Persze, dehogynem tudom. Szimpla átfogalmazással, ahogyan például a Károliban is olvashatjuk talán egy „frissített” Septuaginta nyomán: „*Minden útai tiszták az embernek a maga szemei előtt; de a ki a lelkeket vizsgálja, az Úr az!*” Nem gondolnám, hogy a zsidó bölcsek így fordították volna görögre az eredeti zsidó (héber) írást. Hát, így működik az ige hamisítása. Mindkettő állítólag az Isten beszéde, ám köszönőviszonyban is alig vannak egy-

mással. De legalább annyi elmondható, hogy a 16:1 igazodik az eredeti héber íráshoz a Károliban is, ám a 16:2 a héber verzióban annyira tiszta és egyértelmű, hogy nem lehetett meghamisítás nélkül hagyni.

Ezeknél egyértelműbb leírást tehát nehezen találhatna bárki az emberi gondolkodás mechanizmusáról. Hiszen azt olvassuk, hogy az ember gondol erre, gondol arra, de az, hogy mit beszél, bizony az Úrtól jön. És rögtön ezután – ne hogy félre értsük – megkapjuk a megerősítést is: Az ember mindig azt gondolja, hogy ő helyesen látja a dolgokat és helyesen cselekszik, ám a tudatát, a felfogását, azaz a gondolkodásmódját az Isten alakítja, határozza meg. Ő ad belátást, az igazságra való ismeretet vagy „kemény nyakat” az embernek. Nézetem szerint tehát nincs más út vagy lehetőség, mint az Úr segítségét kérni, és az Ő vezetésére bízni magunkat. Nem gondolom azt sem, hogy minden egyes embernek hasonló módon és mélységben tárja fel az igazságot az Úr, hiszen az egyes emberek megértőképessége messze nem egyforma. Ebből fakadóan fordulhatnak elő olyan buta helyzetek, hogy egyes emberek, bár ugyanazt a szekeret tolják, nézeteiket tekintve akár jelentősen is szembehelyezkedhetnek egymással úgy vélekedve, hogy a másik súlyos tévúton jár. Ám az is igaz, hogy a mélyebb megértéssel bíró fél általában felismeri az igazságot az adott szituációban, és tudomásul véve a helyzetet igyekszik elkerülni a parttalan vitát. Jól felismerhető ez a helyzet, például egyes keresztény portálok hozzászólásait olvasva, ahol bár az Úr szeretete nagyjából általános jelenség, ettől eltekintve azonban egészen elképesztő felfogás és szemléletbeli különbségek nyilvánulnak meg egy-egy téma kapcsán. Az emberek nem jönnek rá arra, hogy nem fogják tudni meg-

győzni egymást. Csak hajtogatják a magukét (ahogy én is:), de én legalább nem a meggyőzés szándékával. Dicsérjük tehát az Urat azzal, hogy Róla elmélkedünk, az Ő teremtéséről és a velünk kapcsolatos céljairól! Gyere tehát kedves olvasóm, ülj ide mellém az árnyékba és tölts magadnak abból, ami jólesik neked ebben a hőségben! Tarts velem ismét gondolataim útján!

Méz

Miért éppen méz? Mert a méz Isten ajándéka. Egy csodálatos eszencia, amelyet Isten alkotott. Na nem az a hamisított szemét, élelmiszerüzletekben, hipermarketekben kapható cukorszirup, amit többnyire sikerrel sóznak el méz gyanánt az embereknek, hiszen az a vásárnapi keresztyénység és különösen a katolicizmus. Én itt arra a mézre gondolok, amelyet Isten adott és ad az embernek. Az aranyszínű, édes, tiszta, tápláló, ízletes és egészséges, valódi mézre. Arra, amelyen Krisztus és János apostol is nevelkedett és élt. A méz tehát Isten ajándéka, egy valódi Isteni csemege. A kezekben tartott írást ugyanilyen csemegének szánom neked kedves olvasóm, amely nyilván nem veteckedhet a valódi méz tökélyével, mégis abban a reményben íródik, hogy ahhoz hasonlatos csemegével és táplálékkal szolgál majd a te szellemed számára. Fogadd hát ezt az írást is nagy szeretettel és mint előszavamban invitáltalak, tarts velem ismét gondolataim útján! De mivel is kezdjük? Vagy helyesebben fogalmazva, egy ilyen előszó után inkább mivel is folytassuk? Talán azzal a gondolattal, amelyet valódi mélységében eddig nem tekintettem át. Azzal a meglátással, amelyet előző írásomban az Avatar című könyvben említettem meg talán először. Azzal, hogy ha nincs szabad akaratunk – mint ahogyan ezt ma is látom – lehet-e szabad a gondolatunk? Velős kérdésnek tartom, hiszen a válasz, legyen az bármilyen is, nagyon messzire fog mutatni szá-

munkra. Kezdjük talán a kérdés megválaszolásával, hogy az akarat szüli-e a gondolatot vagy a gondolat az akaratot? Hiszen az akaratunk az, amely a cselekedeteinket szüli. Elsőre talán könnyű kérdésnek látszik, úgy tűnhet logikusnak, hogy nem bonyolult dolog ez: a gondolatok által fogalmazódik meg egy adott emberben, hogy mi lesz a törekvése vagy másként szólva az akarata. Gondolkodik és gondolatai nyomán kialakul az akarata. Ez és ez lenne jó nekem tehát ezt és ezt akarom. Igen ám, de az akarat fogalmának van egy mélyebb tartománya is. Van olyan, hogy „eredendő” akarat. Ebből korcsosult el az a mára kissé felszínes közhely, hogy „eredetileg nem ezt akartam”, nem ez volt a szándékom. Dehogynem! Csak vagy letagadod, vagy te sem jössz rá erre. Egyébként is! Milyen szabad akarat az, amelyik nem teljeseedik be? Hát ha valóban szabad akaratom van, akkor nyilván úgy lesz, ahogyan én akarom. Nem? Vagy csak akarok valamit szabadon, aztán vagy úgy lesz vagy nem? Hányan elmondták már ezeket a szavakat: „jaj, nem így akartam, nem ezt akartam”. Nem úgy, nem azt akarta az illető, de mégis úgy és az lett. Ha valamit akarok, de nem teljeseedik be, egészen másként történnek a dolgok, mint ahogyan én akartam, akkor beszélhetünk szabad akaratról? Meglátásom szerint, a szabad akarat az beteljesedett akaratot jelent, hiszen ha én akarok valamit, de az nagyon nem úgy lesz, mint ahogyan én akarom, akkor jóval inkább szabad illúzióról beszélhetünk csak, mintsem szabad akaratról. Tekerhetünk egyet a dolgon azzal, hogy jó, akkor nem szabad akaratról, csupán szabad választási vagy döntési lehetőségről beszélünk. De ennek van értelme? Szabadon eldöntöm, hogy busszal vagy villamossal megyek. Szuper! Ez aztán a szabad választás... De erről legalább elhiszik az emberek, hogy a birtokukban van. Persze nincs, de ez ezen

a szinten nem derül ki számukra. (Avatar) Igaz a legtöbbszörük számára soha, semmikor nem derül ki, hogy ebben is tévednek, de menjünk tovább! Az akarat tehát egy kicsit komolyabb dolog, olyan, amelynek tétje van. Olyan valami, amely az életünkre, az abban megnyilvánuló eseményekkel, történésekkel kapcsolatban meghatározó erővel bír. Na, ezek azok a dolgok, ahol ki kellene, hogy dőljön a liszt, meg kellene látniuk az embereknek az igazságot. De nem látják meg. A szabad akarat csak akkor szabad akarat, akkor ér valamit, ha beteljesül. Ha nem teljesül, akkor csupán egy illúzió. Én szabadon akarok valamit, de az a kutyát sem érdekli. Szabadon eldöntöttem valamit, de azután minden egészen másként alakult. Ez az általános képlet. Nem igaz? Ha mindenki akarata beteljesedne, akkor mindenki milliárdos lenne, úszna a luxusban, a többit meg inkább hagyjuk. Ilyen a világ? Így élnek az emberek? Természetesen nem. Általában semmi sem úgy alakul, ahogyan azt az emberek akarják, mégis szilárdan hisznek a saját szabad akaratukban. Nevetséges...

E szerint eldöntik, hogy minden másképpen legyen, mint ahogyan ők akarják. Mert ez valósul meg. Néha persze a legtöbb embernek azért bejön ez-az, hiszen ha nem így lenne, akkor előbb-utóbb még a leginkább süsü ember is gyanút fogna. Ezért hát időnként vannak sikerek is. „Látod? Ezt akartam és így is lett! Nekem lett igazam!” Vannak olyanok is, akiknek sűrűn vannak sikereik. Na, ezek azok, akik általában tökéletesen el vannak ájulva maguktól. „Én mekkora okosságcsunami vagyok, nekem bejött az élet tesókám, kérdezzél nyugodtan!” Ez a gigaego kategória, sőtán meg vinnyog a röhögéstől. Ezek aztán sosem jönnek ki az önfényezés mocsarából. „Zseni vagyok apám, nekem minden bejön.” Majd meglátjuk a végén... Arról beszéltünk,

hogyan van egy mélyebb tartománya is az akarat fogalmának. Ez tehát az eredendő akarat, amelyet ma úgy hívnak, hogy „emberi természet”. Az embernek van egy eredendő beállítottsága. Ami a természete. Az egyik embernek ilyen, a másinak olyan. Ez a természet határozza meg azt, hogy milyen gondolatai lesznek. Illetve természetesen nem ez, de a felszínen így látszik, tehát egyelőre most maradjunk meg ennél. Könnyen megérthetjük miről van itt szó, ha például arra gondolunk, hogy a szelíd természetű emberben nem születik erőszakos gondolat, ebből fakadóan pedig soha nem fog erőszakosan cselekedni sem. Az erőszakos természetű embernél pedig éppen fordítva áll a helyzet. Kizárólag erőszakos módon akar mindent megoldani ha lehetséges. Csak akkor és addig békés, amikor és ameddig nem ütközik ellenállásba vagy ha nincs más lehetősége, mert egy nála is erőszakosabb vagy hatalmasabb „ellenféllel” kerül szembe. E gondolatmenet alapján tehát látható, hogy az eredendő akaratunk (természetünk) szülő gondolatainkat, tehát végső soron ez cselekedeteink forrása. Mondom: a felszínen. Mert mint ezt megismerhettünk előző írásaimból (is), korántsem ez a valódi helyzet. Hiszen ha ez így lenne, akkor valóban a szabad akaratunk szerint léteznénk itt a földön és gondolataink is szabadon szárnyalhatnának legyenek azok bármilyenek is. Gondold csak el a helyzetet: Isten több milliárd erőszakos, önző örültet a szabadjára enged? Igen, világunk sok esetben olyan, mintha ez valóban így lenne, de hidd el, ha így volna, akkor már a világ sem létezne. Hiszen, mint írtam már több ízben, ha Isten szabadjára engedne minden egót, az maga lenne a káosz, a tökéletes kiszámíthatatlanság, az abszolút anarchia. Egy ilyen világban Isten hogyan, miként gondoskodhatna az övéiről? Miként óvhatna meg bárkit is? Mert azt ugye nem gon-

doljuk, hogy az Úr nem óvja az övéit? Ugye nem gondolod, hogy csak úgy, a „sorsodra” hagy itt, aztán majd ott hon megvigasztal? Szó sincs erről! Maximum arról, hogy sokan, a legtöbben nem értik az Úr indítékait. Pedig vannak ám Neki. Bizony. Isten nem csak úgy van ezzel, hogy „hát, ahogy esik, úgy puffan”, megvárjuk, hogy mit dönt a jó nép, aztán majd reagálunk arra. Még te is gondoskodsz arról, ami a tiéd. Hát miért gondolod azt, hogy Isten nem? Isten nem bíz a véletlenre, a káoszra – ami tökéletesen egyenértékű a szabad akarattal – semmit. Ezt nyugodtan tekintsd ténynek! Ebből pedig az következik, hogy amennyiben az akarat nem szabad, hanem Isten által valamilyen módon manipulált, akkor bizony a cselekvéseket kiváltó, illetve motiváló gondolatok is manipuláltak. És igen, bizony ez is így van. Tudom, azt a tételt, hogy még gondolati szinten sem vagyunk itt tökéletesen szabadok talán még inkább nehéz elfogadni, mint a szabad akarat nem létező voltát, de menjünk csak tovább, vizsgáljuk csak meg alaposabban ezt a szálát! Lehetetlenségnek tűnik az, hogy ne legyen legalább egyetlen saját gondolatom. Ez azért már valóban túlzás. Ha ez így van vagy lenne, akkor aztán tényleg csak egy figura lennék egy mesekönyv lapjain, amit Isten lapozgat talán unalmában. Sokan azt mondják, hogy Isten nem bábokat akar hanem értelmes, tudatos híveket, gyermekeket. Igazuk is van! Isten valóban ilyen híveket vár az Ő királyságába. Ezzel csak az a gond, amint azt már több ízben elmondtam, hogy azok, akik így gondolják szem elől tévesztik azt a nem elhanyagolható tényt, hogy ez a világ csupán egy árnyékvilág, amely az emberi létezésnek talán a legkevésbé fontos, ennek okán pedig egy igen röpké állomása. Mint mondtam, e sokaság véleményével szöges ellentétben a valóban fontos dolgok nem itt dőlnek el. Az e

nézetben lévő embereknek a valóságot illető, egyébként sok esetben helyes és logikus meglátása ott siklik holtvágányra, hogy ezt az árnyékvilágot vakságuk okán jelentős mértékben túldimenzionálják, túlértékelik. Ide helyezik a döntési kompetenciát, mivel fogalmuk sincs arról, hogy ide már ők is valahonnan jöttek. Talán emlékszel említettem már, hogy nézetem szerint három lépcső vagy állomás van az emberi létben. Van egy preegzisztenciális és egy posztegzisztenciális lét is, amelyek közrefogják e földi létezését. Azaz jöttünk ide valahonnan, vagyunk itt és megyünk majd innen valahova. Ahogyan ez „véletlenül” az iszlám tanításaiban is felbukkan. Anélkül, hogy messzire kalandoznék gyorsan megjegyzem, az iszlám a katolikusok találmánya, csak kicsit benézték a dolgot. Tudod: „jaj, eredendően nem ezt akartam”.) De ez lett belőle. Miért írom ezt? Mert meggyőződésem, hogy a Vatikánban tudják az igazságot. Azt, amelyet hitem szerint én is megnyilvánítok. Sátán úgy intézte, hogy a világ összes nagy vallásába becsempésztett egy kis igazságmagot, amely köré azután rágyúrta a sok hazugságot. Az iszlámban is fellelhetőek ezek a kis magocskák, az ördög a további részletekben bújik meg ott is. Ha lecsupaszítjuk, megtisztítjuk a ráakódott szennytől ezeket a tétéleket, meglelhetjük a csírákat, amelyek még igazak voltak bennük és igazak ma is. Hiszen az igazság örök még akkor is, ha elrejtik a szemünk elől. Tehát ha valahonnan jöttünk ide, nem itt kezdtük meg emberi létünket, ha ez a létünk már előzménnyel bír (Szellemi Izráel-Backstage), akkor nagyon egyszerűen képesek leszünk megérteni egy sor olyan dolgot, amely az e világot kiindulópontnak vélő emberek számára érthetetlennek és igazságtalannak tűnik hibás nézetükből fakadóan. Mivel támasztom alá a preegzisztenciális lét jelenvalóságát? Logikai és bibliai bizonyí-

tékokkal. Gondolj csak bele! Isten megteremtette az embert a Maga képére. Mi pedig – ha ilyenek is, amilyenek, de – emberek vagyunk. Igaz már messze nem az a tökéletes férfi és nő, ember és néember, akik Ádám és Éva voltak, de emberek. Itt álljunk csak meg egy szóra! Azt írtam: néember. Tóra:1Mózes2:23:

„Akkor mondta az ember: Ez immár csontomból való csont és húsból való hús; azért neveztessek néembernek, mert az emberből vétetett az.”

Komoly. Az ember felesége az ember-né, az én feleségem az én ném. Em-ber és ném-ber. Itt egyáltalán nem arról a pejoratív jelentésről van szó, amely a mai szóhasználatban megjelenik. Így pusztul a nyelv és a tudás. Tehát visszatérve fő szálunkhoz, a háromlépcsős emberi létezéshez látnunk kell, hogy Isten Ádámot és Évát az öröklétben, halhatatlannak teremtette. Amikor bűnbe estek, akkor váltak halandóvá, akkor kerültek ki az édeni öröklétből a halál világába, ide a földre, a veríték és a fájdalom világába. Lehet azt mondani, hogy az éden is e földön volt, tehát az édeni állapot nem egy megelőző lét, de ez hibás elgondolás. Ugyanis nem a hely, hanem a frekvencia a fontos. Amint ősapánk és ősanánk megszegte Isten parancsát, romlottakká váltak (bűnössé) és a létezés egy alantasabb szintjére léptek. Kiűzettek az édenből egy fájdalommal, vesződéssel teli küzdelmes világba. Oda, ahol mi is élünk ma. Itt pedig végül meg is haltak, majd visszatértek Istenhez. Nézzünk csak meg egy „apokrifet”, amely nem más, mint Mózes apokalipszise. Ebben Éva, Ádám halálos ágya mellett elmondja gyermekeiknek a bűnbeesés és a kiűzetés történetét. Móz.ap.29:

„Ahogy az Úr ezeket elmondta, megparancsolta, hogy

űzzenek ki minket a paradicsomból. Atyátok zokogott az angyalok színe előtt a paradicsommal szemben, és az angyalok ezt mondták neki: – Mit akarsz, hogy tegyünk néked Ádám? Atyátok ezt válaszolta az angyaloknak: – Íme, kiűztetek engem, kérlek titeket, engedjétek meg nekem, hogy a paradicsomból jó illatot vigyek, hogy miután kimentem, áldozatot mutassak be Istennek, azért hogy meghallgasson engem Isten. És odamentek és az angyalok azt mondják Istennek: JA'ÉL (Jahwe), örökkévaló Király, parancsolt meg nekünk, hogy adjunk Ádámnak jó illatú tömjént a paradicsomból. Akkor Isten megparancsolta, hogy Ádám jöjjön, és vegyen jó illatú aromákat kívánsága szerint. És odaengedték az angyalok, összegyűjtött mindenfélét, sáfrányt és nárdust, nádat és fahéjat és a többi magvakat táplálásra, és véve azokat kiment a paradicsomból. És a földön lettünk.”

„És a földön lettünk”. Mit mondjunk erre? Mert addig hol voltak? Történetükben jól érzékelhető a három „állo-más”. Ha pedig ősapánk és ősanyánk esetében, az emberi prototípusok esetében így volt ez, velünk miért lenne más-képpen? Vagy vegyük magának az Úrnak, Krisztusnak az „esetét”! Ezek az Ő szavai János evangéliuma 16:28 Csia-Károli:

„Eljöttem az Atyától, lejöttem a világba, ismét elhagyom a világot, és az Atyához megyek.”

„Kijöttem az Atyától, és jöttem e világba: ismét elhagyom e világot, és elmegyek az Atyához.”

Majd nem kevésbé érdekes ugyancsak e Krisztustól származó idézet János evangéliumának következő fejezetéből. 17:14-18 Károli:

„*Én a te ígédet nékik adtam; és a világ gyűlölte őket, mivel-
hogy nem e világból valók, a mint hogy én sem e világból
vagyok. Nem azt kérem, hogy vedd ki őket e világból,
hanem hogy őrizd meg őket a gonosztól. Nem e világból
valók, a mint hogy én sem e világból vagyok. Szenteld meg
őket a te igazságoddal: A te ígéd igazság. **A miképen te
küldtél engem e világra, úgy küldtem én is őket e
világra;**”*

Nos, hát mit mondjunk(erre)? Ha az Úr adott szemeket a látásra és füleket a hallásra, hát láss és hallj! Nem kívánok hosszú érvelésbe fogni már a fenti nézetek alátámasztása okán, hiszen az utolsó írásaiban jelentős terjedelemben foglalkoztam ezekkel. Itt már csak a valóban nagyon szorosan ide vonatkozó, vagy új felismeréseket fogom bemutatni. Fenti idézetben az olvasható magától az Úrtól kijelentve, hogy „**úgy küldtem én is őket e világra**”. **Krisztust küldte az Atya, minket pedig az Úr, a mi Urunk.** Ide van írva! Ezt, hogyan lehet másként értelmezni? „Küldtem”. Küldeni csak valahonnan-valahova lehet valamit vagy valakit. Nem azt mondja az Úr, hogy teremtettem, hanem azt, hogy”küldtem”. Ugye érezzük ennek a fontosságát? Itt egyértelműen, magától Krisztustól kijelentve látjuk azt, hogy ide a földre már valahonnan jöttünk. Onnan, ahonnan az Úr küldött ide bennünket. Óriási jelentőségű ige, de még nem sokat hallottam elemezni egyetlen teológustól vagy paptól sem. Talán nem illik a világnézetükbe. Persze egyes fordítások próbálnak trükközni azzal, hogy a görög eredetiben szereplő „elküldtem” szót „küldöm”-ként fordítják, hiszen ezzel azonnal elveszik az ige valódi jelentés-tartalmát, vagy ha nem is tudják teljesen kicsorbítani, elhomályosítani mindenképpen sikerül nekik ezen a módon,

de itt például mind a neovulgáta, mind a Károli-féle verzió igazodik a görög szöveghez. Érdekes, hogy ezt Csia Lajos is súlyosan „benézte”, pedig róla nem feltételezek szándékos rosszindulatot, hiszen hibái ellenére mindent egybevetve az ő magyar újszövetség fordítását tartom a legjobbnak az általam megismert számos verzió közül. Csia ezt így hozza: Jn.17:18 „*Amint te elküldtél engem a világba, én is úgy küldöm el őket a világba.*” Úgy vélem, hogy amiként ez Csia Lajos esetében is fennállt, ha valaki nincs tisztában azzal, amiről én beszélek, akkor egyszerűen képzelenség helyesen értelmezni a görög szöveget. Ha abból indulok ki, hogy az emberi lét itt kezdődik ezen a világon, előtte csak a nagy semmi, akkor valóban értelmetlennek látszik Krisztus eredeti kijelentése. Egyáltalán miért gondolják azt a „keresztény” emberek, hogy ez az első színtere vagy felvonása létüknek? Mert a Biblia nem beszél előző életről? Dehogynem, csak nem veszik észre. Még ez a megcsonkított, nyugati keresztény kánon is gazdagon tartalmaz erre vonatkozó utalásokat. Most idéztem: „Kijöttem az Atyától, és jöttem e világba, ismét elhagyom e világot és elmegyek az Atyához” Nem én mondom ezt, hanem az Úr maga mondta. Akinek van füle hallja meg! Ja, hogy ez Krisztusra vonatkozik? (Jézus)Krisztus ember volt, ahogyan mi is. Szigorúan ember, hiszen csak így lehetett tökéletes példa számunkra. Amíg meg nem feszítették értünk, addig éppen olyan ember volt, mint te vagy én! Csak Ő tisztában volt azzal, hogy mi a valódi helyzet. Ezért ezt el is mondta. Hogy akinek van kellő értelme, az megértse... Ám az emberek nem értik. Pedig nem az Úr kijelentése értelmetlen, hanem az ember, aki nem kapott kellő mélységű megértést, betekintést az igazságba, ezáltal pedig a „saját” felfogásához és nézeteihez (vagy sok esetben mások taní-

tásához, magyarázatához) igazítja a fordítandó szöveget, ami igen nagy hiba. De mit tegyünk? Az ember csak ember, korlátozott képességekkel és ismeretekkel. Nem véletlenül mondta az Úr, hogy sem elvenni, sem hozzátenni, és nyilván változtatni sem szabad az íráson, hiszen amint mondtam ez nem egy ételrecept, hanem az Isten beszéde. Akár egy múlt idejű alak jelenidejűre való módosítása, vagy egy „e” szócska „a”-ra cserélése is hatalmas jelentésbeli különbségeket okozhat a szövegben. Nézd csak meg:

„A miképen te küldtél engem e világra, úgy küldtem én is őket e világra;”

„Amint te küldtél engem a világba, úgy küldöm én a világba őket”

Az utóbbi Békés-Dalos verzió is súlyosan torz itt. Elsőre, a felületes olvasó számára szinte egyformának látszik, pedig **valójában ég és föld a kettő**. Micsoda óriási tartalmi különbség van a kettő között. Az első elmondja az igazat: Az Atya elküldte a Fiút ide, „e világra”, és a Fiú is elküldte „őket” (minket) e világra. Az a megkülönböztető meghatározás, hogy „e világ”, logikusan feltételez legalább egy másik világot is. Míg a második mit sugall? Az Atya elküldte ide „a világba” a Fiút, majd a Fiú már itt a földön, jelen időben küldi, mint az apostolokat is (most és majd küldöm őket) „a világba”. Ha tudod azt, amit én, akkor megértheted a torz verziót is helyesen, de ha nem ismered azt, amit én állítok, akkor képtelenség tökéletesen megérteni ennek az igének a valódi mélységét a második fordítás alapján. Azután itt van ez a gyors egymásutánban kétszer is megerősített Krisztustól való kijelentés, hogy „nem e világból

valók”, mármint azok az emberek, **akik az Övéi**. Ez magyarázható vagy felfogható úgy, abban az értelemben is, ahogyan ma a köznyelv használja ezt a kijelentést. Nyilván te is hallottad már, hogy egyes emberekre, általában azokra, akiket igen jó vagy naiv embernek vélnek azt mondják mások, hogy „öregem, te nem erre a világra való vagy”. Hát igen. Még ezek az emberek is, akiknek úgy általában fogalma nincs azokról a dolgokról, amelyekről például én szólok írásaimban is felismerik ezeket a nyilvánvalóságokat. Úgy beszélnek bölcsességeket, hogy valójában fogalmuk sincs arról, milyen mélységekbe kaparásznak bele felszínes közhelyeikkel. Tehát az a meglátás, miszerint Krisztus kizárólag az Övéit nyilvánította itt nem e világból valóknak rámutathat egy olyan fajta értelmezésére ezen igének, hogy vannak e világból való és nem ebből a világból való emberek. Ez a világhoz való kompatibilitásra (összeillőiségre) utal. E világ értékrendje szerint élők és Krisztus értékrendje szerint élők. Akik Krisztuséi, akiket az Atya Neki adott e világból, azok ebben az értelemben nem innen valók, nem illenek ide, a többiek pedig igen. Mielőtt nem értenéd, hogy mi az, hogy az Atya egyeseket Krisztusnak adott másokat pedig nem, olvasd el az alábbi igeszakaszt! János evangéliuma 17:1-10

*„Ezeket beszélte Jézus; és felemelve szemeit az égre, és monda: Atyám, eljött az óra; dicsőítsd meg a te Fiadat, hogy a te Fiad is dicsőítsen téged; A miként te hatalmat adtál néki minden testen, **hogy örök életet adjon mindennek, a mit néki adtál. Az pedig az örök élet, hogy megismerjenek téged, az egyedül igaz Istent, és a kit elküldtél, a Jézus Krisztust. Én dicsőítettelek téged e földön: elvégeztem a munkát, a melyet reám bízál, hogy végezzem azt. És most te dicsőíts meg engem, Atyám, te***

*magadnál azzal a dicsőséggel, a melylyel bírtam te nálad a világ létele előtt. **Megjelentettem a te nevedet az embereknek, a kiket e világból nékem adtál: tiéid valának, és nékem adtad azokat, és a te beszédedet megtartották.** Most tudták meg, hogy mindaz te tőled van, a mit nékem adtál: Mert ama beszédeket, a melyeket nékem adtál, ő nékik adtam; és ők befogadták, és igazán megismerték, hogy én tőled jöttem ki, és elhitték, hogy te küldtél engem. **Én ezekért könyörgök: nem a világért könyörgök, hanem azokért, a kiket nékem adtál, mert a tiéid.** És az enyémekek mind a tiéid, és a tiéid az enyémekek: és megdicsőíttetem ő bennök.”*

Sok igemagyarázó ebből azt emeli ki, hogy „minden testen.” Ergo, minden emberen, aki a földön él. Hiszen ez szerepel az igében. Ám ez az ergo egyáltalán nem arra vonatkozó ergo, hogy az Úr mindenkinek örök életet szán. Erről szó nincs ebben a szakaszban. Itt azt mondja az Úr, hogy Ő az, aki hatalmat kapott minden testen és ez így is van, hiszen az Övé, és csakis az Övé az ítélet. Bizony. Ő az, aki hatalmat kapott minden testen ítélni. Ha kicsit gondolkodunk, igyekszünk pontosan értelmezni az igét és nem lustán elfogadni azt a magyarázatot, amit elénk tolnak az „értők”, akkor bizony könnyedén észrevehetünk egy másfajta, valódi értelmet, jelentéstartalmat is e sorokban. Alább még visszatérünk erre, de a Biblia olvasásakor, annak tanulmányozása során elengedhetetlenül fontos egyfajta kritikai szemlélet. Hiszen hogyan állapíthatjuk meg, hogy a sokféle, esetenként egymásnak szögesen ellentmondó verzióból, magyarázatból melyik a hiteles? Amennyiben az igazság megismerése az igényünk, az esetben elengedhetetlen az összes elérhető verziót megismerni, azokat ala-

posan megfontolni, az Úr vezetését kérve hosszan elmélkedni szinte minden egyes betű (pl.: „a” vagy „e”), szó, mondat, igevers, szakasz vonatkozásában. Nézzük csak! Hányan teszik ezt meg? Pedig hogyan várhatunk az Úrtól való személyes vezetést, ha más emberek magyarázataira hagyatkozunk? A lustaság fél egészség? A lustaságba könnyen belehalhat bárki. Az akinek elég az, amit vasárnap hall....

Fenti idézetben tehát arról beszél az Úr, hogy *„Az pedig az örök élet, hogy megismerjenek téged, az egyedül igaz Istent, és a kit elküldtél, a Jézus Krisztust.”* Most feltenném a kérdést: hányan ismerik ma Istent, az Urat? Azok ismerik, akik hallottak Róla? Azok, akik járnak templomba vagy bármiféle istentiszteletre? Dehogy! Ezek olyanok, mint a balga szüzek, akiknek ezt mondja az Úr Mt.25:12

„Ő pedig felelvén, monda: Bizony mondom néktek, nem ismerlek titeket.”

Mert csak azok ismerik Istent, akiket Isten is ismer. Azok ezek, akik megtartják az Úr tanításait. A „minden test” ettől nézetem szerint meglehetősen távol esik. Ebből az igazságszakaszból tehát már tökéletesen megérthető, hogy Krisztus egyrészt nem mindenkiért, nem az egész világért jött el a földre, hanem csak és kizárólag azokért, akiket az Atya Neki **adott**. „Nékem adta”, tehát múlt időről beszél az Úr. Kiket adott Krisztusnak az Atya? Azokat, akik az Övéi **voltak**. De ha voltak, akkor hol és mikor? Nyilván nem tegnapelőtt a piacon. Elmondom mi a lényeg: Az Atya, az Egyetlen Teremtő Élő Isten már a világ megteremtése előtt tökéletesen és pontosan tisztában volt mindazzal, ami itt történni fog. Azokat a teremtményeket, akik Őt választot-

ták, átadta Krisztusnak. Azokat akik pedig nem Őt választották, azaz ellene fordultak, átadta sátánnak. Bizony. Nem azért, mert így áll bosszút rajtuk, hanem azért, mert ők választották uruknak a sátánt. Ott és akkor, ahol még szabadon választottak. A sorsuk, mindannyiunk sorsa tehát már ott eldőlt. Hibás elgondolás és nézet az, hogy itt dől el a földi halál utáni sorsunk. Ezt azok gondolják, akik vakságuk okán nem ismerik fel azt a szükségszerű tény, hogy muszáj lennie egy a földit megelőző létnek. Amely okán születünk meg e földre adott idő szerint adott helyen és magunkkal hozott sorssal. Részigazságokat ismernek fel az emberek, ebből születnek olyan tételek, mint például a reinkarnáció valóságát feltételező karma. Van karma, vagy inkább földi sors, csak az nem előző földi életek következménye hanem egy preegzisztenciális, a jelenlegi földi létet megelőző szellemi lété. Tehát sokan meglátnak egyes szükségszerű igazságokat, de mivel nem látják az egész képet, a hiányos ismereteik csupán részigazságok felismerésére teszi képessé őket. Ne érts félre! Én sem azt állítom, hogy birtokomban van a tudás, majd én megmondom a tutit. Szó nincs erről. Én azt mondom, hogy a forrás, amely engem informál tudja a valót, tudja azt, ami elmondható és megérthető a földi ember számára, és én ezt tárom eléd. Azt, amit magam is megértettem és képes vagyok felfogni az Isten igazságából. Tudás és bölcsesség egyedül és kizárólag Istennél van, nálunk embereknél ezekből mindössze annyi lehet, amennyit Isten kölcsönad ebből nekünk. Isten szándéka szerint ad vagy nem ad, és ha ad is, azt bármikor egy pillanat alatt el is veheti, mint például Nabukodonozor babiloni király esetében, akinek előbb adott, majd elvette tőle, később pedig ismét visszaadta azért, hogy tanítsa őt. Érdekes meglátása egyes zsidó rabbiknak Nabukodonozor

esetével kapcsolatban, hogy Isten szerintük ezt úgy cselekedte meg, hogy a király (ember) szellemét (szellemi vezetését – Avatar) felcserélte adott időszakra egy ökörével. Hm. Így vagy úgy, de a dolog tényszerűen éppen úgy működött, mintha ez történt volna. Dániel 4:13, 4:30-31

„Az ő emberi szíve változzék el, és baromnak szíve adassék néki, és hét idő múljon el felette.”

„Abban az órában betelék a beszéd Nabukodonozoron: és az emberek közül kivettetek, és füvet evék mint az ökrök, és égi harmattal öntöztetek az ő teste, mígnem szőre megnöve, mint a saskeselyű tolla, és körmei, mint a madarakéi. És az idő elteltével én, Nabukodonozor, szemeimet az égre emelém, és az én értelmem visszajöve, és áldám a felséges Istent, és dicsérem és dicsőítém az örökké élőt, kinek hatalma örökkévaló hatalom és országa nemzedékről-nemzedékre áll.”

E történetből számomra az látszik, hogy állításaimmal összhangban kizárólag Isten az, aki eldönti kivétel nélkül minden egyes ember vonatkozásában, legyen az a történelem egyik leghatalmasabb királya vagy egy a társadalmi ranglétra legalsó szintjén álló rabszolga, hogy az adott személy miféle jellegű szellemi vezetését, befolyást kap itt, egyszerűbben vagy hétköznapiabb nyelven szólva milyen értelmi, szellemi képességek birtokába jut földi léte során. 1Korinthus7:17

„Csak a mint kinek-kinek adta az Isten, a mint kit-kit elhívott az Úr, úgy járjon.”

„Úgy járjon.” Na nem, mintha tudna másképpen :) Szellemi képességünk tehát Isten tetszése szerint bármikor és

bármilyen irányban vagy mértékben megváltoztatható, de csak és kizárólag az Ő akarata szerint. Óriási felfuvalkodottság vagy – hát fogalmazzunk finoman – hiba azt gondolni magunkról, hogy ez a mi kompetenciánk. Dehogy az! Nem mi döntünk itt a magunk vonatkozásában, hanem kizárólag Isten. Ő pedig nem dönt, hanem döntött. „Kinek-kinek **adta**”. Ez a helyzet. Négy könyv óta tárgyalom ezt, ha nincs meg az információ kérlek olvass vissza a Szellemi Izráeltől kezdve!

Most tehát ott tartunk, miszerint nem azon szeretnénk vitatkozni, hogy fenti, a Bibliával egyébként tökéletes összhangban lévő állításaim igazak-e vagy sem, hanem azt vizsgáljuk, hogy mi az értelme földi létünknek, vagy van-e egyáltalán értelme, ha itt csupán tényleg bábok vagyunk Isten kezében? Ha bábok vagyunk, és nincs szabad akaratunk, akkor van-e, lehet-e egyáltalán egyetlen kósza gondolatunk is, amely a saját fejünk terméke? Érdekes kérdések, fussunk nekik! Nézetem szerint tehát itt a földön valóban bábok vagyunk. Számomra ez nem kérdés, hanem egy igen boldogító állapot, hiszen mi jobb létezhet annál, mint Isten kezében lenni százszázalékos mértékben? Ide hadd szúrjak be egy kedves, rövid történetet! Baptista testvérekkel beszéltem erről a kérdésről és egyikük megjegyezte, hogy bár a maga részéről ezt még nem igazán tudja elfogadni, de nagyon boldog lenne, ha kiderülne, hogy nekem van igazam. :) Örülne nagyon, hiszen hívő ember lévén azonnal megértette és felfogta, hogy ez maga a tökéletes létállapot, amelynél az Istent szerető ember nem is kívánhatna többet. Ez az állapot az, amelyben a mennyei lények élnek. Az, amelyet sátán elutasított a maga felfuvalkodottságában. Óriási hiba volt. Tehát ha ez így van, akkor mi értelme van

a földi létnek? Mint elmondtam, ez a röpke lét itt a földön, a „fizikai valóságban” az „I”-n a pont. Az előszobája a célnak. Az utolsó méterek az örök élet vagy a kárhozat előtt. A rossz hír a Krisztusban való hit nélkül élők számára az, hogy itt már nem rajtunk múlik hova jutunk. Visznek a lábaink úgy táncolva, ahogyan sorsunk (Isten) füttyül. Az „I”-re a pontnak azért kell felkerülnie, mert minden emberrel így történt a teremtésben Ádám óta. Nincs kivétel, ahogyan Pál is fogalmazott, mindenkinek meg kell futnia e világi futását mielőtt hazamehet. 2Timótheus 4:6-7

„Mert én immár megáldoztatom, és az én elköltözésem ideje beállott. Ama nemes harczot megharcoltam, futásomat elvégeztem, a hitet megtartottam.”

Ádámék bűnbeesése miatt az első halált (a fizikai test halálát) el kell viselnie mindazoknak, akik nem itt a földön érik meg Krisztus második eljövételét. Hiszen az a kevés választott, aki abban a pillanatban éppen fizikai testben él itt a földön, vélhetően úgy, ahogyan Énok és Illés is, elragadtatnak fizikai halál nélkül, de nyilván az avatar-test hátrahagyásával (Avatar). Én egyébként úgy vélem, hogy a többiek sincsenek ezzel másképpen, csak amiatt, hogy a finomabb, magas frekvenciájú testünk e pillanatban is meglévő jelenvalóságával még a haladó szellemű teológusok sincsenek tisztában, ezért úgy hiszik, hogy ezt a testet majd a jövőben adja nekünk az Isten. Pedig már régen odaadta ezt is minden egyes teremtménynek, de azoknak bizonyosan, akiket az életre szán. Ez utóbbi állítással kapcsolatban szeretnék tenni itt egy fontos megjegyzést! Írtam már e tárgyban meglehetősen sokat, de ami most következik, azt eddig soha. Hogy miért? Azért, mert friss felismerés. Tehát volt alkalmam beszélni több olyan emberrel

is, akiknek mai fogalommal élve volt „halálközeli” élménye. Azaz akik hozzám hasonlóan átérték a testenkívüliség élményét. Igen ám, csak ezekkel a beszámolókkal akadt számomra egy apró probléma. Mégpedig az, hogy ők nem azt tapasztalták, élték át, amit én... Ez bizony igen furcsa. Hiszen eddig én alapértelmezettnek vettem, hogy amit én tapasztaltam, az (nyilván mindenkinél) úgy is van. De mi van, ha mégsem? Mi van akkor, ha van különbség? Mert ha nincs különbség, minden ember egyforma, akkor vagy én hazudok, vagy ők. De én hiszek mind magamnak, a saját tapasztalaimnak, mind nekik. Pedig ők nyilván valóban mást tapasztaltak meg, mint én. Ráadásul az ő beszámolóik igen hasonlatosak voltak egymáshoz, pedig nem tudtak a másik esetéről semmit. E szerint én vagyok a kisebbség vagy a gyenge láncszem a képletben. De, hogyan lehetséges ez? *„To be, or not to be, that is the question” Ez jutott most eszembe.* Mire célok? Arra, hogy talán akikkel beszéltem, azok máshova tartoznak, mint én. Hogy ki-hova, azt most hagyjuk, mert ebben a kérdésben nem ez a lényeges. Csupán annyi, hogy máshova. Ebből következően pedig lehetséges, hogy a két embercsoport, a választottak és azok, akik nem, egymástól eltérő módon vannak jelen ebben a világban, még ha ez az akadémikus orvoslás szemében nem is derült ki és nyilván soha nem is fog, hiszen ez a különbség nem az „anyag” világában nyilvánul meg, hanem olyan területen, amelyet nevezett „tudomány” hivatalosan még csak el sem ismer. Bizony ez könnyen lehetséges. De menjünk tovább!

János próféta a Bemerítő ezzel merítette be a hozzá tértöket: „térjetekek új felismerésre!” Én ezt így értelmezem: térjetekek új(ra) felismerésre! Valóban nem szándékom ismét

teljes mélységében, részletekbe menően nekiveselkedni annak a témának, amelyet előző négy írásomban aprólékosan végigvettem, de azért, hogy a tények tények maradjanak és e lapokon is alapértelmezésként jelenjenek meg a továbbiakban, szeretném kissé felfrissíteni az ott tárgyaltakat és ennek jegyében egy tömény igazságáradatot ide másolni Pál tollából, amely minden lényeges állításomat igazolja. Következzék tehát az efézusi levél 1:4-12 versei Csia Lajos fordítása szerint:

„ahogy a világ megalapozása előtt őbenne kiválogatott bennünket magának, hogy élőtte szentek és kifogástalanok legyünk. Szeretetéből indítva azonban már eleve különválasztott minket a maga számára a Krisztus Jézuson keresztül, avégre, hogy fiaivá tegyen, ahogyan ezt akarata is helyeselte. Tette ezt kegyelmének magasztalására, mellyel bennünket abban a Szerelmesben megajándékozott. Ebben a Szerelmesben lett ugyanis mienk a váltság, és engedte el az eleséseket az ő vérén keresztül kegyelmének gazdag voltához mérten, mely kegyelmet mindenféle bölcsességben és eszünk járásának igazgatásában nagy bőséggel öntött ki ránk, miután titkos akaratát velünk megismertette. Így felelt meg ez az ő jótetszésének, melyet őbenne az idők teljességének háztartására már eleve kitűzött: hogy a mindenség, mindaz, ami a mennyekben van, és ami a földön van, a Krisztusban egy fő alatt egyesüljön. Egyesüljön abban, akiben sorsrészünket is megkaptuk, ahogyan erre a többi embertől eleve különválasztott minket az, aki a tőle akart terv szerint munkásságával a mindenséget áthatja s azon munkálkodik, hogy mi, akik reménységünket eleve a Krisztusba vetettük, az ő dicsőségének magasztalására legyünk.”

Kevés híján szedhetném vastagon az egész idézetet, de mielőtt tovahaladnánk, itt muszáj megállnunk egy pillanatra az igefordítások torzításai miatt, hiszen érvelésünk egyik alapköve itt a Csia-féle verzióval való egyetértés. Itt lehet vita arról, hogy ki mit fogad el helyes fordításnak, hiszen például a Vulgáta vagy a Károli köszönőviszonyban sincs a Csia fordítással. Mit tehetünk akkor? Nézzük meg a görög szöveget! Íme Efézus 1:8

„ἡς ἐπερίσσευσεν εἰς ἡμᾶς ¹ ἐν πάσῃ σοφίᾳ καὶ φρονήσει”

(„amelyet igen bőségesen juttatott nekünk minden bölcsességgel és ismerettel.”)

Károli: *„Melyet nagy bőséggel közlött velünk minden bölcsességgel és értelemmel,”*

Káldi: *„melly igen bévelködött mi-bennünk minden bölcheséggel és okossággal.”*

Csia: *„mely kegyelmet mindenféle bölcsességben és eszünk járásának igazgatásában nagy bőséggel öntött ki ránk”*

A Károli-féle verzió első ránézésre jóval közelebbinek tűnik a göröghöz, mint a Csia-féle értelmezés, de csak elsőre. Valójában rendkívül eltérő és ennek okán hihetetlenül félrevezető itt a Károli fordítás is. Például a „juttatott nekünk” és a „közlött velünk” látszólag hasonló értelmű, mégis egy világ választja el valódi jelentését (súlyát) tekintve egymástól a kettőt. Ahogyan az „ismeret” és az „értelem” szavak esetében is ez a helyzet. Itt hozzá kell tenni azt is az igazsághoz, hogy a görög szöveg fenti magyar fordítása katolikus forrásból származik. Annyi korrektség van

azért a dologban, hogy a szószedetben a többi lehetséges értelmezés is feltüntetésre került, így az elemző, amennyiben nem fekszik neki a megadott fordítás, önmaga is megpróbálkozhat azzal (<http://ujszov.hu/>). Visszatérve az Efézus 1:8 görög-magyar átültetéshez, igen meglepőnek tartom, hogy a mondat utolsó görög szava kizárólag és kifejezetten az „okosság” jelentést hordozza, ez a jelentés azonban ezek közül a jezsuita-katolikus Káldiét kivéve egyetlen fordításban sem így jelenik meg, ám abban sincs köszönet, hiszen nézetem szerint az a leginkább eltorzított értelmezés, amely valóban köszönőviszonyban sincs az eredetileg közölni kívánt tartalommal. Ha nem vagyunk különösebben gyanakvóak, akkor mondhatjuk, hogy itt nem szándékos torzításról van szó, hanem értelmezésbeli különbségekről, de azért ez nem egy általános iskolai olvasmány, amelyet a gyerek ért, ahogyan ért. Ez Isten beszéde, a Biblia. Az, hogy négy fordításban három értelmezés olvasható ki belőle, nézetem szerint elég durva dolog. Nézzük csak! A görög eredeti fordításából tisztán látszik, hogy Isten ismeretet, bölcsességet **juttat** nekünk és nem csak közöl velünk, bár már ez is félreérthető, hiszen a mondat végéről hiányzik az „együtt” vagy „egyetemben” szó, amely valójában félreérthetlenné tenné az igét. E formájában érthetnénk úgy is, amelyre például a Károli-féle értelmezés terel bennünket, hogy Isten a maga nagy bölcsességében és értelmében közölt velünk valamit. Pedig erről szó sincs, hiszen az ige valódi tartalma szerint Isten magát a bölcsességet és az értelmet, helyesebben az okosságot (észt, megértést) juttatja nekünk, ha juttatja. A Káldi-Vulgáta verziót már nem is érdemes említeni, az annyira torz. Már az, hogy az eredeti, eredetileg egybeírt szöveget feldarabolták is jelentősen nehezíti a valós tartalom megértését, hiszen így egyrészt nem

annyira egyértelműsítő hatású és feltűnő a szöveggörnyezet, másrészt pedig sokkal könnyebbé válik az eredeti tartalom eltorzítása éppen a hibák feltűnő voltának elhomályosítása miatt. Nyilván ezért darabolták fel az eredeti szövegeket és nem a jobb átláthatóság okán. Magyarul tehát az, hogy Isten bölcsességet és ismeretet juttat nekünk (a választottaknak, akik megértik az Ő szavát) azt jelenti, hogy Isten tanít, észt, megértést (bölcsességet) ad nekünk. Azaz, ahogyan Csia írta „az eszünk járását igazgatja.” Erre alább konkrét igei bizonyítokokat is kapunk. Isten igazítja meg tehát (vagy nem igazítja meg) az embert, így az észjárását is (vagy sem). Akiknek igen, azok nem maguktól lesznek bölcsek, nem a saját okosságuk (eszük, észjárásuk) szerint, hanem kizárólag az Úr, Isten kegyelméből. Elképesztő ez a dolog, ami itt is szemünkbe tűnik és itt csupán néhány szóról beszélünk a közel nyolcszázézerből.

Visszatérve tehát az efézusi levél igéihez, nem kívánom mondatonként elemezni az idézett szöveget, de a lényegét azért saját szavaimmal is összefoglalnám röviden. Igen, Isten már a világ teremtése előtt tudta kik lesznek azok személy szerint, akik az Övéi lesznek, ezeket pedig már akkor kiválogatta, különválasztotta azoktól, akik nem. Az Övéit adta Krisztusnak, de csak azokat, akik Őt választották (valahol és valamikor ugyebár, de semmiképpen sem itt és most a földön). Sokak számára ez azért érthetetlen vagy nehezen integrálható, mert képtelenek elvonatkoztatni az időbeliségtől. A valódi megértéshez muszáj megértenünk mindenk előtt azt, hogy Isten számára az idő értelmetlen fogalom, hiszen már a világ megteremtése előtt pontosan tudott előre mindent. Csak ennek okán lehetséges az, hogy az Általa adott próféciaik beteljesültek és be fognak telje-

sedni. Így tehát az a feltevés, hogy tétmeccs folyik itt és most a földön Isten és a sátán között, egy tökéletes nonszensz. **Meg kell érteni, hogy ha Isten a „jövőre” vonatkozóan mindent tud, mert ez bizony tény, akkor nem létezhet még kétesélyes faktor az egyenletben.** Nincs olyan opció, hogy sátán győzhet! Nincs olyan opció sem, hogy Jóska még megtérhet, ha mi ügyesen és elég meggyőzően prédikálunk neki. Jóska megtérése nagyon nem rajtunk múlik. Ha Isten úgy akarja, akkor Jóska figyelni fog ránk, ha pedig nem úgy akarja, akkor prédikálhatunk neki nap-hosszat, teljesen eredménytelen lesz minden igyekezetünk. Minden elvégeztetett már a világ megteremtése előtt – ha ragaszkodni akarunk az időbeliséghez –, semmi sem alakulhat másként, mint az Isten terve, akarata szerint, amelyet már minden részletében tudott és ismert a teremtés előtt is, hiszen ez az Ő teremtése. Isten mindenható, nem lehet semmi úgy, hogy az az Ő akaratával ellentétes legyen. Mondd ki ezt a szót: **mindenható!** Most gondold át, hogy **valójában** ez mit jelent! Azt jelenti, hogy mindenre ható! Isten az egyetlen szünet nélkül mindenre ható Isten. Egyetlen pillanatig sem engedi ki a kezéből a hatóságot! Egyfolytában, szünet nélkül hat mindenre és mindenkire. Lehet butáskodni, hogy „de hát az Isten olyan jó és kegyelmes, hogy az ember szabad akarata okán még azt is megengedné, hogy a hülyék ránk robbantsák a világot”. Nem! Nem engedné meg, ezért nem adott a hülyéknek szabad akaratot. Mert különben simán megtennék, már régen megtették volna. Te sem adnál egy agresszív gyerek kezébe egy betárazott géppisztolyt. Mert a szabad akarat bizony az. Mondom, ha sátánnak nincs szabad akarata (mert ha lenne neki, akkor te most nem olvasnád e sorokat abban biztos lehetsz), akkor neked sincs...Olyan pedig nincs, hogy az

egyiknek adott Isten szabad akaratot, a másiknak meg nem. Vagy mindenkinek, vagy senkinek. Tehát itt senkinek. Oly sok példát mondtam már, de fussunk neki ismét! Gondolj bele! Ha mondjuk Isten Al Zarkavinak adott szabad akaratot (hiszen ha neked adott, akkor neki is kellett adjon), akkor ez az ember kiterveli, hogy mondjuk Párizsban felrobbant egy kis atombombát. Ám ez nem vág egybe Isten tervével, ezért Isten ezt a cselekedetet megakadályozza. Ember tervez-Isten végez. Akkor ez szabad akarat, szabad cselekedet? Vagy szabad akarat, de szabott (eleve elrendelt) cselekedet? Ha az egyén akaratából fakadó cselekedete nem szabad, akkor az akarata lehet az? Lehet? Ha nem azt cselekszem, amit akartam, akkor van szabad akaratom? Annak mi értelme? Ha nem tehetem azt, amit akarok, akkor nincs szabad akaratom. Már pedig ebben a világban egyetlen lehetséges jövő van, és pedig az, amit Isten eltervezett. Ennek a jövőnek pedig minden itt létező ember, kavics, vízcsepp, veréb, véreb, stb., a része. Ahogyan a vízcsepp és a kavics sem maga dönt, hidd el éppen úgy te és semmi egyéb sem. Te csak azt hiszed, mert az illúzió, amely körülvesz ezt hiteti el veled és te elég intelligens vagy ahhoz a verébbel és a vérebbel ellentétben, hogy ezt el is hidd, mert az állatok ezen nem gondolkodnak, csak teszik, amit az ösztönük diktál. Ahogyan a legtöbb ember is.... Itt tehát szépen mindenki megfutja a maga végső kis futását, azután hazamegy és oda áll az Úr elé, majd elszámol Vele. Mielőtt azonban visszatérnénk a szabad akarat-szabad gondolat kapcsolatához, vessünk még egy pillantást az örökzöld „szabad akarat” témakörre! Bár már az első írásomban is foglalkoztam ezzel (igaz ott még egészen másként gondolva erre a dologra), úgy vélem ez az egyik legizgalmasabb téma az emberi létet illetően. Hiszen ha ebben képesek leszünk új fel-

ismerésre térni, ez az új felismerés elsöprő hatással lesz teljes gondolkodásmódunkra. Eldönti, hogy képesek leszünk-e elfogadni az Isten fennhatóságát a magunk vonatkozásában, és amennyiben igen, akkor azt milyen mértékben. Hiszen gondolj csak bele, nem győzöm eleget hangsúlyozni: *a szabad akarat igénye nem más, mint az Isten vezetése ellen való lázadás!* Bizony. Még ha ezt most nem is így látod. A szabad akarat a legnagyobb, minden idők leggigantikusat s átáni becsapása, elhitetése. A legnagyobb húzás, amit valaha meghúzott a gonosz. Azzal, hogy elhitette az emberekkel azt, hogy itt szabad akaratuk van, úgy felpumpálta az egojukat, mint előtte soha semmivel. Azt tesz, amit csak akarsz! Te mondd meg, mi legyen! Nem szólhat bele senki és semmi abba, hogy mit tegyél! Ez maga a s átáni eszme, a lázadó logikája. Még a hívók jelentős többsége is a szabad akaratban hisz. Elhiszik azt, hogy ők döntöttek a maguk vonatkozásában. Ugyan sokukban vannak kétségek, mert a lelkiismeretük szól hozzájuk, érzik, hogy valami nem stimmel, de az egojuk félrevezeti, meggyőzi őket. Több ilyen vallomást hallottam már teológusoktól: „akkor győződtem meg erről, amikor azt olvastam hogy...”, vagy „akkor értettem meg valójában, amikor megértettem azt, hogy...” Igen, így működik ez. Az emberben vannak kétségek, azután győz valamelyik oldal és az ember állást foglal. Ez történt már Luther és Kálvin esetében is, és történik a mai napig is. Nem értik, hogy két sófőr nem irányíthat egyszerre egy járművet. **Ha Isten vezet, akkor te nem vezethetsz!** Persze azt mondják, hogy Isten csak sűg, terelget aztán fogja a fejét, hogy már megint nem érted, megint hibáztál, már megint nekimentél a fának, pedig dehogy. Isten nem közlekedési rendőr, hanem az Egyetlen Teremtő Isten, Mindenható Úr! Isten enged téged a nya-

vajás egod által belevezetni a hibáidba is, hogy okulj, tanul belőlük. Az ember a megismerést választotta, hát most megismer. Mindent a saját bőrén. Isten mondta, hogy ne így legyen, de mi tudni akartuk, amikor még valóban választhattunk. Most hát a tanulás rögzös útjára lépve megtanuljuk, megtudjuk a saját bőrünk rovására, fájdalomon és szenvedésen keresztül a tananyagot. Ezt választottuk, amikor még volt szabad akaratunk. Most már nincs. Itt már nincs. Ez a következmények világa, amit egykor volt valóban szabad választásunk okán meg kell fussunk mindannyian, kivétel nélkül. Isten megtehetette volna, hogy őrizteti a fát. Azt az egyet, amelyet eltiltott, de nem tette meg, pedig pontosan tudta, hogy mi következik, hiszen Ő az Isten, Isten pedig mindent tud és ismer előre. Hogy miért hagyta, azt később elmondom. Tehát hagyta a dolgokat megtörténni, ám azt előre megmondta, mi lesz a következménye annak, ha nem fogadunk szót Neki. Mi pedig döntöttünk. Igaz hamis befolyás okán, de a döntés következménye a miénk. Ezt nyögjük most mindannyian. De ez már, ahogyan mondtam következmény, okozat, ezek pedig törvényszerűségek és nem szabad választáson alapuló történések mindannyiunk életében. Ennyit a dolog elvi részéről, most pedig „lecsapnék” egy igen magas labdát e témában, amellyel eddig vártam. Igen sok ígét és logikai érvet felvonultattam már a szabad akarat e világi jelenvalóságát cáfolva, olyanokat, amelyek meggyőződésem szerint bőségesen és minden tekintetben képesek alátámasztani állításaim igazságát függetlenül attól, hogy az egyes olvasó ebből mennyit ért meg, vagy mennyivel képes egyetérteni. Ez mindenkinek a saját személyes ügye Istennel. Ám az a lap, amely most következik, meglátásom szerint „mindent visz”. Ez az ige, az Újszövetségi írás egyik legnagyobb alakjának Pálnak

a tollából származik. Ez ismét egy olyan része az írásnak, amelyet meggyőződésem szerint lehetetlen félremagyarázni vagy másként értelmezni, mint amit valójában el akar mondani nekünk itt az apostol. Akik ismerik a Bibliát, azok nyilván sejtik mi következik. Igen, a római levélnek azon része, ahol maga az apostol is meghasonlik önmagával azon keseregve, hogy időnként még ő maga sem képes úgy viselkedni, ahogyan egyébként akarna és ahogyan tudja, hogy helyes lenne. Következzék tehát Pál apostolnak a rómaiakhoz írt leveléből a 7:14-25 először Károli Gáspár, majd Csia Lajos tolmácsolásában:

*„Mert tudjuk, hogy a törvény lelki; de én testi vagyok, a bűn alá rekesztve. Mert **a mit cselekeszem, nem ismerem: mert nem azt mívelem, a mit akarok, hanem a mit gyűlölök, azt cselekeszem.** Ha pedig azt cselekszem, a mit nem akarok, megegyezem a törvénnyel, hogy jó. Most azért már **nem én cselekszem azt, hanem a bennem lakozó bűn.** Mert tudom, hogy nem lakik én bennem, azaz a testemben jó; **mert az akarás megvan bennem, de a jó véghezvitelét nem találom. Mert nem a jót cselekeszem, melyet akarok; hanem a gonoszt cselekeszem, melyet nem akarok. Ha pedig én azt cselekeszem, a mit nem akarok, nem én mívelem már azt, hanem a bennem lakozó bűn.** Megtalálom azért magamban, ki a jót akarom cselekedni, ezt a törvényt, hogy a bűn megvan bennem. Mert gyönyörködöm az Isten törvényében a belső ember szerint; De látok egy másik törvényt az én tagjaimban, mely ellenkezik az elmém törvényével, és engem rabul ad a bűn törvényének, mely van az én tagjaimban. Óh én nyomorult ember! Kicsoda szabadít meg engem e halálnak testéből? Hálát adok Istennek a mi Urunk Jézus Krisztus által. Azért*

jóllehet én az elmémmel az Isten törvényének, de testemmel a bűn törvényének szolgállok.”

„Tudjuk ugyanis, hogy a törvény szellemi, én ellenben hús vagyok, eladva a véték alá. Hiszen, amit véghez viszek, nem ismerem, mert **nem azt hajtom végre, amit akarok, hanem, amit gyűlölök, azt teszem meg.** Ha pedig azt teszem, amit nem akarok, akkor egyetérték a törvénnyel: elismerem róla, hogy jó. Így hát többé nem én viszem azt véghez, ha nem a bennem lakó véték. Tudom ugyanis, hogy bennem, azaz húsemban jó nem lakik, mert az akarás ugyan kezem ügyében van, de a jó dolgok véghezvitelét nem lelem magamban. Mert **nem a jót teszem, amit akarok, hanem a gonoszt, amit nem akarok, azt hajtom végre. Ha pedig azt teszem, amit nem akarok, többé nem én munkálom azt, hanem a bennem lakó véték.** Magamra nézve tehát azt találom törvénynek, hogy **nekem, aki a jót akarom tenni, a gonosz van kezem ügyében.** Gyönyörűségemet lelem ugyanis az Isten törvényében a belső embernek megfelelően, de **tagjaimban egy másik törvényt látok, mely hadban áll értelmem törvényével, és fogollyá tesz annak a vétéknek törvényébe zárva, mely tagjaimban van. Én nyomorult ember! Ki fog kiragadni e halálos testből?** Az Istentől felkínált kegyelem a mi Urunkon, a Krisztus Jézuson keresztül. **Következőleg én, mikor értelmem indít, Isten törvényének teljesítek rabszolgálatot, de amikor húsom indít, a véték törvényének.**”

Nos, mielőtt e megrázó idézet egyébként végtelenül egyértelmű jelentését kiveséznénk, engedtessek meg egy rövid megjegyzés Pál apostol fogalomalkotásával kapcsolat-

ban. Tudom, elképesztően felfuvalkodottnak tűnhet az az ember – esetünkben éppen én – aki meg merészel kockáztatni egy olyan kijelentést, hogy bármit is érthet pontosabban mint Isten apostola, de a mundér becsületének védelmében el kell mondanom, hogy az apostolok is emberek voltak és esetükben sem máshogyan működött az Isten vezetése, mint bárki más esetében. Ha valakit az Isten vezet, akkor az legyen bibliai apostol, vagy egy a tizenkilencedik században élt amerikai farmer, az igazat fogja megkapni abban a formában, amelyet képes megérteni és tolmácsolni, amennyiben az a dolga. Tudjuk az igéből, hogy Isten szereti az egyszerű embereken keresztül nyilvánítani az Ő igazságát. Éppen azért, hogy megalázza a magukat igen okosnak képzelőket. Hiszen a farizeusok, írástudók is mennyire meglepődtek, amikor a halászok oktatták ki, mi több, iskolázták le őket abból, ami vélekedésük szerint az ő tudományuk volt. Nos, a világ, illetve a világot irányító Isten igazsága ma sem másképpen nyilvánul meg. De miért bocsátom ezt előre? Azért, mert bizonyos szempontból a tizenkilencedik századi amerikai farmer jelentős előnybe került az első században élt emberekhez képest, és ezen az analógián tovahaladva e farmerhez képest is igen jelentős előnyt élvez a mai korok gondolkodója. Ez az előny pedig az ismeretből fakad. Míg az igazság változatlan, az ismeret és az ebből fakadó megértés a történelem beteljesedésével egyre nő azok esetében, akiknek az Isten ad megértést. A legjobb példa erre a próféciák értelmezése. Mire gondolok? Arra például, hogy Dániel próféta hiába kapta meg a római birodalomra és a mai Rómára vonatkozó próféciákat, azokat lehetetlen volt pontosan értelmeznie, hiszen a jövőbeli események és szereplők tökéletesen ismeretlenek voltak az ő korának em-

berei számára. Ám nem azok, a mai kor embere számára, hiszen ami Dánielnek és korának a messiás jövő volt, az számunkra a messiás régmúlt. Ennek okán hiába volt Dániel Isten embere és igen magas szinten avatott prófétája, fogalma sem lehetett olyan dolgokról, amit ma bárki képes lenne értelmezni a megfelelő ismeretek birtokában. Hiába lát egy ószövetségi próféta látomásban például egy huszadik századi háborút tankokkal, helikopterekkel, repülőgépekkel, képtelen lesz pontosan definiálni a látomását, mivel arra, amit lát, az ő korában nincsenek szavak. Nem érti, nem értheti amit lát, így le sem írhatja azt, amit ma egy gyerek is képes lenne pontosan definiálni. Ha Jánosnak vagy Pálnak, vagy akár a tizenkilencedik századi amerikai farmernek valaki megmutat egy tankot vagy helikoptert, csak néznének. Ha ma, egy ötéves óvodásnak megmutatsz egy helikoptert ábrázoló képet, a gyerek rávágja: helikopter. Akkor most az ötéves óvodás okosabb, mint a próféta? Természetesen szó sincs erről, csupán helyzeti előnyben van. Erről beszélek. Ismét megragadva tehát a párhuzamot, azt mondom, hogy Pál esetében, – aki bár egyértelműen érzékelte, mégpedig tökéletesen helyesen a problémát – nem volt meg az ismeret, illetve a pontos fogalmkészlet arra nézve, amivel szembesült az apostol. Bár az ő idejében is tudtak a démonokról, mégis úgy vélem, hogy az emberi ego működésének pontos ismerete hiányzott a kor emberének ismerettárából. Pál tehát úgy tudta megfogalmazni az ego által okozott kínokat, hogy „belső” és (külső, azaz) test szerint való emberként különböztette meg önmaga „részeit”. A belső ember a lelkiismerete, Isten szellemi befolyása által vezetett „énje”, aki tudja, hogy mi a helyes és igaz, azonban beszél egy halálos testről is, amelyben a bűn lakik és folyamatosan csábítja őt azzal szemben, amit a belső ember

akarna tenni. Pál tehát leír egy folyamatos háborút, küzdelmet a belső ember (Isten szellemi befolyása) és a test (az ego szellemi befolyása) között, de ezt képtelen volt ebben a megfogalmazásban tisztán és közérthetően az olvasó elé tárni, hiszen – úgy vélem – erről vagy nem tudott, vagy nem akart a kora és a későbbi korok embere számára érthetetlenül megnyilvánulni. Hiszen ne felejtjük el, ami szellemi szinten Pálék ideje után következett, az minden tekintetben jelentősen alulmúlta még az ő idejük szellemi színvonalát is. A „sötét középkor”, a barbárok világa messze elmaradt a görög és a római kultúrák nivelójától még akkor is, ha azok is meglehetősen romlott és pogány kultúrák voltak. Tehát a fenti igék esetében tökéletesen látható az a helyzet, hogy Pál konkrétan önmaga vonatkozásában drámaian megfogalmazza és leírja azt a tényt, hogy bár tudja, hogy mi a helyes, akarná is azt tenni, de sok esetben mégsem képes azt cselekedni, amit egyébként szeretne. Ezt az azal magyarázza, hogy „dolgozik” benne egy másik akarat, amely a jó, az Isteni akarat ellen hat és vezeti őt a helytelen cselekedetekre. Végül fájdalmában és tehetetlenségében így kiált fel: *„Óh én nyomorult ember! Kicsoda szabadít meg engem e halálnak testéből?”* Egyértelműen látszik, hogy ő is felismeri és a testhez kapcsolja a probléma okát. Ez a probléma pedig, mint oly sokszor leírtam az EGO démon. *„Mert nem a jót teszem, amit akarok, hanem a gonoszt, amit nem akarok, azt hajtom végre”, „nem azt hajtom végre, amit akarok, hanem, amit gyűlölök”.* Ez lenne a szabad akarat? Ha magának Pál apostolnak sem volt, hiszen erről ő maga számol be, akkor neked vagy nekem van? *„Következőleg én, mikor értelmem indít, Isten törvényének teljesítek rabszolgálatot, de amikor húsom indít, a vétkek törvényének.”* Az apostol itt konkrétan leírja a szellemi vezetés

működését (Avatar). Azt, hogy érzi magában, felfedezte azt, hogy egyszer az Isten szellemi befolyása, míg máskor a test, vagyis az ego szellemi befolyása kerekedik felül benne. Persze, bár a lényeg bebizonyosodik ebből az igéből is, a valódi mélység látszólag Pál számára is rejtve maradt. Arra gondolok, amit én állítok, hogy semmiféle erő nem nyilvánulhat meg a teremtésben az Isten szándékával ellentétesen. Ez lehetetlen. Ha ez lehetséges lenne, akkor Isten nem lenne a Mindenható Örökkévaló Isten. De az. Nézeitem szerint a földi ember egész szellemi története során jellemzően megnyilvánul az a tévhit, hogy jelentősen eltúlzott kompetenciát tulajdonít magának. Ebből fakadóan pedig Teremtőjének túl kicsit. Jelentősen maga felé húzza el a csúszkát a kompetenciaskálán. Egyetlen ember volt a történelem során, aki világosan és egyértelműen, minden tekintetben és részletében pontosan megfogalmazta a valóságot az Egyetlen Teremtő Isten vonatkozásában, ez pedig az Úr, Jézus Krisztus volt. Ő ezt mondta (János8:28, 5:19):

*„Monda azért nékik Jézus: Mikor felemelitek az embernek Fiát, akkor megismeritek, hogy én vagyok és **semmit sem cselekszem magamtól**, hanem a mint az Atya tanított engem, úgy szólok.”*

*„Felele azért Jézus, és monda nékik: Bizony, bizony mondom néktek: **a Fiú semmit sem tehet önmagától**, hanem ha látja cselekedni az Atyát, mert a miket az cselekszik, ugyanazokat hasonlatosképen a Fiú is cselekszi.”*

Még a Fiú, Jézus Krisztus saját elmondása szerint sem tehetett semmit sem önmagától. Akkor te vagy én igen? Jaj. Ez a világ nem erről szól. További igen érdekes igék Istennek a világban történő események teljes és tökéletes, min-

denre kiterjedő kézben tartására vonatkozóan a következők: római levél 11:1-8, Csia:

*„Kérdem hát: Csak nem taszította el Isten az ő népét? Szó sem lehet róla. Hisz én is izraelita vagyok, Ábrahám magvából, Benjámin törzséből. Isten nem taszította el népét, melyet eleve felismert. Hát nem tudjátok, hogy Illés történetével mit akar mondani az írás? Hogy hogyan beszél Illés Istenhez Izráel ellen? „Uram, prófétáidat meggyilkolták, oltáraidat lerontották, én maradtam meg egyedül, és nekem is lelkemre törnek.” És mit is mond erre az isteni kijelentés? **„Meghagytam magamnak hétezer férfiút, akik nem hajtottak térdet Baálnak.”** Ugyanígy a kegyelem kiválasztásához ragaszkodva, **a mai időben is hagyott maradékot Isten. Ha kegyelemből tette, akkor nem tettek alapján, mert akkor a kegyelem nem volna már kegyelem. Mi hát a helyzet? Izráel azt, amit keres, nem érte el, a kiválasztottak ellenben elérték, míg a többiek megkövesedtek, ahogy írva is áll: „Isten a bódultság szellemét adta nekik egész a mai napig: oly szemet, mely nem lát, és olyan fület, mely nem hall.”***

„Ha kegyelemből tette, akkor nem tettek alapján, mert akkor a kegyelem nem volna már kegyelem. Mi hát a helyzet?” Mi hát a helyzet, kérdezem én is? Az a helyzet, hogy ha te a saját okosságod alapján, a saját szabad akarated okán fordultál az Úr felé, akkor a tiéd az érdem és a dicsőség! Bizony. A tiéd és nem az Úré. Érzed ennek a súlyát? Ha te magad cselekedted meg a megtérést, mert rájöttél, hogy az az igazi, akkor a tetted, érdem által üdvözülnél, nem pedig kegyelem alapján... Mert ha te döntöttél, akkor tied az érdem is, aminek jogos jussa (lenne) az üdvözülés. Szerinted ez történt nálad? Mert ha a kegyelem részese

vagy, akkor viszont nonszensz a te saját szabad akaratod által meghozott helyes döntés. Kegyelemben csak a bűnös részesülhet. Az, aki nem a cselekedetei alapján jut ahhoz. *Érzed ennek a súlyát?*

Nos, az 1Kir.19:18 szerint Isten azt mondja Illésnek, hogy „*És **meghagyok** Izraélben hétezret: mindazon térdeket, melyek nem hajoltak meg a Báal előtt és mindazon szájat, mely nem csókolta meg.*” Erre a történetre hivatkozik Pál a római levélben. A felületes olvasó vélekedhetne ezzel kapcsolatban úgy is, hogy Isten meghagyja azt a hétezer embert, aki a zsidók közül hű maradt hozzá, ám itt nem erről van szó. Hiszen például miként lehetséges ha az ember döntött volna erről, hogy a hűségesek éppen hétezeren vannak? Eggyel sem többen vagy kevesebben? Éppen hétezeren. Micsoda véletlen. A fordítás persze könnyen félrevezethet, de itt sem arról van szó, hogy azért hagyja meg Isten azt a hétezret, mert nem hajtottak fejet a Baál előtt, hanem arról, hogy azért nem hajtottak fejet a Baál előtt mert Isten megtartotta őket az iránta való hűségben. Mit mond Isten Élijáhúnak (Illésnek)? Jövendölésképpen, próféciaként jelenti ki, hogy „*meghagyok* (majd) *Izraélben hétezret*”. Mennyire más a helyzet így ugyebár. Ezt a meglátást igazolja Pál írása is, mely szerint „*a mai időben is hagyott maradékot Isten.*” Éspedig ezt „*kegyelemből tette*”. Tehát Pál számára nem kérdés, amit én is állítok, hogy ezeket az embereket Isten kegyelemből tartotta meg a hűségükben, az irányukban való szellemi befolyása révén. Ha Isten ezt akár egy rövid időre megvonná a választottaktól, azok azonnal elbuknának a gonosz ellenében. Amint Pál mondja, csak a kiválasztottak maradhatnak meg az Isten iránt érzett elkötelezettségükben, mert aki nem választott, azoknak „*Isten a bódultság szellemét adta*

nekik egész a mai napig: oly szemet, mely nem lát, és olyan fület, mely nem hall.” S ez azóta sincsen másképpen. De nézzük a következőt! Római levél 14:7-8. Itt is Csiát idézném, mert a Károli durván torzít:

„Mert közülünk senki sem él önmagától és senki sem hal önmaga akaratából. Mert ha élünk is, az Úrtól van életünk, és ha meghalunk is, az Úrtól van a halálunk. Tehát akár élünk, akár halunk, az Úréi vagyunk.”

Ahogy maga az Úr, Jézus Krisztus is elmondta ezt és földi életével be is bizonyította e szavak igazságát. Ez lenne a szabad akarat? Az ige fonák értelmezésére egyébként számos példát sorolhatnék, mint írtam több ízben, ezzel operálnak a gonosz szolgálói, ezzel a módszerrel vezetik félre azokat, akiket lehetséges. Nézzünk meg például ugyancsak egy Páltól származó igét, amelyben mintha az apostol is elbizonytalanodna egy pillanatra, ám a folytatásban választ is ad az esetlegesen felmerülő kétségre. 2Kor.4:3-4 Csia:

„De, még ha leplezett volna is a mi örömmüzenetünk, az elveszők között leplezett, akikben e kor istene vakká tette a hitetlen gondolkodást, hogy a Krisztus dicsőséges örömmüzenetének fénye, aki Istennek képe, rájuk ne ragyoghasson.”

Hiszen, mint a Károli verzióban is megismerhető a fenti idézet előtti második versből, az igazság nyilvánvaló, ám azok számára, akiknek az Isten nem ad megértést arra, tökéletesen rejtve marad azért, „*hogy a Krisztus dicsőséges örömmüzenetének fénye, aki Istennek képe, rájuk ne ragyoghasson.*” Tehát ennyit arról például, hogy Isten itt mindenkiket meg akarna menteni. Ha úgy akarná hát megtenné, mi-

vel Ő AZ ISTEN. Az ember földi életében minden kizárólag Isten szándéka és terve szerint alakul, nem pedig az ember nem létező szabad akaratából fakadó okos döntései szerint, amint ezt Pál konkrétan megerősíti a 2Kor.1:21-22. versekben:

„Az pedig, aki bennünket veletek együtt a Krisztusban megszilárdít, és aki fel is kent bennünket, Isten maga. Ő az, aki el is pecsételt minket és szívünkbe adta a Szellem foglalóját.”

Tehát Pál szerint is Isten az, aki az embert Krisztusban megszilárdítja és aki az ember szívébe adja (vagy nem adja) a „szellem foglalóját”, azaz a hitet és a megértést, a Krisztus követése utáni vágyat. Nem az ember dönti el, hogy elfogadja-e Krisztust vagy sem. Meglátásom szerint a szabad akarat illúziója valóban a sátán valaha volt legnagyobb „remekműve”, amellyel még a választottak tömegeit is képes megvezetni és becsapni. (Flash – Remekmű – remake-mű. Isten adott nekünk szabad akaratot még otthon. Sátán pedig adott nekünk szabad akarat illúziót itt. Sátán mindig ezt teszi. Istent másolja majd fonákjára fordítja az igazságot gaszággá téve azt.)

Volt egy kérdés, a fentiekben, ezt írtam, illetve kérdeztem: „Ha bábok vagyunk, és nincs szabad akaratunk, akkor van-e, lehet-e egyáltalán egyetlen kósza gondolatunk is, amely a saját fejünk terméke?” Íme a válasz tehát ismét Pál apostol tollából: „*mely kegyelmet mindenféle bölcsességben és eszünk járásának igazgatásában nagy bőséggel öntött ki ránk, miután titkos akaratát velünk megismertette.*” „Eszünk járásának igazgatása”, így helyes. Most akkor mi vagy az Isten igazgatja a gondolatainkat? De ha túl erős nekünk a

Csia-féle interpretáció, nézhetjük a görög szöveget is, hiszen Csia is abból indult ki: „**amelyet igen bőségesen juttatott nekünk minden bölcsességgel és okossággal.**” Itt ugyanezt látjuk. Mi vagyunk magunktól bölcsek (ha vagyunk), amire a világ és a sátán tanít bennünket, vagy az Isten ad nekünk bölcsességet? Vigyázz az értelmezéssel! Az ige nem azt mondja, hogy minden bölcsességével és okosságával adja, hanem azt, hogy ezeket adja az Isten, ha adja. A pontos szövegértelmezés kulcsfontosságú, ezért is próbálták oly sok esetben megrontani azt az elmúlt két évezred során. Nyilván nem véletlen ez sem. A Biblia arra tanít, hogy kizárólag Isten **juttat** vagy nem juttat nekünk bölcsességet, ismeretet, valódi, és nem világi okosságot. Ha pedig Isten adja a bölcsességet, akkor mi van tőlünk? Megmondom: a gonoszság, az önteltség, az egoizmus, a hatalomvágy, a paráznaság mind fizikai, mind szellemi vonatkozásban. Illetve ezek sem tőlünk vannak, hanem azoktól, akik ha nem az Úr a mi vezérlőnk, akkor a világ „értékrendje” szerint vezetnek bennünket. Jó csak és kizárólag Istentől, az Úrtól származhat, kerülhet belénk. Ha az Úr ezt nem adja, akkor élünk test szerint a világi örömeket és javakat hajkurászva. Nos, úgy vélem, erről itt ennyi elég is lesz. Tehát fenti érvelésem alapján azt remélem, hogy a továbbiakban elfogadhatjuk alapvetésként azon nézeteimet, amelyeket a kettős predesztinációval, a szabad akarattal, valamint a háromlépcsős létezéssel kapcsolatban kijelentettem. Egy dolgot vizsgálnék még alaposabban, amelyről eddig kevés szó esett. Ez tehát a szabad gondolkodás képessége. Erre kaptunk ugyan választ a fenti igéből, de azért ez nem ennyire egyszerű vagy egyértelmű, mint elsőre tűnhet. Ugye Pál azt mondta, hogy Isten igazgatja az eszünk járását. Eddig érthető. De vizsgáljuk csak meg alaposabban ezt a kijelentést! Az „igazga-

tás” (adás, juttatás) mit jelent pontosan? Azt, hogy Ő gondolkodik helyettünk? Nem hiszem. Ha „jár” az eszünk, akkor az talán a mi cselekedetünk vagy nem? Bár ha jobban belegondolok, akkor ezt is Isten járhatja bennünk, nem mi magunkban. Kezd bonyolódni a dolog. No, akkor nézzük meg sorjában, hogyan működik ez!

Amikor egy alkalommal ezen törtem a fejem, kaptam egy igen figyelemreméltó tanítást. Az Avatar című könyv írásakor már volt egy ide kapcsolódó megdöbbenő élményem, ezt most teljes részletességgel nem ismétlem meg, mert az újabb tanítás talán még inkább meggyőző erejű volt számomra. Tehát egy alkalommal ezen gondolkodtam, és nem igazán jutottam dűlőre a dologgal kapcsolatban. Ugyanis mint az Avatar írásakor megesett tanítás megtapasztalása során kiderült számomra, simán előfordulhat olyan eset (legalábbis nálam), amikor egyidejűleg több szinten gondolkodik a tudat. Ezt úgy fogalmaztam meg, hogy van egy primer és egy szekunder gondolatfolyam, amelyek egymástól függetlenül, de egy időben futnak. Az íráskor ez úgy nyilvánult meg, hogy folyamatosan jegyeztem le a tudatomban felbukkanó gondolatokat és mialatt ezt tettem, mélyebben felbukkant bennem a kétség azzal kapcsolatban, hogy amit írok, azt hogyan fogadják majd az olvasók. Ez a két gondolatszál bár egyáltalán nem zavarta egymást, mégis egy időben bukkant fel bennem. Mondhatod, hogy ez tulajdonképpen nem is két különböző téma hiszen van közöttük összefüggés, de ez nem igaz, hiszen amikor ez megtörtént még az aktuális szövegrész lezárására koncentráltam. A kétkedés gondolata egyszer csak valahonnan mélyről felbukkant bennem. Aztán ugye jött a blackout, a csap elzárása, a minden szinten néma csend,

ameddig fel nem fogtam végre, hogy mi is történik. Ebből tehát arra következtettem, hogy van egy vezérszál, amely nem tőlem származik, ezt neveztem szellemi vezetésnek, amely például az írásaim esetében műzsaként működve inspirál és diktál nekem. Miközben „vettem” ezt az adást bukkant fel bennem a kétség, amelyről joggal hittem, hogy a saját gondolatom. Nos, idáig jutottam az okoskodásban, amikor jött az újabb tanítás. Igen ritkán kapok ilyen mostanában, ezért is volt nagyon erős és meggyőző a dolog. Amikor tehát eddig jutottam egyszer csak nagyon tisztán felbukkant bennem egy felszólítás: „gondolj bármire!” Egy pillanatig megdöbbsentem, de azután vettem a lapot és egy tárgyra gondoltam. Azután tökéletesen kiürült az elmém. Elég döbbenetes volt. Nagyon érdekes volt, hogy tulajdonképpen még azt sem tudtam végig gondolni, hogy mi történik. Csak ültem és néztem ki a fejből. Se kép-se hang. Brutális. Hihetetlen ilyen dolgokat megélni... Utána éreztem, hogy megint működik az elmém és ismét: „gondolj bármire!” Most a kislányomra koncentráltam, – na gondoltam most, ez elég erős szál, ez biztosan menni fog. A névéig jutottam, azután ismét csak se kép-se hang. A szívem csücske a gyerek, de még az arcát sem tudtam felidézni (!!!) Ka-taszt-ró-fa! Szembesülnöm kellett azzal, hogy konkrétan semmi sem jut az eszembe. Tök üres volt a fejem. Azért ezt átélni nem hétköznapi dolog...Kicsit hasonlít ez ahhoz, mint amit egykor, ezomatyi koromban (állapotomban), a meditációs gyakorlataim során próbáltam meg elérni kisebb-nagyobb sikerrel, csak ez ahhoz képest tökéletes. Csak ültem és néztem magam elé. **Megáll az ész!** Szó szerint. Az emberek hányszor mondják ezt, de közben fogalmuk sincs arról, hogy valójában mit beszélnek... Ha nem bíznék az Úrban, akkor eléggé tele lenne a gatyám az az igazság. Elké-

pesztő, hogy a földi ember mennyire önhitt. Pedig ha tudná az igazságot, alaposan letörne a szarva. De, mint írtam az Avatarban, az egonak ez a célja, hogy fenntartsa ezt az önhittséget az emberben, ezért a tömegek sosem fogják megérteni azt, amiről én itt beszélek. No mindegy, nézzük mire jutottam én a fenti esetek kapcsán!

Tehát úgy hittem, hogy én magam (lélek) is bírok némi önkompetenciával attól függetlenül, hogy a végső döntések nem az enyémeek. Eredetileg ezt gondoltam, de az utóbbi tanítás ennek éppen az ellenkezőjéről győzött meg. Legyen bármilyen hihetetlen, de most úgy látom, hogy a földi embernek magától egyetlen árva gondolata sem születik meg a fejében. Nagyon érdekes látni azt, hogy amikor elkezdtem az írást, az első könyvemben már leírtam ezt, de pontosan emlékszem arra, hogy ott még mennyire más volt a hitem is és a módszer is, amelyet a Forrás akkor alkalmazott közös munkánk során. Akkor mélységében nem tudatosult bennem még szinte semmi abból, amit lejegyeztem, csak írtam mint a gép, majd szétvertem a klaviatúrát. Ezeket rögzítettem például akkor (Luciferzum-avagy, Isten hozott a pokolban):

„Visszakanyarodva gondolatmenetünk elejére, meglátásom szerint újszerű gondolataink, ötleteink, ezen a síkon, dimenzióban vagy nevezzük bárminek, amely a legelfogadhatóbb megértésünk számára, nem sajátjaink, hanem egy közös intelligencia memóriájában tárolt, onnan lehívott adatok.”

„Tehát ne gondold azt, hogy gondolataidnak határt szab a koponyád, szó sincs róla. Mivel Te kizárólag egy ener-

giakomplexum vagy, amely minden látszat ellenére, szer-
ves és állandó kapcsolatban van a teljes univerzummal,
gondolataid hullámszerűen terjedve szétáradnak a teljes
valóságban.”

„Gondolataink határozzák meg a körülményeinket, a
bennünket érő, velünk kapcsolatos történéseket és minden
egyebet, amellyel ebben a valóságban találkozunk.”

Nos, elég elképesztő ezeket visszaolvasni a mai ismere-
teim birtokában és abban a tudatban, hogy fogalmam sem
volt még akkoriban a valóságról. Nagyon érdekes látni azt,
hogy az igazság már mennyire ott volt, de még nem tudta
magáról levakarni azt a sok lepedéket, ami előzőleg rára-
kódott az e sorokat lejegyző tollra. Ehhez idő és türelem, il-
letve az Úr hatékony és türelmes tisztító munkája kellett.
Köszönöm szépen Uram, Megváltó Krisztusom!

Látszik tehát a helyzet, amit a régi korok emberei kap-
csán vázoltam, hogy bár az igazság ott van, ám megfelelő
ismeretek és fogalomkészlet híján nem tudják pontosan de-
finiálni azt. Ez történt esetemben is az első írás lejegyzése-
kor. Megint csak ismételnem kell magam, bár előző írá-
somban ezt egy barátom meglátásaként írtam le, aki
olvasva az írást nevetve elmondta, hogy ezt tőlem idézte.
Így végül is igaz lett ez az állításom is, hiszen Forrás, aki-
től az említett meglátás valójában származik, tényleg a ba-
rátom :) Tehát azt írtam, hogy „az embereknek lehetetlen-
ség elmagyarázni azt, amit nem képesek megérteni.” Ennyi.
Második írásomban hoztam erre egy jó hasonlatot, ez volt
a sablon, a perforált lemez-hasonlat, amely az emberek fe-
jében van. E lemezen vannak különféle minták, négyzet,

kör, trapéz, egyeseknek már van csillag és deltoid is, míg mások esetében eljutunk egészen a különféle hópihe-kristályformáig. Isten pedig önti az információt ezekre a sablonokra, de ennek a rengeteg, egyébként minden helyen és pillanatban jelenlévő információáradatnak csupán azon részei képesek behatolni az egyes ember tudatába, amelyek az adott egyén sablonja képes befogadni, átengedni magán, azaz amelyekre van minta az egyéni sablonján. Ez egy szemléletes és jó hasonlat, részben igaz is, és mindenképpen jól modellezi le a valóságot. Ám ott tévedtem, – hiszen akkor még hittem az önfejlesztésben és a szabad akaratban –, hogy úgy véltem az ember dolgozhat ezen a sablonon. Tágíthatja, bővítheti azt, növelheti a minták számát, valamint azok bonyolultságát. Ebben alaposan tévedtem. Ma úgy látom, hogy ezt kizárólag Isten képes megtenni és teszi (vagy nem teszi) meg belátása szerint. Igen pontosan és helyesen láttam azt is, hogy gondolatainknak nem szab határt koponyánk fala, ebből fakadóan minden gondolat, amely valaha is tudatosul bennünk tulajdonképpen nyilvános azon intelligenciák számára, akik képesek ezeket felfogni. Ám ezen a gondolatmeneten tovahaladva meg kell látnunk azt az igazságot is, hogy könnyen lehetséges, ezek a gondolatok valójában nem is a mi szüleményeink, hanem csupán **eszünkbe jutnak** valahonnan. Jutnak, tehát bejutnak. Kívülről. Mi csak felfogjuk ezeket és azt vélelmezzük, hogy a sajátjaink. Mert nem érzékeljük a bennünket körülvevő valóságot, csupán annak egy elenyészően kicsiny részletét. Erről bősséggel írtam az előző, Avatar című írásomban, ám ott éppen csak megemlítve a Rupert Sheldrake által leírt morfogenetikus mezőt. Ez tulajdonképpen nem más, mint a David Bohm által leírt kvantumok szubatomi világa, ahol minden mindennel

egységet alkot. Ez az, amit a földi ember képtelen érzékelni ezért ürességnek vél. Akinek van háziállata – különösen a kutyaénál figyelhető ez meg – az tudja, hogy az állat már messziről megérzi, ha a gazdája, akihez érzelmileg kötődik közeledik hozzá. A kutya izgatottá válik, felugrik és a kapuhoz (ajtóhoz) siet, pedig a gazda még egy utcával odébb éppen parkolót keres, vagy csak most fordul be a sarkon. Kizárt, hogy a szagát érezné vagy a hangját hallaná, mégis tudja, hogy közeledik. De ugyanígy tudják az állatok azt is, ha például természeti katasztrófa, vagy akár csak egy vihar közelít. Az ember még semmit sem sejt, de az állatok már reagálnak. Azért, mert őket nem vakítja el oly mértékben az egojuk, mint az embert. Ők sokkal inkább összhangban vannak Istennel és az Ő teremtésével, mint a legtöbb földi ember. Ez a helyzet. Ennek ismeretében tehát megérthetjük azt, hogy gondolatainknak legalább bizonyos része egészen bizonyosan nem tőlünk származik. Na, de hogy egy sem? Ez azért elég durva kijelentés. Vizsgáljuk hát meg!

Korábbi írásaimban számos alkalommal buzdítottalak gondolkodásra. Azt mondtam, hogy nem kell feltétlenül hinned nekem, csak legalább gondolkodj! Ám később felébredt bennem a gyanú, hogy ez sem tőlünk függ. Hiszen ha nincs szabad akaratunk, akkor a gondolataink sem lehetnek azok. Azt írtam „felébredt bennem a gyanú”. Már ez is milyen elgondolkodtató és érdekes. Azután ott van az az igen logikus meglátás is, hogy amennyiben nem sajátjaink a gondolataink és az ezekből fakadó cselekedeteink, akkor vajon hogyan lehetünk felelősek azokért? Komoly kérdés... Nos, mégis úgy vélem, hogy a válasz egyszerű, de nézzük sorjában! Úgy vélem, Avatar című írásomban leírtam mindent, amit ezzel kapcsolatban érdemes tudni, de mivel

ott a szabad gondolat összefüggésében nem tárgyaltam ezt a dolgot, hát itt megteszem. Ha tehát elfogadjuk azt a lehetőséget, hogy valahonnan érkezünk ide a földre, és nem itt kezdtük meg létezésünket, mint ezt vaksága okán alapértelmezésként véli a legtöbb földi ember, akkor rögtön képesek leszünk egy sokkal szélesebb perspektívából szemlélni valóságot, mint ha csupán a földi kezdésben gondolkodunk. Így megnyílik számunkra egy sor olyan következtetési lehetőség, amelyek egyébként tökéletesen rejtve maradnának előlük így érthetlenné és igazságtalanná torzítva a képet, amelyet világunkról alkothatunk. Ez történik a legtöbb ember esetében, ezért látszik Isten, az élet, a sors és a világ is oly igazságtalannak ezek számára. Tehát megglátásom szerint Isten nem ide teremt meg először bennünket, hanem egy felsőbb szellemi szférába, ahol a valódi döntéseinket meghozzuk. Ahol valóban bírunk szabad akarattal és választással, ezek birtokában pedig állást foglalunk (foglaltunk) Isten mellett vagy ellen. Úgy, ahogyan ezt az angyalok is tették sátán lázadásakor. Ennek a valóban szabad döntésünknek, állásfoglalásunknak a következményeként alakul földi sorsunk. Azért oda, akkor és olyannak születünk meg e világra, mert Isten a szellemi szférában (még otthon) meghozott döntésünk szerint alakítja földi sorsunk. Felmerülhet benned az a logikus kérdés ennek kapcsán, hogy ha – mint állítottam – Isten számára nem létezik az idő, ha mindent képes „lejátszani” magában mondjuk egyetlen pillanat leforgása alatt – mint, ahogyan ez igaz is –, akkor miért van szükség egyáltalán a preegzisztenciális létre? Hiszen ha Isten eleve tudja – mert tudja – azt, hogy te mit fogsz dönteni, akkor minek ez az egész céció? Minek a preegzisztenciális lét? Eleve születnénk valóban elsőre ide és akkor is jogos lenne itteni

sorsunk, hiszen Isten valóban tévedhetetlen, tudja mit döntöttünk volna ott és akkor. Jogos és logikus kérdés tehát ez. Ám van vele egy kis probléma. Az, hogy e logika mentén erre az életünkre, magára a földi létre sem lenne szükség. Mehetne egyből mindenki oda, ahova való. Menny vagy pokol. De Isten nem így „játszik”. Ő nem magához, hanem a teremtményeihez igazítja a teremtését. Ezért létezik itt például az idő. Miattunk van és csak nekünk. Isten kivárja a mi időnket. Hagyja, hogy megtörténjenek a dolgok. Végig viszi azokat, ahogyan az Úr is végig vitte a küldetését. Megtakaríthatott volna egy rakás szenvedést, fájdalmat, kínt magának, de nem tette. Miattunk nem tette. Az igazság miatt nem tette. Isten azért az Isten, mert nem unja meg, hogy törődjön az Övéivel. Hiszen gondolj bele! Megtehetné, hogy egy pillanat tört része alatt töröl mindent és teremt egy új, tökéletes világot. Nyilván megtehetné. De nem ezt teszi. Hanem hagyja, hogy a dolgok megtörténjenek és aki Őt választotta, megmaradhasson az Ő királyságában. Ezért Ő az Isten.

A világ azért van sátán kezében, mert Isten meg akarja nyilvánítani az Ő igazságát. Nem erőből akarja érvényesíteni az igazát, hiszen akkor arra cáfolna rá, hogy Ő egy kegyelmes és igazságos Isten. Isten célja az, hogy sátán viselkedésén keresztül megmutassa az Őt szerető lényeknek azt, hogy sátán viselkedése hova vezet. Ezt pedig kizárólag úgy teheti meg, ha hagyja kifutni az eseményeket a végkifejletig. Ő pontosan tudja, ismeri előre ezt a végkifejletet annak minden apró részletéig bezárólag, de ennek ellenére biztosít időt arra, hogy az „magától” végbemenjen, hiszen az igazság kizárólag így válhat tapasztalati tudássá a lények számára. A dolgoknak végig KELL menni, ahogyan azt írtam már. Minden egyes lénynek, teremtett léleknek meg kell fut-

nia a teljes pályát. Még akkor is ha nem érti. Ne tévedjünk, ez az öngyilkosok esetében is így van. Számukra az öngyilkosság pillanatában érkezik el a földi futásuk vége. Nem az ő döntésük szerint, pedig ezt itt mindenki így hiszi. De csak hiszi. Tehát ezzel az egész földi léttel kapcsolatban ott van a probléma gyökere, hogy tévesen mérjük fel a jelentőségét. Ez már valóban csupán az „i”-n a pont, a küszöb, amelyen valójában egy röpke pillanat alatt átlépve belépünk majd az öröklétbe vagy a kárhozatba, kinek mi a sorsrésze. Ezért fix a sorsunk. Ezért fix életünk minden történése és ebből fakadóan minden gondolatunk is. Ez egy kötöttpályás menet, nem te alakítod, legyen bármilyen hihetetlen vagy fura is ez a helyzet számodra. Ezért is nem hiszik ezt el a legtöbben. Képtelenek megérteni vagy elhinni egy ilyen információt, de mint mondtam, ez nem az én ügyem. Nekem csupán annyi a dolgom, hogy kinyilvánítsam azt, amit igaznak gondolok és én ezt teszem. Az igazságnak meg kell jelennie a világban, ezért van itt a Biblia is, amely elmondja az igazságot azoknak, akikhez szól és akik így meg is értik az üzenetét 2Kor.3:5 Csia, majd Károli:

„Nem mintha a magunk rátermettsége alapján ébredhetnének ilyen gondolataink, ellenkezőleg a mi rátermettségünk Istentől való,”

„Nem mintha magunktól volnánk alkalmasak valamit gondolni, úgy mint magunkból; ellenkezőleg a mi alkalmas voltunk az Istentől van:”

Erre mit mondjunk? Itt van az igazság feketén-fehéren, de a Bibliának hányan hisznek? És vajon nekem?

Ám ami engem illet, ez meglehetősen megerősít a „saját” állításaimat tekintve. Visszatérve tehát a szabad gondolathoz

és az ezzel kapcsolatos felelősséghez, azt gondolom, hogy minden, ami itt történik, paradox módon mégis teljesen és tökéletesen a mi felelősségünk, az egyes ember felelőssége, de nem azért, mert itt ezeket gondoljuk és tesszük, hanem azért, **amiért** itt ezeket gondoljuk és tesszük. Ez az „amiért” pedig az, amit otthon megszolgáltunk és aminek okán itt olyanok lettünk, amilyenek. Ha ezt megértjük, akkor a Biblia azon állításai, amelyek annyi zavart és értetlenséget okoznak még a hívő lelkek tudatában is nézetem szerint azonnal érthetővé és logikussá válnak. A Biblia Isten eredeti szándékát és az igazságot nyilvánítja ki és meg, még a jelenleg elérhető verzióiban is, de tulajdonképpen ez sem számít, hiszen akinek Isten ad hozzáférést, megértést az úgyis megérti a lényegét, akinek pedig nem ad, az lehetne az ő Bibliája az Isten saját keze által írt legtisztább verzió, akkor sem értené annak egyetlen szavát sem. Mit nem értené, a kezébe sem venné a könyvet. Milyen érdekes, hogy a legtöbb ember, ha visszatekint földi pályafutására, ma mennyi mindent másképpen tenne, mint tett egykor. Pedig szerinte akkor is ő volt az, aki döntött és cselekedett. Persze, most okosabb. Dehogy. Azért tett mindent úgy ahogy, mert nem volt más választása. Akkor úgy hitte (és most is, hogy talán van vagy lett volna), de mindenkor úgy döntött, ahogy abban a helyzetben a legjobbnak ítélte. Azt az egyetlen döntést hozta meg, amit meghozhatott. Éppen annyi ismerete és esze volt amennyi. Ez kitől függ? Hát nem az egyes embertől az biztos. Annyid van, amennyit kaptál.

Felmerülhet itt egy sor újabb kérdés: ha valóban zárt, kötött a pálya, ha nincs szabad akarat, döntés, akkor hogyan lehetséges az, hogy annyit hibázunk? Hogy annyszor, oly sok esetben „árnyékra vetődünk”? Hogyan tévedhetünk

annyit? Miként lehetséges, hogy annyi értelmetlen gondolatunk van, oly sok a füstbe ment terv? Hiszen ezekre egyáltalán nem lenne szükség az én elgondolásom alapján, nem igaz? Nem hát. Az ego nem Isten. Közel sem az. Az, hogy sokkal okosabb annál, mint akit vezet, egyáltalán nem azt jelenti, hogy valóban okos. Rengeteget hibázik. Ha csak egy van belőle. Ha azonban több is marakodik az emberen, akkor a hibák száma ezzel arányosan nő. Isten hagyja, hogy ezeket a hibákat minden egyes ember elkövesse, mégpedig mindenki a saját hibáit. Amikor majd elé állsz megmutatja neked ezeket. „Látod fiam? Ezt tetted és ez ide vezetett.” Már mondtam, hogy Isten így tanít (ha tanít). Ha nem tanít, akkor is van haszna a hibáknak, hiszen valóban minden mindennel összefügg. Minden hibából származik haszon Isten számára, így az Övéi számára is, még ha ez itt, ebben a létben nem is válik nyilvánvalóvá az emberek, esetleg még a választottak számára sem. Hidd el Isten, és csak is Ő pontosan tudja, mit tesz és mit enged megtörténni. Már sok esetben írtam és tartom is: ha van Isten, akkor a káosz a legcsekélyebb mértékben sem lehet jelenvaló ebben a világban. A kettő nem létezhet egymás mellett. Ha van Isten, akkor van isteni terv, ha pedig van isteni terv akkor nem lehet emberi terv. Mert vagy ez, vagy az. Ha Isten tervez, akkor te nem tervezhetsz. Csak hiheted, hogy te tervezel. Ezt is hiszik a legtöbben. Ha viszont nem te tervezel, nincs szabad akarat és ezzel egységben szabad gondolat sem. Csak hiszed, hogy van. Ha szabad a gondolat, akkor miért kell ihlet? Miért nem tudsz bármikor-bármiről gondolkodni, amiről csak akarsz? Azt gondolod, hogy te tudsz? Dehogy! Miért kell például nyugalom, csend és kiegyensúlyozott érzelmi háttér a filozofáláshoz? Stresszes helyzetben miért bénulsz meg filozófiai szempontból, sőt néha még fizikailag is? Ha

te döntenél, akkor bármikor azt tennél és gondolnál, amit csak akarsz. Ha az életedért kell futnod, akkor képes vagy mondjuk verselemzésre? Vagy azon filózni, hogy miként lehetséges az, hogy a hold mindig ugyanazt a felét mutatja nekünk? Dehogy vagy képes! Valami, amiről azt hiszed, hogy te magad vagy, dönt helyetted: futás! Így van ez? Bármikor bármit megtehetsz, bármiről gondolkodhatsz? Dehogy. Csak esetleg még nem jöttél rá arra, amiről itt olvasol.

Mielőtt tovább lépnénk, szeretnék itt egy nagyon fontos megjegyzést tenni! Mindaz, amit itt és előző írásaimban a preegzisztenciális léttel, a szabad akarattal és gondolattal kapcsolatban leírtam, *nehogy félrevezessen!* Nem azért vezethet félre, mert nem igaz, hiszen meggyőződésem szerint ez az igazság. Azért vezethet félre, mert egy olyan érzést sugallhat benned, hogy minden mindegy, lesz ami lesz, úgysem változtathatsz rajta. Ha ez az érzés alakul ki benned írásaim kapcsán, akkor gyanút kell fognod, hogy az egod vezet tévútra! Ha Isten vezet, akkor törekszel a jóra és úgy cselekszel, mint ha szabad akaratod lenne és te döntenél Isten mellett. Az én igazságaim teoretikus igazságok és bár jelentős mértékben bírnak gyakorlati haszonnal is egyesek számára, de nyilván nem mindenkinek! Ez nagyon fontos! Ha úgy kerül a kezedbe ez az írás, hogy számodra nem hasznos, akkor rád az vonatkozik, amit az imént írtam. A kontroll eljárás a következő: *mindig cselekvő hitben kell élned!* Ha megülsz, ellustulsz, elfásulsz, elveszíted a hited, az elszántságod, akkor baj van. Akkor (is) az Úrhoz kell azonnal fordulnod! Tehát függetlenül attól, hogy én itt mit nyilvánítok meg, nem állhatsz meg semmiféleképpen azt mondva: „úgyisincs kompetenciám, nem én döntök.” *Ez tilos!* Amint írtam már előzőleg is, *minden embernek – én is ezt teszem e pillanatban is*

– úgy kell élnie, mintha minden rajta múlna. Azért hasznos ez a hit, mert az embert felelősségteljességre szorítja, felelősségvállalásra tanítja. Amit én írok, az nagyon a haladóknak való. Ha megijeszt vagy elbizonytalanít, dobd el messzire ezt az írást és felejtsd el! Áldjon az Úr és segítsen!

Tehát most mehetünk tovább! Galata 1:15-16 Csia:

„Mikor azonban az, aki **engem anyám méhétől különválasztott és kegyelmével elhívott**; helyesnek látta, hogy Fiát leleplezze bennem, hogy azután örömuzenetül hirdessem őt a nemzetek között, azonnal abbahagytam, hogy húsra és vérré támaszkodjam,”

Jeremiás 1:5 zsidó írás (IMIT):

„Mielőtt az anyaméhben alkottalak, ismertelek, és **mielőtt kijöttél a méhből, megszenteltelek, prófétává tettelek a nemzetek számára**”

Itt arról van szó, hogy a kiválasztottak csak a megtérésük után, szabad elhatározásuk és akaratuk alapján, aszerint, vagy már a születésük pillanatától az Isten rendelése szerint járnak-e? Miért oly lényeges e kérdés? Mert választ ad arra, hogy a földi ember sorsa önmagán, a saját döntésein múlik-e, vagy eleve elrendelt Isten szándéka szerint? Van egy olyan elképzelés a hívők körében, hogy az ember először a maga útját járja, csak miután az Isten elhívja, megszólítja őt, akkortól jár az Isten rendelése szerint. Ezt látszik alátámasztani Péter esete is, amikor az Úr azt mondta neki (János evangéliuma 21:18), hogy „Bizony, bizony mondom néked, a mikor ifjabb valál, felövezéd magadat, és oda mégy vala, a hova akarád; mikor pedig megöregszel, kinyújtod a te kezedet és más övez fel téged, és oda visz, a hová nem akarod.” Ha tehát ez így van, akkor Péter életének első szakaszában van

szabad akarata, ám miután Isten övezi fel őt, már egészen biztosan nem tehet azt, amit akar, hanem Isten rendelése szerint jár. Egészen speciális Jónás ószövetségi próféta esete, ahol a felületes szemlélő ugyancsak arra következtethet, hogy Jónásnak bizony volt szabad akarata, hiszen ellenszegült Isten akaratának, és megpróbált egészen mást cselekedni, mint amire az Úr felhívta őt. Ám ez természetesen nem igaz, hiszen láthatjuk mi lett a történet vége. Jónás – nyilván okkal – megkülönböztetett figyelemben részesült az Úr részéről olyannyira, hogy még a renitenskedést is eltűrte tőle az Isten egy ideig. Még egyszer mondom: nyilván jó oka volt erre. Tanította, nevelte Jónást, és rajta, az ő történetén keresztül az összes választottat is. Minden történet tanulsága csak akkor nyilvánul meg, amikor a történet véget ér. Nem lehet végső következtetést levonni a történet cselekményének a felénél. Így lesz ez az emberiség történetével is, ezért hagyja az Úr kifutni ezt a gyalázatos történelmünket. Tehát Jónás eseténél is láthatjuk, hogy bár ideig-óráig úgy tűnhet ez nem így van, mégis a történelem minden pillanatában Isten akarata érvényesül, és Ő az kizárólag, Aki uralja és teljes körű ellenőrzése alatt tartja a világ legapróbb eseményeit is, még egy harmatcsepp lehullását is beleértve. Ezt a meglátást támasztja alá például Pál, és a nagy zsidó próféták esete, sőt magának az Úrnak, Krisztusnak az esete is, akik már anyjuk méhétől az Isten rendelése szerint léteztek itt a földön saját elmondásuk szerint is. Nem gondolnám, hogy egy gyermek, magzat korában már az anyaméhben meghozott, a saját szabad akarata és jól megfontolt döntése miatt születik prófétának vagy elhívott apostolnak. Különösen látványos e tekintetben Saul-Pál esete, aki bár saját állítása szerint (galata1:15) anyja méhétől különválasztottként, kiválasztottként létezett itt a földön

(„Mikor azonban az, aki **engem anyám méhétől különválasztott és kegyelmével elhívott**”), mégis mielőtt az Úr megfordította őt, szívből gyűlölte és halálra üldözte Krisztus követőit. Pálnál tehát pontosan látjuk, hogy bár nem Istennek kedves módon élt, mégis születésétől fogva Isten rendelése szerint alakult az életének korábbi szakasza is. Meg kell érteni: a káosz és a rend egy pillanatig sem létezhet együtt. Vagy ez vagy az működik a világban. De akkor miért beszélt így Jézus Péternek? Ennek több oka is lehet. Jézus beszélt arról máskor is, hogy most nem képesek megérteni a tanítványok az Ő beszédét és cselekedeteit, de majd eljön az idő, amikor megértik. Ám mégsem gondolom, hogy itt erről lett volna szó. Inkább arra gondolok, hogy nem akart zavart okozni Péter fejében azzal, hogy egyértelműsíti benne, hogy nem több, mint Isten kezében egy báb, akinek soha, egyetlen percig sem volt szabad akarata. Isten sokakat teljes tudatlanságban, tévhitben és sötétségben tart. Mindenkinek csak annyit tár fel az igazságból, amennyit az adott személy képes megérteni és elhordozni. Én azt gondolom, hogy Péternek abban a pillanatban ennyi volt integrálható, hiszen például még az Úr elfogatásának éjszakáján sem értette az Úr indítékait, amikor fegyverrel akarta megakadályozni Jézus elfogását. Muszáj megérteni: *nincs olyan, nem lehetséges az, hogy – amint ez az én életemben is megnyilvánult – egy ideig tombolunk, ámokfutunk, teszünk, amit csak akarunk, azután egyszer csak hopp, vége a mulatságnak és beállunk szépen Isten jármába, mint a barom. Ez lehetetlen. Hiszen életünk megtérésünk pillanatáig lezajló eseményei, a cselekedeteink, a gondolataink is mind-mind ehhez az egyetlen ponthoz fognak elvezetni bennünket. Minden élmény, tapasztalat, amelyet előzőleg átélünk segít a megértésben, görbe tükröt tart elénk, hogy belássuk miből mivé vál-*

toztatott bennünket az Isten kegyelme. Ez az Isten nevelése. Amint mondtam, az Isten tanít és nem elvárászol. Meggyőződéses híveket akar és nem elvárászolt zombikat, akik marionettfiguraként ugrálnak a madzag végén. Ez talán ellentmondásosnak hat annak fényében, amelyet a szellemi vezetés kapcsán írtam, de ha belegondolsz, akkor belátod, hogy valójában nincs itt ellentmondás. A kettő egyidejűleg van jelen. Hiszen ha nem csak azok térnének új felismerésre, akiket Isten szelleme irányít, akkor mindenki szabadon megtérhetne. Bárki. De tudjuk, korántsem ez a helyzet. Az a helyzet, hogy csak és kizárólag a választottaknak adatik ez meg, azoknak, akiket az Atya Krisztusnak adott a világ teremtése előtt (Avatar). Ha pedig ez így van, akkor Isten vezérli a választottak elméjét, irányítja sorsukat, cselekedeteiket, sőt, mint a 2Kor.3:5-ben olvashattuk, a gondolataikat is, hiszen ugyebár ezek szorosán egybetartoznak, összefüggenek egymással, és eközben érteti meg velük, személy szerint minden egyes lélekkel azokat a tudnivalókat, amelyeket nekik szán. Így válunk Istenhez ragaszkodó boldog és hálás „bábokká”, olyan marionettfigurákká, akik az Isten szellemi vezetésének szálain lógnak, és kizárólag így képesek létezni. Addig tart az erejük, amíg ezek a szálak megtartják őket, mert tudják, ha ezek a szálak, az életet adó köldökszinór elszakad, nekik abban a pillanatban végük. Jogosan merülhet fel benned a kérdés: miért van szükségünk nevelésre ezen a világon, ha már minden el van döntve? Azért, amiért a sorsunkat is kiérdemeljük Istentől. Ennek a magyarázata is kizárólag az előzménylétünkben keresendő, abban, amire itt tökéletesen vakok vagyunk. Abban, ami miatt éppen most, így, ide és ilyenek születünk erre a földre. Bár Isten útjai valóban kifürkészhetetlenek a földi ember számára, de a motivációt, az okokat megérthetjük.

Néhány szó rólunk

Legyen itt néhány szó, mondat, gondolat rólunk, velünk kapcsolatban kedves olvasóm! Rólad és rólam. Megtisztelve érzem magam és – ha nem veszed rossz néven – örömmel veszem magam egy kalap alá veled. Hiszen ha itt, ebben a pillanatban is éppen velem vagy, e sorokat olvasod, akkor bizony jó eséllyel egy csónakban evezünk. Miért van ennek oly nagy jelentősége? Mert nagyon, nagyon kevesen vagyunk. A tömeghez képest. De miből eredt, hogy jön ide ez a gondolatmenet? Ha elolvastad könyvem hátlapján az ajánlót, ha elolvastad és nem hajítottad el messzire ezt az írást, nem, hogy nem hajítottad el, de eljutottál idáig olvasásában, akkor nézetem szerint nagyon nagy dolog részese vagy. A legnagyobb dologé, amely *Isten kegyelméből* elérhető egy ember számára. Ha e sorokat olvasod, akkor úgy hiszem, az Isten kegyelmének részese vagy. Mert én is az lennék? Magamhoz mérlek téged? Természetesen szó sincs erről. A magam vonatkozásában egyáltalán nem vagyok bizonyos ebben, csupán remélem és hiszem ezt, mélyen, a szívem legmélyéről tökéletesen megbízva Istenben, Jézus Krisztusban e tekintetben is. Abban, hogy megkegyelmez nekem. Abban, hogy befogad az Ő országába. Abban, hogy nem hagyja, hazugságokat tárjak eléd, és abban, hogy minden tekintetben Ő vezet engem. Ezekben bízom teljes szívemből, vagyis az Úrban, a Megváltó Istenben, hiszen mindazok, amelyeket felsoroltam, kizárólag Általa valósulhatnak meg. Tisztában vagyok azzal, hogy nem vagyok egy ismert szerző, igen szűk az a réteg, aki ismeri az írásaim, és ez a réteg is egyre szűkül, ahogyan haladok előre utamon, hitem szerint a keskeny úton. Ez logikus, hiszen itt

nem fér el olyan sok ember, mint a széles úton. Ott a siker, a pénz, a csillogás, itt pedig a megváltás :) Annak ellenére, hogy nincsen rajongói klubom, nem tolonganak az írásimért, mindezek ellenére van rendszeres kommunikáció az olvasóim és közöttem. E kommunikáció tanulságaiból fakadt az a rügy, amely e fejezet mondanivalóját ihlette. Fejezetünk tárgya tehát a Biblia és az ember kapcsolata. Leginkább. Van egy olvasóm, akivel igen jó, szinte baráti a viszonyunk. Sokat beszélgetünk mindenféle dolgokról. Ismeri a nézeteim, elolvasta az összes írásom, ám világlátása és az abból fakadó véleménye meglehetősen eltér az én nézeteimtől. Bizonyos dolgokban egyetértünk, ezek általában olyan dolgok, amelyek a világi dolgokkal kapcsolatosak, az ige vonatkozásában azonban tökéletesen érdektelen ez az ember. Nem érdekli őt a Biblia, vagy legfeljebb csak egyes részei, leginkább a történeti részek. Ha már muszáj foglalkozni vele. De nem muszáj, beszélünk hát másról. Olyan dolgokról, amelyek mindkettőnket érdekelnek. Amikor vele vagyok, látom, érzem azt a fajta látásmódot, amely az övé. Tökéletesen ismerem, hiszen egykor az enyém is igen hasonló volt. Látom, hogy ez az általam egyébként igen kedvelt ember, ha megpróbálnék kizárólag arról és úgy beszélni, ami engem valóban mélyen érint és foglalkoztat, hamarosan elveszne a számomra. Ha mindig csak Istenről és a Bibliáról beszélnék vele, hamar elkerülné a társaságom, mert őt ez nem érdekli. Elolvasta, amiket ezzel kapcsolatban leírtam, mert „egyszer kibírta” irántam való tiszteletből, ahogyan egyszer a Biblián is átrágtta magát azért, hogy kipipálhassa ezt a tételt. Elolvasta tehát ezeket, de mivel nem gyakoroltak rá semmilyen különösebb hatást, ezért ennyivel le is zárta az ügyet. Egy másik olvasóm egy olyan ismerősöm, barátom, aki egykor szó szerint a „kenyeres paj-

tásom” volt. Ma már ez nem igaz, de a barátság kitart. Közel fél évszázados, kipróbált barátság ez. Hasonlóan az előzőekben említett kedves ismerősömhöz, ez az olvasóm is elolvasta az összes eddig produkált munkám. Először idegesítette, később elismerte, de a mai napig élő kritika részéről, hogy „minek az a sok bibliai idézet ezekbe az írásokba?” Őt sokkal inkább az érdekli, amit én írok. Az én gondolataim. Ez az olvasóm, a barátom már nem mondhatja el magáról, hogy akár egyszer is elolvasta volna a Bibliát. Azt mondja, hogy olvassa eleget az én írásaimban. Mondom, ez az olvasóm egy olyan ember, akivel körülbelül egyéves korunk óta ismerjük egymást, teljesen hasonló környezetben nőtt fel, hasonló családi körülményei voltak, és kisgyermekkorunk legmeghatározóbb éveit sülvé-főve együtt töltöttük. Egy osztályba jártunk az általános iskolában, együtt lógtunk, amikor csak lehetett, együtt követtük el az összes zsványságot, amit csak ki lehetett találni abban az időben és igen sokszor egy ágyban is aludtunk, ha menekülnie kellett otthonról a részeg apja miatt. Nos, itt vannak ezek az emberek, és ha nem vigyáznék a szavaimra, akkor a szemükben én egy örült, vallási fanatikus, mániákusnak tünnék. Vannak ezzel így még mások is a szűk környezetemben. Tulajdonképpen ha valóban a szűk környezetem tekintem azt kell látnom, hogy egyetlen embert sem ismerek, aki alaposan ismerné mi áll a Bibliában (!). Olyat is alig, akinek legalább némi valós fogalma van ezzel kapcsolatosan. Még diplomás, relatíve magas végzettségű emberektől is hallottam ilyet, hogy „összeollózott baromság”, meg „mese”. Amikor egy alkalommal a saját anyámnak felvettem, hogy az élete problémáira és a kérdésekre, amelyeket ezek a problémák szültek benne könnyen megtalálná a válaszokat, ha a kezébe venné a Bibliát,

nagy szemeket meresztve ezt kérdezte tőlem: „Mióta vagy te ilyen bigott vallásos?” Most erre mit mondjak? Semmit. Hagyjuk. Apám már régen elment. Talán jó tíz évvel a halála után a kopott bőröndben tőle rám maradt családi iratokat nézegetve kezembe akadt egy kis Károli Biblia. Kinyitottam és egy tízezres címletű bankjegy hullott ki belőle. Apám nyilván nem könyvjelzőnek tette bele, mert nem a szövegben, hanem a borító mögött lapult a pénz. Katasztrófa. Az én környezetemben szinte mindenkinek idegen ez a téma. Csoda hát, hogy olyan következtetésekre jutottam, amilyenekre? Az a csoda, hogy ebben a környezetben én ide jutottam. Ha valaki egész életében közel volt az igéhez, már gyermekkorában megismerte azt, a szüleitől is azt látta, hogy kézbe veszik, olvassák, beszélnek róla, akkor ezen nincs csodálkozni való, szinte természetszerű, hogy az ember előbb-utóbb, de megismeri a Biblia szellemiségét, azután vagy kitart mellette, vagy hátat fordít neki, de az én életemben, esetemben ez jóval inkább valószínűtlen, mint sem természetes eseményként valósult meg. Ebből fakadóan sokkal könnyebb volt észrevennem az Isten munkáját és valós beavatkozását, mint azoknak, akiknek ez természetesen hat. Olyan vagyok a szűk környezetemben, mint egy magányos sziget az óceánban. Hogyan alakulhatott ez így? Te érted ezt, kedves olvasóm? Én igen. Ha egy csónakban evezünk, akkor tudod miről beszélek. Ám ez a tudás engem egyfajta szomorúsággal is eltölt. Máté 10:34-37 Csia:

*„Ne gondoljátok, hogy azért jöttem, hogy békességet
vessek a földre. Nem békességet, hanem kardot vetni jöttem.
Azért jöttem, hogy szétválasszam, és egymás ellen
fordítsam az embert és atyját, a leányt és anyját,
a menyét és napát s hogy az embernek a saját háznépe*

legyen az ellenségévé. Aki atyját vagy anyját énnálam jobban kedveli, nem méltó hozzám. Aki fiát vagy leányát énnálam jobban kedveli, nem méltó hozzám.”

Ezt mondta volna az Úr? De ezt ám! Érted te ezt? Mert én igen. Átélem. Ha az Urat választod, ha ezt nyíltan megvallod, akkor a világ fog elfordulni tőled. Az egok nem bírják, sőt gyűlölik Istent. Ez a helyzet. Dönteni kell és kevesen döntenek úgy, ahogyan én döntöttem. A világ nézőpontjából ez nem egy logikus döntés. (Az „én” nézőpontomból sem az – írja ezt a megtépzott, de még kapaszkodó ego; én latinul ego) *Ezért tudom, hogy nem én döntöttem* :) Tudom, hogy milyen voltam és tudom, hogy milyen lettem. Képes vagyok felmérni azt a hihetetlen változást, amely megnyilvánult bennem. Nem nagy matek kiszámolni azt sem, hogy ezt én a magam erejéből, bölcsességéből az életben soha, de soha nem lettem volna képes meglépni. Ez az, amire a legtöbben nem jönnek rá és ezért hiszik el a szabad akarat hazugságát a sátánnak. Én belátom, hogy a saját erőm, képességeim, tehetségem, szorgalmam nulla a köbön, ezért szükségszerűen felismertem magamban Isten, az Úr munkáját. Nélküle soha, de soha nem tudtam volna megváltozni. Itt van még bennem a régi énem is, az „óember”, az ego egy darabja, aki nem győz folyamatosan csodálkozni a fejleményeken. Az új ember, akivé lettem, az ego elnyomása alól nagyrészt felszabadított lelkem pedig nem győz folyamatosan hálát adni és örülni. De a világ egy idegen helyyé vált számomra e változás következményeként. Ismerem az utcákat, az embereket, de már nagyrészt idegenek számomra. Már nem ide tartozom. Ez a helyzet, ez pedig bármennyire örömteli, egyben szomorú is. Nem a világot sajnálom, hanem mindazokat, akik

ott maradtak abban a világban. Akik nem jöttek, mert nem jöhettek velem. Mert nem rajtuk múlik, hogy jöhetnek-e. Hidd el, ha rajtuk múlna szinte mindenki jönne, de ezt csak és kizárólag az Úr dönti el és valósíthatja meg egy-egy ember vonatkozásában. Tudod, az ige mondja, hogy lesz sírás és fogcsikorgatás. Akkor, amikor majd nyilvánvalóvá válik mindenki számára az igazság. Ha ez az igazság hamarabb válna nyilvánvalóvá, akkor igen sokan dönténének másként. De az igazság megnyilvánításához ebben a jelen világban nélkülözhetetlen az Úr segítsége. Ő pedig láthatóan nem adja meg ezt a segítséget mindenkinek. Pedig nyilván megadhatná, ha akarná, hiszen Ő AZ ISTEN, mint annyiszor elmondtam már, és mint ilyen, Ő mindenható. Azt tesz azzal és akkor, amit Neki tetszik. Szánni való az a kitartó igyekezet, amely abban nyilvánul meg igen sok testvér részéről, hogy a szabad akarat mellett érvelnek, kardoskodnak. Hogyan lehetséges, hogy még ezek a Krisztust szerető emberek is ennyire vakok az igazságra? Hogyan lehetséges, hogy ennyire alábecsülik az Istent, akit elvileg imádnak? Elhitték azt a sátáni maszlagot, hogy az Isten annyira jó (jó naiv), hogy itt a földön szabad akaratot adott nekik. Így kvázi a saját kezükbe adta a sorsukat. Nem veszik észre, hogy ez az ego dala? Én-én-én, én döntök! Én változtam meg, én fordultam az Isten felé, én-én-én! Enyém a dicsőség! Én tértem új felismerésre, hiszen ez volt Isten felhívása. Igen-igen, ezt mondta az Úr, a próféta és még sokan mások is. **Ám ez azoknak szól, akik nem térnek új felismerésre! Azoknak, akik hisznek a szabad akaratban és a kereszténységben.** Hiszen, akik felismerték e változás szükségességét, azok már új felismerésre tértek, azért értik és hirdetik ezt. Ez olyan, mintha egy vak és süket ember fülébe ordítanád folyamatosan, hogy nééézd

máááár! Hát nem látod? Nem hallod? Nem hát. Mert vak és süket. Így nem is fogja sem látni sem hallani, mondhatod neki akármennyit.

*„Hagyjátok őket! **Vakoknak vak vezetői ők.** Ha pedig vak vezet világtalant, **mindkettő verembe esik.**”*

„Vakoknak vak vezetői ők.” Igaz professzor úr, rektor aszszony? Hát igen, ezt is az Úr mondta volt. Azt mondta, „hagyjátok őket!”. Ő tudta, hogy hiábavalóság az erőlködés. Lukács 9:59-62 Csia:

*„Egy másikhoz szólott: „Kövess engem.” De az így felelt: Engedd meg, hogy előbb elmenjek, s eltemessem az atyámat. De ő ezt mondta neki: „**Hagyd a holtakra, hogy eltemessék halottaikat. Te meg eredj és vidd szét az Isten királyságának hírét.**” Megint más szólott: Követni foglak uram, de engedd meg, hogy előbb búcsút mondjak az otthoniaknak. Jézus ezt felelte: „**Senki sem alkalmas az Isten királyságára, aki miután kezét az eke szarvára vetette, hátratekint.**”*

„Hagyd a holtakra, hogy eltemessék halottaikat.” Hányan értik ezt vajon? Ám mi, akik egy csónakban evezünk értjük. A holtak, akik eltemetik a halottaikat azok, akik bár élnek, az ítélet alatt vannak és a második halál is vár rájuk. Miért nem rohant oda hozzájuk Jézus és miért nem akarta „meggyógyítani” őket? Mert tudta, hogy nem lehetséges. Az Úr felismerte azokat, akiken az Isten jele, pecsétje volt, de azokat is, akiken a sátán bélyege. Vannak, akikért eljött és vannak, akikért hiába is jött volna, Ő tudta ezt. És azt is tudta, hogy akit egyszer az Isten megfordított, az nem fog

visszanézni sajnálja bármennyire is azokat, akik nem jönnek vele.

„Azért jöttem, hogy szétválasszam, és egymás ellen fordítsam az embert és atyját, a leányt és anyját, a menyét és napát s hogy az embernek a saját háznépe legyen az ellenségévé.”

Ez az ige nagyon zavaró és kemény. Kíváncsi lennék arra, hogyan magyarázza ezt meg a sok „az Úr mindenkit üdvözíteni akar”-hívó? Sehogy. Inkább gondosan elkerülik ezt az igét. Tehát elsőre ez az ige meglehetősen zavarónak és nagyon durvának hat egyesek számára. Egészen addig, amíg meg nem értik. Megértik, megérted mert átéled. Ha pedig ez bekövetkezik, boldog leszel mert megsejted mekkora ajándékot kaptál. Ha te döntesz, gyere hát velem! Vélünk. Tehát mindezekből ismét oda kívánok kilyukadni, hogy minden tapasztalatom, a logika és messze nem utolsó sorban a Biblia tanításai is mind arra mutatnak, hogy az üdvösségre jutás kizárólag Isten *kezdeményezésével* valósulhat meg egy-egy ember vonatkozásában. Szorosan ide kapcsolódik a Biblia (mint Isten beszéde, az ige) utáni vágy, érdeklődés. Ha Isten ezt nem kelti fel az ember szívében, akkor soha, de soha nem fog valóban érdekelni a Szentírás. A Biblia szeretete talán a legbiztosabb jele annak, hogy a keskeny úton jársz. 1Kor.1:21 Csia:

„Miután a világ a bölcsélet által nem ismerte meg az Istent az isteni bölcsességben, Isten úgy látta jónak, hogy „ostoba” igehirdetéssel mentse meg a hívőket.”

Hiszen gondolj csak bele! Hány olyan magát egyébként kereszténynek valló ember van, aki jár templomba, valamilyen szinten tartja a keresztény ünnepeket, de soha,

egyetlen egyszer sem veszi kezébe a Bibliát? Rengeteg. Ezeknek bőven elég, amit a templomban hallanak vasárnaponként, miközben – jobb esetben – csak azon jár az eszük, hogy mi lesz az ebéd. Fogalmuk sincsen a Biblia tanításairól és nem is érdekli őket. Viszont büszkén vallják magukat Istenfélő keresztény embernek. És ha már ismét szóba került a kereszténység, hát hadd fűzzek ehhez is néhány gondolatot!

Az a helyzet, hogy én meglehetősen szorgosan munkálkodom azon – ahogy nézem –, hogy sikeresen kiírdjam magam mind a világ, mind a kereszténység kegyeiből :) De jól van ez így, nem bánom, sőt, bizonyos szempontból örülök is neki. Be kell látni, hogy ami népszerű ebben a világban, az nincs rendben. Igen, persze-persze, tudom mekkora keresztényüldözés folyik napjainkban is. Aha, ez igaz. Tényleg sokan halnak meg a keresztért sajnos. Láttam egy filmet, amely hitehagyott keresztény papokról szólt, akik Japánba keveredtek Krisztust és a kereszténységet hirdetni. Ott végül elfogták és választás elé állították őket. Vagy megtaposák a keresztet, vagy meghalnak. Sokan meghaltak, néhányan pedig megtaposták a bálványt. Senkinek sem kellett volna meghalnia. Ám, akik megtaposták, azok sem cselekedtek helyesen. Illetve igen, de nem azért, ami valójában motiválta őket. Hiszen ők ott Krisztusra gondoltak, amikor megtaposták a bálványt, amelynek semmi köze nincs Krisztushoz. Maximum annyi, mint Mansfeld Péternek a bitófához. Ha Mansfeld Péter emlékét akarnád megtisztelni, akkor egy kis arany bitófát akasztanál a nyakadba aranyláncon (rajta a halott Mansfelddel vagy nélküle, *ez szabadon választott*) vagy kiszögnél az ágyad fölé a falra? Mert sokan ezt teszik állítólag Krisztus tisztelete okán. Okos! Tehát azt mondtam, hogy ami népszerű a világban, az bizonyosan

nincs rendben. Ennek belátásához sem kell diploma. Sőt! A kereszténység pedig-lássuk be – mindannak ellenére, amit állítanak vele kapcsolatban sokan, ma igen csak népszerű a világban. Nem? A világ legnagyobb vallásáról beszélünk esetében. Majd két és félmilliárd elvi követője van... Nem népszerű? Ha ez nem, akkor semmi. Ez a kereszténység. Ilyen, olyan, amolyan, de mindben közös, hogy kereszténynek tartja magát. Több írásomban foglalkoztam már ezzel a témával, leveleztem teológusokkal, informálódtam e tárgykörben. Végül arra jutottam és ezt tartom ma is, hogy maga a kereszténység elnevezés is egy gigászi átverés. Néhány nyitott és értelmes emberrel is sikerült véleményt cserélnem e tárgyban, és végül kaptam egy számomra igen tetszetős választ egy keresztény szemléletű portál „gazdájától”, amely így hangzott: Kedves Ted! Köszönöm. Kövessük Krisztust! Amikor ezt elolvastam elmosolyodtam. Hát igen, ez a lényeg. Ám, amit én tettem „nyomozásom” során ebben az ügyben, az nem mellékes szörszálhasogatás, nem játék a betűkkel, hiszen amennyiben igazam van, az egy nagyon komoly felismerés. Körülbelül akkora, mint a szabad akarat nevezetű hazugság, sátáni elhitéseinek felismerése. A kereszténység egyáltalán nem kifejezetten Krisztus követéséről szól, pedig kizárólag erről kellene szólnia. Semmiféle földi egyház, semmiféle bálványtisztelet (például a kereszt, s az egyéb katolikus csúfságokról már ne is beszéljünk), ragaszkodás különböző emberek által bevezetett egyházi hagyományokhoz, pogány rítusokhoz nem férhetne bele. Nos, nem kívánom ezt a szálát túl hosszúra fűzni, csupán egyetlen gondolatot tennék ahhoz, amit előző írásaimban e tárgyban közöltem, hiszen ez a meglátás eddig nem látott napvilágot. Ugye a Bibliában az első kereszténységre utaló ige, az apostolok cselekedetei idején (11:26) bukkan fel, amikor

Krisztus már nem volt velük, hiszen feltámadása után a földön töltött rövid időszak elteltével a mennybe ment. Ebből logikusan következik, hogy maga az Úr soha, egyetlen szóval sem beszélt kereszténységről, hiszen az Ő földi tartózkodásának idején erről egyetlen említés sem történik az igében. Egyetlen utalás vagy prófécia sincs az Úrtól ezzel kapcsolatban (nem úgy az elhítetéssel kapcsolatban, mert arról bizony szólt az Úr bőszéggel) így ez ha tetszik-ha nem, emberi találmány. Magában a görög írásban, az említett Ap.csel.11:26-ban is a „Χριστιανούς” szó szerepel, amely egyértelmű jelentése Krisztusi(ként) vagy Krisztus követője még a katolikus forrás szerint is, ehhez rendelték hozzá később a ma általánosan használt keresztény jelentést is így megpróbálva összemosni az egymástól valójában igen eltérő két fogalmat. Valakik tehát egyszer csak állítólag elkezdtek az addig Krisztusiak vagy Krisztus-követőkként (nazarénusokként) ismert embereket kereszténynek nevezni, amit a Konstantin császár által alapított egyház, a sátán zsinagógája azonnal magára is vett hivatalos elnevezésként, majd a római birodalom államvallásává tett(!). Nem semmi. Háromszáz évig tűzzel-vassal, az arénákban oroslánokkal, gályarabsággal halálig pusztították Krisztus híveit, majd hirtelen kereszténnyé válva ők lettek az elit. Nos, számomra ez több mint meglepő fordulat. Hacsak nem e világ helytartója, sátán állt a dolog mögött. Ezekről tehát részletesen beszámoltam előző írásaimban. Ám amiről eddig nem beszéltem e témát illetően az például, amikor ugyancsak az apostolok cselekedeteiben olvashatóan (24:5) az apostolt vádló zsidók így beszélnek Pálról:

„Miután úgy találtuk, hogy ez az ember igazi dögvész, szerte a lakott földön az összes zsidók közt lázadásokat szít, a názáretiek felekezetének az előljárója,”

Tehát Krisztus követői, sőt maga Pál itt a zsidók szerint még mindig nem keresztény, hanem nazarénus. Nem mellesken ebben az összes általam ismert fordítás egyetért. Az írásban a „keresztyén”-ség fogalmának legközelebbi előfordulása ugyancsak az apostolok cselekedetei leírásában a 26:28-ban fordul elő, ahol Agrippa előtt beszél Pál. A görög szövegben megint csak a fenti „Χριστιανούς.” azaz „Krisztusi” szóval találkozhatunk itt is:

“ὁ δὲ Ἀγρίππας πρὸς τὸν Παῦλον ¹Ἐν ¹ὀλίγῳ με πείθεις
Χριστιανὸν ποιῆσαι.,,

Ez pedig szó szerint fordítva azt jelenti, hogy „Agrippa Pálhoz – kevés híján meggyőzől (hogy) Krisztusivá legyek.” Mire Pál válasza a következő (Ap.csel.26:29 Csia) „*Esdek az Istennek, hogy akár rövidesen, akár hosszabb idő múltán nemcsak te, hanem mindazok, akik ma hallgatnak engem, **olyanokká legyenek, amilyen én vagyok, ezeket a bilincseket kivéve.***” Egyetlen szóval nem beszél kereszténységről itt sem. Ahogyan később megint csak az apostolok cselekedeteiben a római zsidók sem, amikor meghallgatják a Rómába érkezett Pál apostolt. Íme Ap.csel.28:22 Csia:

*„Méltányosnak találjuk, hogy tőled halljuk meg, hogy micsoda dolgok foglalják el elmédet. E felől a **felekezet** (szakadás, szekta) felől pedig annyit tudunk, hogy mindenütt ellene mondanak neki.”*

Szó nincs tehát keresztényekről itt sem. A görög szövegben az „αἰρέσεως” (párt, felekezet, szekta) szó szerepel itt. A zsidók tehát így gondoltak Krisztus követőire ebben az időszakban. Meglátásom szerint amennyiben a hamis

keresztény elnevezés valóban általánosan használt lett volna a kor emberei között, akkor az igében nem csak itt-ott fordulna elő, hanem következetesen mindenhol azt használták volna az írásokat lejegyző emberek. Úgy vélem, hogy e kifejezésnek a felbukkanása már kivétel nélkül a Krisztus tanításait megrontani igyekvők „áldásos” tevékenységének köszönhető, amelyet a későbbi korok emberei gyanútlanul elfogadtak és átvettek. Ennyit a kereszténységről.

Visszatérve tehát hozzád és hozzám kedves olvasóm, meglátásom szerint ebből a szempontból, a Szentírás iránti szeretet és érdeklődés szempontjából is kétfajta ember létezik. Illetve az egyetlen valóban lényeges szempontból létezik kétfajta ember, amely szempont alapján lehet arra következtetni, hogy az adott egyén a keskeny, avagy a széles úton jár-e. Meglátásom szerint a keskeny út megismerése egy felfoghatatlanul hatalmas és csodálatos ajándéka Istennek azon kevesek számára, akik egyáltalán értik, hogy mi az a keskeny út. Ugye?

Biblia-Biblia-Biblia

Még mielőtt ismételten nekilendülnénk szívem legkedvesebb írásának tanulmányozásába, engedtessek meg szólnom néhány szót magáról az írásról, és egy-két hozzá kapcsolódó, egyáltalán nem mellékes részletről! Amint ígértem, nem adatok fognak itt következni, hanem néhány valóban nagyon elgondolkodtató dolog. Mindenek előtt valóban csak néhány szó ismét a predestinációval kapcsolatban. Úgy vélem, ha már a Bibliával fogunk foglalkozni, akkor a

tisztességre és az objektivitásra való törekvés okán mindenképpen meg kell jegyeznem azt a tényt, hogy az általam is leírt preegzisztenciális, azaz a földi létet megelőző létről, ahova én a földi sorsunk okát, Isten melletti vagy Isten elleni állásfoglalásunk valós helyszínét, megtörténtét helyezem, a ma ismert Szentírás direktben nem, csupán közvetetten említi meg, amint ezeket részletesen bemutattam előző írásaimban (Szellemi Izráel-től az Avatar-ig). Mindazonáltal úgy vélem, hogy az igék jelentéstartalma messze nem egyforma mélységében tárul fel még az Isten gyermekei, akiket valóban az Isten szelleme vezet, azok számára sem. De miért írom mindezt? Mert ismét talákoztam egy – nézetem szerint szülőkörűségből fakadó – ellenvéleménnyel egy olyan közösség részéről, akiknek egyébként általában valóban igen haladó szellemű és nézetem szerint is helyes, pontos meglátásai vannak a bennünket, Krisztus követőit leginkább érdeklő dolgokkal kapcsolatosan. Mint említettem már több alkalommal, nézetem szerint óriási hiba a földön meglévő szabad akarat dogmájához ragaszkodni, azt alapértelmezettként elfogadni, hiszen amint ezt megtesszük, azonnal egy olyan csapdába kerülünk, amelyből lehetetlenség kikászálódni anélkül, hogy a Biblia legalább egyik felét ne kényszerüljünk elvetni vagy figyelmen kívül hagyni. Hiszen az Isteni eleve elrendelésről, Isten tervének megvalósulásáról, próféciákról valóban több önálló kötetet megtöltő ige tanúskodik egyértelműen. Nos, e tény kapcsán került a látókörömbe tehát az a fajta okoskodás, mely szerint idézem: „Isten tulajdonképpen nem elrendelt mindenkit választási lehetőség nélkül, hiszen akkor nem lenne igazságos, ha nem adná meg a választás lehetőségét az embernek. Tehát mindenkinek van *egyszer* választása, vagy a bűnt választja a halálra, vagy az Istent, az

igazságot az életre. Isten viszont előre tudja, hogy ki mit fog választani és ennek kapcsán eleve úgy formálja az emberek életét, hogy ezeket a döntéseket azok meg tudják hozni, és amikor meghozzák ezeket a döntéseket, akkor minél gyümölcsözőbbek tudjanak lenni az életükben. Isten tehát így formálja az életünket, mert előre ismer mindent.”

Jaj. Érzed a logikai bukfencet ebben? Tehát Isten úgy formálja az életed, hogy meg tudd hozni a helyes döntést, mindezt pedig azért teszi, mert előre tudja, hogy meg fogod hozni ezt a helyes döntést... Tehát eszerint attól hozod meg a helyes döntést, mert Isten úgy rendezi az életed, hogy ezt megtedd, megtehesd.

Ha azonban Isten nem úgy formálná az életed, ahogyan, akkor sosem hoznád, hozhatnád meg ezt a döntést. Ugye? Elképesztő, hogy az ebben hívő ember eljut a gondolatsor első feléig, azután vége a dalnak nála. Pedig, ha tovább gondolná..., de nem teszi. Számára félúton lezárul a gondolatmenet. Hát, mit mondjunk erre? Talán azt, hogy mindazok, akik így vélekednek, nem látnak az orruknál tovább. Hiszen ha ez így lenne, akkor az Úr miért nem mindenkinek úgy formálná az életét, hogy meg tudja hozni, meghozza a helyes döntést? Hiszen állítólag mindenkit meg akar menteni. Ha így lenne, akkor talán Isten ezt ne tudná megtenni? Létezik, lehetséges olyan dolog e világon, amit Isten ne tudna megtenni? Na, az Istenkáromlás, ha ezt valaki kijelenti. Isten azért AZ ISTEN, mert Ő mindenható. Ha Isten valamit akar, akkor az úgy lesz, van, volt és pont. Ezt tehát úgy vélem bőven túlbeszéltük, ám a fenti kissé buggyuta érveléssel szemben találok egy néhány részletet tekintve valóban figyelemre méltó tézissel is a szabad akarat kapcsán, amely a következő: Nincs preegzisztenciális lét,

hanem itt a földön kezdünk. Ide teremt meg bennünket az Isten elsőként. Ebben a helyzetben valóban szükségszerű, hogy a szabad akaratumk itt legyen meg, és ebből fakadóan a szabad gondolat-szabad választás páros is. (Nálam persze már itt elvérzett az elmélet, később megismétlem, hogy miért, de most nézzük tovább!) Az elmélet tehát azt mondja, hogy valóban vannak, akik (valamilyen rejtélyes Isteni szeszély alapján) itt már választottak, és vannak akik nem. Ezzel nehéz is lenne vitatkozni, hiszen a Biblia számos helyen egészen konkrét e tárgyban, ezért hát ezt a tételt kellett volna bár, de elismerik jelen elmélet pártolói is. Nem törődünk most tehát azzal az egyáltalán nem mellékes körülménnyel, hogy Isten *miért* választott így vagy úgy az egyes ember vonatkozásában, csupán alapártelmeztetnek vesszük, hogy ez a választás megtörtént. Hiszen egyébként miként beszélhetne a Szentírás választottakról? (Csak csendben, halkán kérdezem, ha ez tényleg úgy lenne, hogy Isten csak úgy szétosztotta a népet választottakra és elveszőkre a semmi alapján, akkor valóban kétségbe lehetne vonni Isten igazságos voltát nem igaz?) De most ezzel valóban ne törődjünk, hiszen az ő érvelésük lényegi része innen következik: azoknak az embereknek, akiket Isten tehát valami okból, valami alapján kiválasztott (mondjuk azért, amiért a fenti okoskodás mondja, mert előre tudja, hogy mit fognak választani azért mert Ő úgy rendezi, hogy azt válasszák (jaj), Isten valós szellemi segítséget nyújt itt a földön ellentétben azokkal, akiket nem választott ki Magának. Ez a segítség pedig abban áll, hogy mivel az egyénnek itt szabad akarata, döntése, választása van, Isten megmutatja minden kétes helyzetben, hogy van egy másik opció, alternatíva is, így megakadályozva, hogy a választott elkövesse a bűnt. Nos, ez meglátásom szerint valóban érdekes

elgondolás, és ha logikailag valamint az ige szerint megalapozható lenne, akár még érdemes is lenne a végiggondolásra. De mint említettem, már a kiindulásnál elvérzik az elmélet, hiszen a körbeérveléses módszer alapján a logika azonnal kibicsaklik, Istent pedig nem jelenthetnék ki egyértelműen igazságos Istennek, sőt mi több, magának az Egyetlen Egyetemes Igazságnak sem, ami pedig nyilvánvalóan igaz az Ő tekintetében. További komoly probléma ezzel az elmélettel, hogy maga Pál apostol vallja meg kínlódva e helyzettől, hogy bár gyűlöli, amit tesz sok esetben, tudja pontosan, hogy nem azt kellene cselekednie, mégis a bűnt, a rosszat cselekszi meg, azt, amelyet nem akar. Akkor most hogyan is áll ez a dolog? Pálnak segített (súgott) ugyan az Úr, de ettől függetlenül Pál mégis sokszor hibázott? Hibázott, mert hibázhatott, hiszen ő döntött nem igaz? Nos, ha már Pált hoztuk fel példaként, jusson eszünkbe az ő kapcsán, hogyan tért meg!? Súgott neki a Szent szellem? Dehogy! Konkrétan letarolta! Pál ment a Damaszkuszi úton, hogy összefogdossa az Úr, Krisztus követőit, majd megkötözve a törvény elé állítsa őket, amikor az Úr elébe állt és ledorongolta, megvakította őt. Ez volt Pál szabad akarata, szabad választása? Persze, miután rendett tett Isten Pál fejében, Pál boldogan követte már Őt, de ehhez Istennek kellett kezdeményeznie a saját isteni szándéka szerint. Pál az életben soha nem tért volna helyes felímérésre, ha az Úr nem toppan elé és nem fordítja őt meg. Nem úgy volt a dolog, hogy súgdosott a fülébe, hogy „jaj-jaj Saul, de csúnya dolog, amit művelsz! Nem lenne jobb, ha inkább segítenéd ezeket az embereket?” – és Saul ettől jobb belátásra térve ezután így is tett. Szó sem volt ilyesmiről! Nem így történt hanem az Úr odaállt elé és lecsapta, mint egy legyet. Már elnézést, de ez történt, ez van az írásban... Saul

alig tudott segítői karján vakon betámolyogni Damaszkuszba. De mielőtt még rám sütnéd a tiszteletlenség bélyegét nézzük meg, mit ír erről a Szentírás! Ap.Csel.9.1-15 Károli:

*„Saulus pedig még fenyegetéstől és öldökléstől lihegve az Úrnak tanítványai ellen, elmenvén a főpaphoz, Kére ő tőle leveleket Damaskusba a zsinagógákhoz, hogy ha talál némelyeket, kik ez útnak követői, akár férfiakat, akár asszonyokat, fogva vigye Jeruzsálembe. És a mint méne, lőn, hogy közelgete Damaskushoz, és nagy hirtelenséggel fény sugárzá őt körül a mennyből: És ő leesvén a földre, halla szöveget, mely ezt mondja vala néki: Saul, Saul, mit kergetsz engem? És monda: Kicsoda vagy, Uram? Az Úr pedig monda: én vagyok Jézus, a kit te kergetsz: nehéz néked az ösztön ellen rúgódoznod. Remegve és ámulva monda: Uram, mit akarsz, hogy cselekedjem? Az Úr pedig monda néki: Kelj fel és menj be a városba, és majd megmondják néked, mit kell cselekedned. A vele utazó férfiak pedig némán álltak, hallva ugyan a szót, de senkit sem látva. **Felkele azonban Saulus a földről; de mikor felnyitá szemeit, senkit sem látta, azért kézenfogva vezeté be őt Damaskusba.** És három napig nem látott, és nem evett és nem ivott. Vala pedig egy tanítvány Damaskusban, névszerint Ananiás, és monda annak az Úr látásban: Ananiás! Az pedig monda: Ímhol vagyok Uram! Az Úr pedig monda néki: Kelj fel és menj el az úgynevezett Egyenes utczába, és keress föl a Júdás házában egy Saulus nevű tárzusi embert, mert ímé imádkozik. És látá Saulus látásban, hogy egy Ananiás nevű férfiú beméne hozzá és kezét reá veté, hogy lásson. Felele pedig Ananiás: Uram, sok embertől hallottam e férfiú felől, mily sok bosszúsággal illeté a te szenteidet Jeruzsálemben: És itt is hatalma*

*van a főpapoktól, hogy mindazokat megkötözze, kik a te nevedet segítségül hívják. Monda pedig néki az Úr: Eredj el, mert **ő nékem választott edényem**, hogy hordozza az én nevedet a pogányok és királyok, és Izráel fiai előtt.”*

„*És monda: Kicsoda vagy, Uram?*” Saul (Pál) azt sem tudta itt, hogy ki intézte el őt, nem, hogy kereste volna az Urat. Nos tehát, a fenti Károli idézet alapján magad is könnyen eldöntheted, hogy vajon Saul, a későbbi Pál apostol megtérése a saját szabad akarata és döntése, vagy az Úr döntése és akarata okán következett-e be. Megjegyzésként még hozzátenném ehhez a szakaszhoz, hogy annak Károli verzióban szereplő igerésznek, miszerint „*nehéz néked az ösztön ellen rúgódoznod.*” nyomát sem lelni az általam ismert görög írásban, ahogyan például a Csia-féle magyar verzióban sem, ahol (helyesen) így fest ez a szakasz: Ap.Csel.9:1-5 Csia

„Saul, aki még mindig fújta magából a fenyegetést és a gyilkos dühöt az Úr tanítványai ellen, elment a főpaphoz és leveleket kért tőle Damaszkuszba a zsinagógákhoz, hogy ha bárkit, férfiakat, avagy nőket, ehhez az Úthoz tartozókat találna, megkötözve vihesse Jeruzsálembe. Utazás közben történt, hogy amikor közeledett Damaszkuszhoz, a mennyből hirtelen fény villámlotta körül. Erre a földre bukott és hangot hallott, amely így szólt hozzá: „Saul, Saul, miért üldözöl engem?” „Ki vagy, Uram?” – kérdezte ő, mire ő így felelt: „Én vagyok Jézus, akit üldözöl.”

Bár a kifogásolt szakasz valóban nem szerepel az általam ismert görög írásban, így fogalmam sincs honnan szedte Károli, vagy a többiek, akiknél ez szintén szerepel, tartalmát tekintve nem tiltakoznék ellene, hiszen éppen azt tá-

masztja alá, amiről én is beszélek, a negatív szellemi befolyásra való utalást. Hiszen amit Károli az „ösztön” szó alatt ért, az itt egyértelműen a démonizáltság, a gyilkos, dühös vágy, amely ellen „nehéz Saulnak rugódoznia” azaz rúgkapálnia, ellenálnia. Tényleg érdekelne, vajon honnan vette ezt Károli? Talán a Vulgátából, mert ott is így szerepel. További érdekesség, hogy egyes fordításokban (pl. Békés-Dalos Magyar nyelvű Újszövetség) pedig az „ösztöke” szó szerepel itt: „*Erre megkérdezte: „Ki vagy te, Uram?” „Én vagyok Jézus, felelte, akit te üldözöl. (Nehéz neked az ösztöke ellen rugdalóznod.)” Erre megre megve és álmélkodva így szólt: „Uram, mit akarsz tőlem, mit tegyek?”* Persze érthetné ezt az olvasó akár úgy is, ahogyan egyébként sokan értik is: „nehéz neked az én akaratommal szembeszállni.” A szép ebben az, hogy voltaképpen teljesen mindegy melyik jelentést hámozza ki az ember, hiszen ugyanazt jelenti minkét verzió. Konkrétan azt, hogy hiába kapálódzol ember, végül úgy is az lesz, amit az Úr akar. Egy szó mint száz, tisztán láthatjuk, hogy Saul-Pál esetében (mint ahogyan a többi apostol esetében sem) egészen bizonyosan nem úgy működött a dolog, mint ahogyan ezek a világi okoskodások által kiagyalt magyarázatok próbálják magyarázni Isten akaratának e világi megnyilvánulását, működését, hanem éppen ellenkezőleg: Isten választ, választott és nem a földi ember. János evangéliuma 15:16

„Nem ti választottatok engem, hanem én választottalak titeket, és én rendeltelek titeket, hogy ti elmenjeteK és gyümölcsöt teremjeteK, és a ti gyümölcsötök megmaradjon; hogy akármit kértek az Atyától az én nevemben, megadja néktek.”

János evangéliuma 6:70

„*Felele nékik Jézus: Nem én választottalak-é ki titeket, a tizenkettőt? és egy közületek ördög.*”

1Péter1:15

„*Hanem a miképen szent az, a ki elhívott titeket, ti is szentek legyetek teljes életetekben;*”

Isten az, aki a földi megtérés tekintetében kezdeményez, és nem az ember. De, hogy lássunk egy hivatalos „szakvéleményt is a predestináció tárgyában, beemelném ide egy a hitelveit tekintve szigorúan a sola scriptura elvét valló teológiai főiskola hivatalos jegyzetének egy részét is, amelyben a római levél ismertetése kapcsán nem tudván megkerülni ezt a megkerülhetetlen témát, nyilatkozik az eleve elrendelésről. Vegyük észre, hogy bár az ige az „eleve elrendelés” fogalmát használja, e főiskolai jegyzet kínosan ügyel arra, hogy „előre elrendelésként, előre ismerésként” említse ezt a számukra jól érezhetően meglehetősen zavarbaejtő tényállást. Tehát a részlet az említett jegyzetből:

„A másik fontos tanítás az előre ismerésen alapuló isteni előre elrendelés (latin szakkifejezéssel élve: a predestináció) kérdése, mely kiegészíti a hit általi megigazulás tanát azzal a lényeges nézőponttal, hogy *Isten miként segíti végig az embert a megigazulás útján.* Ennek során Pál azt hangsúlyozza, hogy Isten a maga előre ismerése révén előre meghatározta minden ember esetében, hogyan válhat jellemében Krisztushoz hasonlónak, és saját személyes hite alapján ezen az úton segíti őt végig. Az előre elrendelés tanítása tehát maga is az evangélium részét képezi. A Római levél predestinációról szóló tanítására épül Ef 1,3-14-ben kifejtett gondolatmenet, melyben Pál már a teljes egyházra

vonatkozóan fejti ki az isteni előre elrendelés megvalósulásának mikéntjét. Az apostol e kérdéshez kapcsolja a zsidók és pogányok Isten előtti helyzetére és a megváltás terében játszott szerepükre vonatkozó tanítását. A levél az eszmei kérdések kifejtését követően hasonlóan gazdag lelki tartalmú, a gyakorlati keresztény életre vonatkozó tanításokat megfogalmazó szakasszal folytatódik, és Pál apostolnak a római gyülekezethez intézett személyes üzenetével, üdvözleteivel zárul.”

Most erre mit mondjunk??? És ez egy „haladó szellemű” teológiai főiskola hivatalos anyaga. Azért ennek is van egy kis izzadtságsgaza, ha engem kérdezel... És hát éppen az általuk is említett igeszakasz, az Efézus1:3-14 versek talán a legeggyértelműbb bibliai leírása a valóságnak. Látják, olvassák, idézik, TANÍJTJÁK, és nem értik. Még a Károli verzióból is ordít az igazság, de ha valaki ragaszkodik a sötét dogmához, akkor nincs mit tenni. Olvassuk most el ezeket a verseket Csia Lajos helyes értelmezésében! Efézus 1:3-14

*„Áldott a mi Urunknak, a Krisztus Jézusnak Istene és Atyja, ki a Krisztusban, a mennyeiekben található **minden szellemi áldással megáldott minket** annak megfelelően, ahogy a világ megalapozása előtt **őbenne kiválogatott bennünket magának**, hogy **őelötte** szentek és kifogástalanok legyünk. Szeretetéből indítva azonban már **eleve különválasztott minket a maga számára a Krisztus Jézuson keresztül, avégre, hogy fiaivá tegyen, ahogyan ezt akarata is helyeselte**. Tette ezt kegyelmének magasztalására, mellyel **bennünket** abban a Szerelmesben **megajándékozott**. Ebben a Szerelmesben lett ugyanis mienk a váltság, és engedte el az eleséseket az ő vérén keresztül kegyelmének gazdag voltához mérten, mely*

*kegyelmet mindenféle bölcsességben és eszünk járásának igazgatásában nagy bőséggel öntött ki ránk, miután titkos akarátát velünk megismertette. Így felelt meg ez az ő jótetszésének, melyet öbenne az idők teljességének háztartására már eleve kitűzött: hogy a mindenség, mindaz, ami a menynyekben van, és ami a földön van, a Krisztusban egy fő alatt egyesüljön. Egyesüljön abban, akiben sorsrészünket is megkaptuk, ahogyan erre a többi embertől eleve különválasztott minket az, aki a tőle akart terv szerint munkásságával a mindenséget áthatja s azon munkálkodik, hogy mi, akik reménységünket eleve a Krisztusba vetettük, az ő dicsőségének magasztalására legyünk. Öbenne titeket is, miután az igazságnak szavát, megmeneküléseket örömuzenetét meghallottátok és abban hittetek, az ígéret Szent Szellemével elpecsételt, aki a mi örökrészünknek foglalója, s feladata az **Istennek megtartott nép megváltása** és ezzel az Isten dicsőségének magasztalása.”*

Eloolvasni ezt majd azt mondani érdemi magyarázatként (teológiai főiskolai szinten), „hogy Isten a maga előre ismerése révén előre meghatározta minden ember esetében, hogyan *válhat* jellemében Krisztushoz hasonlóvá, és saját személyes hite alapján ezen az úton *segíti* őt végig.” (???) Katasztrófa, bár elismerem, hogy amennyiben én ragaszkodnék foggal-körömmel a *szabad akarat sátáni dogmájához* (Tégy amit tenni akarsz és az lesz majd a törvény!- Aleister Crowley), magam sem tudtam volna ennél jobbat kisütni. Írtam egy könyvet „A nagy átverés – avagy, hinta a pokolban” címmel. Ott az ezotéria hazugságaira hívtam fel a figyelmet leginkább, hiszen az ezotéria valóban egy hatalmas és rendkívül sikeres hazugságkampánya a sátánnak.

Ám mindaz, ami az ezotéria jelszava alatt fut ma a világban eltölpül a szabad akarat gigászi átverése mellett. A szabad akaratban gyakorlatilag mindenki hisz. Töredék az, aki nem. **144.000 ?** Tudod mire gondolok? Jel.7:3-4

*Ezt mondván: Ne ártsatok se a földnek, se a tengernek, se a fáknak addig, míg meg nem pecsételjük a mi Istenünk szolgálait az ő homlokukon. És hallám a megpecsételtek számát: **Száznegyvennégyezer**, az Izráel fiainak minden nemzetségéből elpecsételve.*

Nos, hallottam már sok bölcs Biblia-tudóst, olyanokat, akik „mindent” értenek az igéből. Ám ezt ők sem értik. Elmondják, hogy á, ez csak azt jelzi, hogy sokan... Ez túl kevés. Igen? Tényleg? Igen, tényleg kevés. Nagyon kevés. De miért van akkor ez a szám a Szentírásban? Csak úgy? Elmondják, hogy napra pontos idői próféciákat tartalmaz a Biblia, olyanokat, amelyek egyébként valóban pontosan be is következtek. Nem egy ilyen van és itt ne a „december öt-ről hatra, amíg csucsuzol jönni fog a mikulás” típusúakra gondolj! Sajnos itt most nem fejtem ki ezeket, mert sosem találnék vissza az eredeti mondandóhoz, de lehet, hogy alább visszatérek erre. Szóval azt mondják ezek az igét illetően egyébként valóban nagy tudású emberek, hogy Krisztus ezt a számot „csak úgy, jelképesen” mondta. Hát én pedig ezt nem hiszem. Hogy Krisztus éppen a jelenések könyvében csak úgy hasra ütve jelentsen ki egy konkrét számot? Bizony mondom néked, nem hiszem! Okkal mondta éppen ezt az Úr... Részletezte is: „Izráel fiainak minden nemzetségéből elpecsételve”. Nyilván a szellemi Izráel fiainak minden nemzetségéből, hiszen tudjuk Páltól, hogy (Róm.9:6) „*Mert nem mindnyájan izráeliták azok, kik Izráeltől valók;*” Tehát nem minden vér szerint zsidó származású

ember Izráeltól való Isten szemében. A testi születés ehhez nagyon kevés. Ráadásul én itt a valódi, sémita származásra gondolok, nem pedig a mai kazár-cionista hamisított műzsidóságra, mert ezeket hagyjuk. Mert ez utóbbiak úgy zsidók, ahogyan a busmanok (lásd: Szellemi Izrael). Tehát itt egy a tömegtől elválasztott tizenkétszer tizenkétezer csoportról szól az Úr. Tizenkét törzs szerint tizenkétezer megpecsételt az éppen száznegyvennégyezer. Ezeket az Úr valamiért megkülönbözteti azoktól, akik az Ő nevéért haltak meg a földön, hiszen utóbbiakról így szól az írás Jel.7:9

*„Azután látám, és ímé egy **nagy sokaság, a melyet senki meg nem számlálhatott, minden nemzetből és ágazatból, és népből és nyelvből**; és a királyiszek előtt és a Bárány előtt állnak vala, fehér ruhákba öltözve, és az ő kezeikben pálmaágak;”*

Ezek beazonosítása a Jel.6:9-11. versek alapján lehetséges:
*„És mikor felnyitotta az ötödik pecsétet, **látám** az oltár alatt **azoknak lelkeit**, a kik megölettek az Istennek beszédéért és a bizonyágtételért, a melyet kaptak. És kiáltának nagy szóval, mondván: Uram, te szent és igaz, meddig nem ítélsz még, és nem állasz bosszút a mi vérünkért azokon, a kik a földön laknak? **Akkor adatának azoknak egyenként fehér ruhák**; és mondaték nékik, hogy még egy kevés ideig nyugodjanak, a míg beteljesedik mind az ő szolgatársaiknak, mind az ő atyjokfiainak száma, a kiknek meg kell öletniök, a mint ők is megölettek.”*

Csak a sokadik mellékletként hívnám fel külön a figyelmed a vastagon szedett szavakra: „látám azoknak lelkeit, akkor adatának azoknak fehér ruhák” **A lelkeknek ruhák?** Hm! (**Avatar**) Tehát rendben ezt értjük, de ott tar-

tottunk már ott is mellékvágányon futva, hogy a szabad akarát egy gigantikus sátáni hazugság, amelyet gyakorlatilag a föld minden lakosa elhisz. Ahogyan az ige, Isten beszéde ezt el is mondja nekünk Jel.13:14

*„És elhiteti a földnek lakosait a jelekkel, a melyek adatának néki, hogy cselekedje a fenevad előtt; azt mondván a föld lakosainak, hogy **csinálják meg a fenevadnak képét, a ki fegyverrel megsebesítettett vala, de megelevenedett.**”*

Ha érted az Úr szavát tudod, ha ennyire még nem, elmondom: A „fenevad képe” nem valamiféle szobor, hanem bármi olyan dolog, amely tőle való. Például egy olyan hazugság, amelyet ő talált ki, terjesztett el és te pedig hiszel abban. Ilyen például a szabad akarát illúziója, amellyel elhiteti a föld legtöbb lakosát. Bizony, ennyire durva a helyzet. Jel.13:8

*„Annakokáért **imádják őt a földnek minden lakosai, a kiknek neve nincs beírva az életnek könyvébe, a mely a Bárányé, a ki megöletett, e világ alapítása óta.**”*

Sátán imádata nem a sátánizmus! Illetve nem csak az, hanem az egoizmus, az önszeretet, és úgy egyáltalán a világ szerint való élet is. Bizony. Szomorú, de ez az igazság. Aki nem követi az Urat, az a sátánt követi akarva vagy akaratlanul, de ez a helyzet ha tetszik ha nem. Tehát a szabad akarát a fenevad képe és most kapaszkodj meg! Ugyanez elmondható a kereszténység nevű hazugságtitánról is. Bizony. Arról a kereszténységről, amelynek papír szerint közel két és félmilliárd (!) ember dől be. Ez aztán sátáni hűzés...

Igen arról a kereszténységről beszélek most, amelyet

egy eredetileg pogány római császár, az azóta szenté lett Nagy Konstantin – Caius Flavius Valerius Aurelius Constantinus „talált fel”. Nem, nem az ő vagy őskeresztények, mert ilyenek nemigen léteztek. Ők a nazarénusok voltak, akik magukat Krisztus követőknek és nem keresztényeknek hívták, de erről már több könyvet teleírtam a Szellemi Izráeltől kezdve. Szóval ezek mind-mind a fenevad képei és akik ezeket imádják azok ezáltal a fenevadat imádják. Az ezotéria, az intézményesített kereszténység minden párázna leányával egyetemben, az egyéb vallások, a szabad akarat, mind-mind a sátán zsinagógája. Sátánnak minden megfelel, csak szorosán Krisztust és az Ő tanításait ne kövesd, ennyi a célja, és ezt a föld lakosságának döntő többsége esetében tökéletesen el is érte mára. Ez a helyzet.

Térjünk most vissza fő szálunkhoz! Arról beszéltünk, hogy egy reformteológiai kurzus képviselői szerint az embernek szabad akarata van az eleve elrendelés (szerintük előre ismerés) jelenvalósága mellett is. Hát akkor vizsgáljuk meg a dolgot, az ő értelmezésük szerint! Tehát Isten szerintük csupán ahhoz segíti hozzá az embert, hogy igazzá válhasson. Magyarul megadja ennek a lehetőségét (mindenkinek?) Akkor kik a „kiválogatottak, különválasztottak”, akikről az ige számos helyen szól, ha mindenkinek? Mert ugyebár szerintük Isten mindenkit üdvözíteni akar, csak ez nem jön össze Neki. És most akkor, eszerint válhat az ember Krisztushoz hasonlóvá (magától), vagy Isten (hozzá) segíti ehhez őt? Vagy csupán ahhoz segíti őt hozzá, hogy azzá válhasson? De ha *segíti*, akkor tevélegesen beavatkozik vagy nem? Ez az Isteni beavatkozás egyértelmű leírása még részükről is. Már elnézést, de ez mindenhogy biceg. Ha Isten bármit is *előre meghatároz* az ember élete kapcsán, és még *segíti* is, akkor hol

a szabad akarat tessék mondani!? „Jaj fiacskám, én már most tudom, hogy te majd jól fogsz dönteni, ezért szépen kiegyengetem előtted a hit útját, és te majd ennek hatására és következményeképpen, amikor eljön ennek az ideje, szépen magadtól eldöntöd helyesen ezt a dolgot!” Mert a fenti magyarázat valami ilyen megoldást erőltet. Mivel zsidónak valom magam, szellemi zsidónak, ezért magam is azt mondanám erre: ez bizony így nagyon nem kóser! Idézek egy keresztény szellemiségű portál olvasói hozzászólásaiból e téma kapcsán. Van itt egy vélemény, amely megérteni látszik a lényegét, íme: „A szabad akarat erőltetése okozza az egyik legnagyobb gubancot a Biblia felfogásban. De azt is jó tudni ám, hogy ha az Isten puhítása, és jobban eladhatóvá tétele céljából elveszük tőle a bűnösök bűnösségért a felelősséget, és odaadjuk a szabad akarat felsőbbiségével az embernek, akkor ugyanúgy a jó elkövetésekor, pl. a megtéréskor is át kell hogy vegyük az Istentől a felelősséget, és képességet. Aki dönt, azé a dicsőség, a jutalom, vagy büntetés. Aki csak paszszív szemlélő, vagy távvezérelt robot, annak se felelőssége, se befolyása. Na, de akkor pl. a kegyelemből ajándékba kapott üdvösség mondatnál egy újabb csuklás jön, vagy képmutató/agyament szótekerésre lesz szükség, mert azzal bizony nem vág össze a szabad akarat. További bibi, hogy ha mindig a csúnya, vagy a szent emberek döntenek, akkor ugyan hol marad a pályán egy kis játéktér Istennek, hogy ő is csináljon már valamit? Mi az, amiben meghagyjuk neki a döntési lehetőséget??? Azt nem is kezdem el idézni, hány raklapnyi ige szól a tervezésről, elhívásról, döntésről, illetve eleve elrendelt történelmi tényekről.” Eddig az idézet. Hm, nézzük csak ezt a meglátást: „Aki dönt, azé a dicsőség!” Ha te döntesz, akkor tiéd a dicsőség? Van olyan eset, amikor az emberé és nem Istené a dicsőség? De, hogy ne maradjon le-

záratlan ez a gondolatmenet, szólok a kiemelt részt követő mondatról is annak ellenére, hogy már több ízben kifejtetem az ide vonatkozó helyzetet. Azt írja ott a hozzászóló, hogy „Aki csak passzív szemlélő, vagy távvezérelt robot, annak se felelőssége, se befolyása.” Igen, ez valóban így lenne, ha Istennek nem lenne oka ezt az embert olyanná tenni e földi életében, amilyenné ide teremtette. De mivel Isten maga az Igazság, ezért okkal (ezt az okot megismerhetted előző írásaimból) teremti ide a földre ilyenek-vagy olyanoknak, választottnak vagy elveszőnek az embert. Az ember mint mondtam nem azért felel, amiért *itt* olyan amilyen, hiszen ez már valóban nem rajta múlik. Hanem azért felel, *amiért, aminek okán* Isten ilyenek teremtette őt ide a földre. Ez a világ már a felelősségvállalás része, kötöttpályás menet. Ha Isten itt nem vezet téged *a jóra*, – hiszen így vagy úgy, de mindenkit Ő vezet – akkor neked annyi. Érzed a lényegét? Úgy vélem, itt le is zárhatjuk ezt a kérdést.

Nézzük most meg azt a dolgot a Bibliával kapcsolatban, amelyről éppen csak említést tettem a Vakvilág című írásomban. Beemelnék ide onnan egy rövid idézetet, hiszen ott messze nem szoltam ezzel kapcsolatban kielégítő módon, amit itt pótolnék. Meglehetősen fontos információkról lévén szó, ígérem most alapos leszek. Tehát az idézet: „Ha a mai ember józanul és a tényeket egymás mellé helyezve képet alkot erről a napjainkban éppen fél évezrede folyó „patvarkodásról”, amelyet a római egyház és a reformátorok folytattak, akkor muszáj felismernie azt a nyilvánvaló tényt, hogy itt nagyon komoly dologról van szó. Óriási kell, hogy legyen a tét, ha a felek – különösen Róma ennyi energiát fektetett ebbe a harcba egészen addig nem nyugodván, amíg mára a maga sunyi módján gyakorlatilag fél tudta számolni a reformációt. Luther és Kálvin a tel-

jes elszakadás mellett volt, erősen hangsúlyozták azon nézeteiket, hogy az Istennel való kapcsolat egyetlen és kizárólagos forrása a Biblia (**sola scriptura**). Ezért is igyekeztek a maguk lehetőségein belül Bibliát adni minden egyes ember kezébe. Ám a reformáció valójában már Luther életében megbukott. Csak bizonyos szokásokban, mint például a bálványok imádata tudott végül hatékonyan elszakadni a pápista liturgiától, lényegét tekintve azonban csupán a katolikus kereszténység egyfajta egyszerűsített formája maradt. És bár ez az „egyszerűsítés” hasznára vált a híveknek, mégsem lett képes a reformáció visszavezetni az embereket az eredeti Krisztusi tanokhoz. Mára ha meg nézed a református egyházakat, szinte ugyanazt látod csak sokkal egyszerűbb köntösben, mint a katolikusoknál. Az emberek ugyanúgy minden vasárnap templomba járnak, ugyanúgy hallgatják azt, aki a szöszékről prédikál, majd hazamennek és le van tudva a dolog. E fejezet zárszavaként, mindazoktól függetlenül, amelyeket feljebb írtam a Bibliáról és a ma fellelhető fordításokról, **nagyon határozottan és nyomatékosan kijelentem, hogy a lehető legjobb forrás és kapcsolat az Egyetlen Élő Istenhez ma is kizárólag a Biblia!** A lehető legrosszabb pedig a katolikus (és a többi földi) egyház. Amint ezt is sokszor leírtam már, a Biblia, amennyiben kellő szorgalommal és érdeklődéssel tanulmányozzuk, felfedi az igazságát. Egy idő után Isten segítségével az ember pontosan tudni fogja, hogy mit, hogyan értsen, és esetleg mi az, ahol sántít a szöveg. Bár sokan elfogadják az egyes verziókat teljesen hitelesnek, én ezt a nézetet nem osztom, de még egyszer mondom: a Biblia ma is tartalmazza az igazságot és a megfelelő utat Istenhez. Az, hogy ezeket megtalálod-e elvileg rajtad áll. Persze csak elvileg, de ha az ember a Biblia-szkeptikusok vagy az igét ol-

vasni lusták táborába tartozik, akkor érdemes élni a gyá-
núperrel, hogy komoly baj van...” Eddig tehát az idézet.

Nos, bizony ismét csak felületes voltam. Annyit talán mégis felhozhatok mentségemre, hogy minden egyes témát teljes mélységében kibontani lehetetlenség egy-egy írásban, hiszen akkor sosem érne annak végére az ember. Ám ezt, ami az alábbiakban következik, muszáj most kibontanom. Azt írtam tehát a reformáció kapcsán, hogy óriási harc lángolt fel a reformáció idején az anyaegyház (a katolikus nagy pá-
rázna) és az elszakadni vágyók, Luther, Kálvin tanait köve-
tők (leányai) között. Ez nagyjából rendben is van így. Ám va-
lóban csak nagyjából, felszínesen. Hiszen ha belegondolsz,
miről is szólt maga a reformáció? A protestantizmus? Amint
a nevében is benne van, tiltakozásról, bizonyos (itt hitbéli)
dolgokkal kapcsolatos nézetek újragondolásáról, egyszerűen
reformokról. Egy olyan hitrendszer, vallás megreformálásá-
ról, amely már alapjait tekintve is hamis volt, amely velejéig
rothadt, amelynek semmi köze nincs és nem is volt soha
Krisztus valódi tanításaihoz. Hiába akarom megreformálni
azt, ami rossz, a rosszból sosem lesz jó, az eredmény a leg-
jobb esetben is csupán egy megreformált rossz lesz. Ez elég
logikus, és bizony itt ez is történt. A Biblia nem hazudik, az
Úr ezt elmondta, előre „megjelentette látásban” Jánosnak a
Jelenések látomásáiban (Backstage), amikor a Jel.3:1-2 ver-
sekben így beszél (Csia szerint):

*„A szárdeszi eklézsia angyalának írd meg: Ezeket mondja
az, akinél az Isten hét Szelleme és a hét csillag van: Isme-
rem tetteidet. **A neved az, hogy élsz, pedig halott vagy.**
Légy éber és támogasd a többieket, akik halni készülnek.
Mert úgy találtam, hogy tetteid Istenem előtt nem érték el
a teljességet.”*

Döbbenetesen súlyos közlés ez, idestova két évezred távlatából. És nincs tévedés, hiszen minden verzió gyakorlatilag egyformán értelmezi ezt az ígét, még a katolikus torzulmányok is. Érdekes momentum, hogy itt – bár az is érthető és azonos nézetten van – de a revideált Károli a leginkább torz magyar verzió. Nézzük meg a neovulgáta, a Szent István Társulat, a Békés-Dalos, a Magyar Bibliatársulat új fordítása és a Károli Jel.3:1 értelmezéseit:

„A szárdeszi egyház angyalának írd meg: Így szól az, akié az Isten hét szelleme és a hét csillag: Ismerem cselekedeteidet, hogy **van neved, hogy élsz, de halott vagy!**”

„A szárdeszi egyház angyalának ezt írd: Ezt mondja az, akié az Isten hét lelke és a hét csillag: Tudok tetteidről. **Tudom, hogy élőnek neveznek, de halott vagy.**”

„A szárdeszi egyház angyalának írd meg: így szól, akié Isten hét lelke és a hét csillag: Ismerem tetteidet. **Tudom, hogy élőnek tartanak, de halott vagy**”

„A szárdiszi gyülekezet angyalának írd meg: ezt mondja az, akinél az Isten hét lelke és a hét csillag van: Tudok cselekedeteidről, hogy **az a neved, hogy élsz, pedig halott vagy.**”

„A Sárdisbeli gyülekezet angyalának is írd meg: Ezt mondja az, a kinél van az isteni hét lélek és a hét csillag: Tudom a te dolgaidat, hogy **az a neved, hogy élsz, és halott vagy.**”

„Neved, hogy élsz, de halott vagy! Élőnek neveznek, de halott vagy. Élőnek tartanak, de halott vagy. A neved ,hogy élsz, pedig halott vagy.” Nos, tetszik vagy sem, Krisztus, az

Úr így minősítette a protestantizmust. Ha népiesen akart volna fogalmazni, azt mondta volna: **csöbörből-vödörbe!** Vegyük szemügyre például Luthert, hiszen ő a reformáció legismertebb alakja, a „protestantizmus atyja”! Elsőre úgy tűnik, hogy Luther jó szándékkal lépett fel, szót emelt egy rakás olyan katolikus szokás és gyakorlat ellen, amelyekkel valóban igen sok gond volt és amelyek igen sok ember szemében visszatetszést szültek, bár nyílt fellépésre csupán kevesen vállalkoztak. Ám az igazsághoz az is hozzátartozik, hogy Luther valójában sosem kérdőjelezte meg a pápaság létjogosultságát. Bár egyes források arról beszélnek, hogy magát a pápát kikiáltotta antikrisztusnak, ám ezen állítás igazságának az általa, tulajdonképpen a reformáció igazi kezdetének kikiáltott, a Wittenbergi vártemplom ajtajára 1517 október 31.-én kiszegezett 95 pontjában nyomát sem lelmi. Az azonban nyíltan és egyértelműen megismerhető ebből a 95 tételből, hogy az önmagát is „atyaként” meghatározó Luther, valójában egyáltalán nem kérdőjelezi meg a pápa tisztségét, csupán egyes hatásköreit magyarázza, vagy vonja kétségbe. Nyíltan elismeri a hamis szentháromságot, és a purgatóriumot is. Sőt! Kiáltványának 41. pontjában ezt írja: „Óvatosan kell az apostoli (azaz pápai) búcsút prédikálni, nehogy a nép félreértse és elébe helyezze azt a szeretet jócselekedeteinek.” Azaz a pápát apostolként definiálja, s mi több, a 71. pontban ezzel folytatja: „Aki az apostoli búcsú igazsága ellen szól, kiátkozást és gyalázatot érdemel” Lutherrel egyébiránt még számos egyéb probléma is akadt, olyanok, mint a Szentírás szövegének maga által is elismert szándékos megtoldása, amelyet abból a célból tett meg, hogy a saját nézeteit erősítse. Luther, bár saját megvallása szerint úgy tekintette a Bibliát, hogy az „Magának az Istennek a beszéde”, ugyanakkor ennek igencsak ellentmon-

dóan azt is kijelentette saját tanításaival kapcsolatban, hogy: „Beszédem a Krisztus beszéde, ajkaim Krisztus ajkai” (P.F. O’Hare, *The Facts About Luther* 1916, 1987, 203-204 old.). Ez a kijelentés igen súlyos, már csak azért is, mert Luther Márton tanításait százmilliók követték és követik ma is. Feltétlenül meg kell tehát vizsgálnunk azt, hogy a protestantizmus atyja valójában mennyire követte hűen a Bibliát, (egyedül a Bibliát-sola scriptura), és mennyiben követte saját elgondolásait, amit igen kevélyen Krisztus beszédének titulált. Istennek hála, Luther hátrahagyott munkái lehetővé teszik mindennek az alapos kivizsgálását. Luther egyik alaptanítása az volt, hogy a keresztények a kegyelem által üdvözülnek. Ez a kijelentés önmagában igaz, de nem abban a formában, ahogyan Luther tanította. És itt már színre is kerül az a tény is, hogy Luther maga is hozzáadott a Bibliához (a sola scripturához)! Az általa elkészített német nyelvű Bibliában a Róma 3:28 részhez pl. tudatosan betoldott egy olyan, a görögben nem szereplő szót, ami erősen torzít a szöveg mondanivalóján. Az említett ígerész tehát Róm.3:28

„*Mi ugyanis azt tartjuk, hogy az ember a hit által igazul meg, a törvény cselekedetei nélkül.*”

Luther ennek az idézetnek a német fordításában „a hit” szövegrész elé betoldotta az *allein* (egyedül) szót, ami a görög szövegekben nem szerepel. Mint látni fogjuk, a betoldás nem volt sem véletlen, sem céltalan, és már akkor nagy port felkavart a fordítást követő vitákban, amire Luther eképpen reagált:

„Mondjátok meg nekem, hogy miért kell akkora felhajtást tenni a pápistáknak amiatt, hogy az *egyedül* szó nem található meg Pál írásában? Mondjátok csak annyit neki [a

pápának], hogy: ‘Dr. Luther Mártonéban bezzeg megtalálható’... Így marad, és elrendelem, hogy benne maradjon, **mert akaratom elég ok arra, hogy így legyen.** Nagyon jól tudom azt, hogy az *egyedül* szó nincs benne sem a görög, sem a latin szövegekben” (J. Stoddard, *Rebuilding a Lost Faith*, 1992, 101-102. old.).

Ez a példa erősen bizonyítja, hogy Luther mennyire súlyos mértékűnek vélte a saját véleményét a Biblia értelmezésével kapcsolatban. Annyira meg volt győződve önmaga igazáról, hogy gyakran előbbre helyezte azt a Biblia kijelentéseinél, amire viszont inkább a *prima Luther* kifejezés illene, mintsem a *sola scriptura*. A protestantizmus atyja azonban további helyeken is módosította az ígét aszerint, ahogyan azt ő helyesnek látta. Ezekre néhány további példa a teljesség igénye nélkül (bár részletes kifejtésüktől itt eltekintenek, de az alábbi forrásból megismerhető: http://churchofgod.hu/content.php?act=luther_es) Róma 4:15, Máté 3:2, Ap.Csel: 19:18. A Máté 3:2 esetében Luther fordításkor egy igen rendhagyó fordításmódot alkalmazott, különösen, ha figyelembe vesszük a megtérés bibliai fogalmát: Az eredeti újszövetségi idézet pontos fordítása: „*Térjetez meg, mert elközelgett a mennyek országa.*” Luther a maga fordításában a ‘térjetez meg’ helyett a ‘*javuljatok meg*’ (vagy ‘*jobbuljatok meg*’) kifejezést használja, s ez már ködösíti a megtérés fogalmát, ami lényegében a bűnös életmódnak, azaz a törvényszegésnek való háttáfordítást jelent. A jobbulás viszonylagos, valaki lehet jobbá, de attól még törvényszegő maradhat. Luther törvényhez való viszonya közismert – csökönyös ellenszenv –, s ezzel a fordítással azt szerette volna érzékeltetni, hogy nem szükséges az a fajta megtérés, ami az Isten törvényeihez való visszatérést eredményezi. Legyünk csak jobbak annál, mint

amik voltunk. Ez persze ingoványos talaj, amelyre nagyon veszélyes rátévedni. Ha bárki úgy gondolja, hogy Luther nem ezt próbálta sugallani, és fordításának értelmét egyesek kiforgatják, legyen egy saját kijelentése döntőbíró, amikor ezt hirdette: „Légy bűnös, és bűnözz bátran (bátor határozottsággal), de higgyél még bátrabban. A bűn nem választ el bennünket Tőle, még akkor sem, ha nap mint nap ezerszer és ezerszer paráználkodnánk vagy gyilkolnánk” (Luther 1521. Aug. 1-i levele, ahogy Stoddard idézte könyvének 93. oldalán). Hirdette tehát, hogy nyugodtan bűnözhet az ember, mert amennyiben hisz, az Isten úgysis kegyelmébe fogadja. Meg akarta reformálni a kánont, mert egyes könyvek, mint például Jakab levele, amely nyíltan és kifejezetten szól a cselekedetek szükségességéről kifejezetten dühítette, és így volt a Jelenések könyvével is, amelyben az ige megváltoztatásával kapcsolatos fenyegetés zavarta őt nagyon. Luther az „egyedül a Szentírás” jelige ellenére megkérdőjelezte tehát a Szentírás számos könyvét, némelyiket határozottan lebecsülte, némelyikről pedig az volt a véleménye, hogy nem sok hasznuk van egy keresztény számára! A Héber (zsidó) levélről vallott lesújtó véleménye: „Azt vélem, hogy ez a levél több, egymástól eltérő és nem egyenértékű forrásból lett összeállítva....Ne csodálkozzunk hát azon, hogy megtalálható benne [tartalmi értékében] a fa, a szalma és a törek.” A könyvek ilyen formájú kategorizálása nem bibliai, emellett [tűzre vetendő] töreknek nevezni a Szentírás bármely részét, és másoknak ezt tanítani – nagy felelősség. Viszont Luther teológiáját ismerve nem csodálkozhatunk azon, hogy pl. Jakab teljes levelét menyire megvetette, és azt „szalmának” nevezte: „Szent Jakab levele valójában nem más, mint szalma, semmit nem tartalmaz ugyanis az evangélium természetéből” (“Előszó,”

1546). Majd így folytatja: „Először is [Jakab] teljesen ellentmond Szent Pálnak és a Szentírás egészének annyiban, hogy a megigazulást cselekedetekhez köti.... Ráadásul az egész levél annyira kaotikusan egymás hegyére-hátára összehányt daraboknak tűnik, hogy szerintem ő egy olyan derék, jámbor ember lehetett, aki hallhatta az apostolok tanítványainak néhány beszédét, majd papírra vetette azokat. Vagy talán valaki más írta meg a levelet, aki hallotta az ő prédikációit” (u.o.). Júdás leveléről pedig ezt tanította: „Szent Júdás levelét illetően, senki nem tagadhatja, hogy a levél Szent Péter második levelének a kivonata vagy másolata s éppen ezért, bár értékelem ezt a levelet, de egyáltalán nem szükséges az olyan fontos írások mellé sorolni, amelyek hitünk alapjait adják” (u.o.). Ironikus, hogy az egész Bibliában csak Jakab levelében található meg az „*egyedül a hit által*” kifejezés, csak hogy éppen az ellenkezőjét mondja annak, mint amit Luther hirdetett: Jakab 2:24
„*Látjátok, hogy tettek által igazul meg az ember és **nem egyedül a hit által.***”

Nem véletlen tehát, hogy Luther annyira lealacsonyította Jakab levelét, hiszen az teljesen ellentmondott az ő „kegyelmi teológiájának”. Népiesen szólva: kilóg a lóláb. Jogos kérdés, hogy miként egyeztethető össze ez az eljárása a sola scriptura jelígéjével? Ha lehet, talán még a fenti megjegyzéseken is túltesz Luthernek a Jelenések könyvéről alkotott véleménye: „János apostol Jelenések könyvével kapcsolatban.... Nos, több hiányosságot is látok ebben a könyvben, ami kétségesse teszi előttem ennek a könyvnek az apostoli vagy profetikus mivoltát.... Egyszerűen nem látom benne azt, hogy a Szent szellem [sugallata] produkálta volna... Ráadásul úgy néz ki, hogy [a Jelenések írója] eltúlzottan nagy

fontosságot tulajdonít saját írásának – valójában nagyobb, mint bármely más a Szentírások közül, holott azok sokkal fontosabbak ennél –, és még fenyeget is, hogy ha bárki elvesz belőle, Isten elveszejtí az ilyet, stb. Az én **szellemem nem képes befogadni ezt a könyvet, és ez nekem elég ahhoz, hogy ne vegyem túl komolyan**: nem tanítja Krisztust, s az nem is látható benne” (Előszó, 1522, kiemelés hozzáadva).

Nos, mit nem mondott Luther? Tehát, „az ő szelleme nem képes befogadni ezt a könyvet” Mintha tudott volna valamit...Bár az is igaz, hogy az ember néha beszél úgy is, hogy fogalma sincs beszédének valódi mélységeiről. Mindazonáltal e kijelentése alaposan megerősíti előző, Avatar című írásomban lefektetett nézeteim. De menjünk tovább! Természetesen az is nyomós oka lehetett Luther Jelenések iránti ellenszenvének (mint, ahogyan erre maga utalt is fent), hogy maga is tudatosan figyelmen kívül hagyta a benne található figyelmeztetést. Jelenések 22:18-19

„Bizonyosságot teszek mindenkinek, aki e könyv prófétáló beszédeit hallgatja: „Ha valaki hozzátesz ezekhez, az Isten is rárakja arra e könyvben megírt csapásokat, ha valaki elvesz e prófétáló könyv beszédeiből, annak részét az Isten is el fogja venni az élet ligetéből és a szent városból, azokból a dolgokból, melyek e könyvben megírtak.”

Luther e könyvről adott kijelentései által elvett a könyvből, s ugyanez a Luther hozzáadott értelmet átformáló szavakat a Biblia más könyveihez. Emellett furcsa módon állt hozzá az ószövetség néhány könyvéhez is, ami látható a róluk adott véleményeiből:

„Jób könyvében nem annyira megtörtént és általa megélt eseményekről van szó, mint inkább Jób eszme-futtatásáról. Egyféle meseszerű elmélkedés az egész. Az is lehet, hogy Jób könyvét Salamon írta meg.”

„A Pédikátor könyve egy befejezetlen műnek tűnik, telis-tele összefüggéstelen dolgokkal ezokból nem Salamon írta meg ezt a könyvet.”

„Annyira ellene vagyok az Eszter könyvének, hogy annak pusztája létét sem tudom elviselni azért, mert annyira túl-júdaizált.”

„Jónás története annyira lehetetlen, hogy az abszolúte lehetetlen (ahogy O’Hare idézte, u.o. 202. old.)”

Bár Luther ki nem állhatta a Jelenések könyvét, kritizálta is János apostolt annak megírása miatt, de magát Jánost kedvelte, és János evangéliumát becsülte leginkább: „Egyedül Szent János szimpatikus, övé az egyedüli igaz evangélium, és kétségtelenül többre becsülendő a többinél. Hasonlóképpen, Szent Péter és Szent Pál levelei is többre becsülendők, mint az első három evangélium” (O’Hare. u.o. 203. old). S végül, de messze nem utolsó sorban a szombattal kapcsolatban Luther azt tanította, hogy az a nap csupán Isten szavának hallgatására és az Ige tanulására használandó, de egyáltalán nem kell pihenésre vagy a munkáktól való tartózkodásra használni. Érdekes módon, amikor a szombat parancsolattal kapcsolatban beszélt, akkor a katolikusok által bevezetett parancsolat-leosztást használva, a harmadik parancsolatként utalt rá. „Mit vár el tőlünk Isten a harmadik parancsolattal kapcsolatban? Azt, hogy a prédikálást és Isten Igéjét szent dologként kezeljük” (Luther’s Small Catechism with Explanation, Concordia Publishing 1986, 68. old.). Nem idézi az eredeti ószövetségi formában a harmadik parancsolatot (valójában a negye-

diket): „Emlékezzél meg arról, hogy a szombatnapot megszenteld”, hanem inkább az Újszövetség szellemében beszél arról: „Szenteld meg a szent napot” (John Mueller, *The Lutheran Confessions*, 1953, 10. old).

Lutherről itt most ennyit, és mielőtt az a vád érne, hogy a például predestinációval kapcsolatos véleményét illetően velem azonos nézeten lévő Kálvint szándékosan nem veszem nagyító alá, hadd mondjam el, hogy semmiféle olyan teológiai irányzattal vagy tanítással nem értek egyet, amely az intézményesített kereszténység, e bálványimádó, hamis vallás árnyékában botorkál részegen. Ismét nagyon nyomtatékosan fel kívánom hívni a figyelmet arra az egyáltalán nem mellékes körülményre, illetve tényállásra, hogy az Úr, Jézus Krisztus soha, sehol egyetlenegy alkalommal sem ejtette ki a száján ezt a szót vagy fogalmat, hogy „kereszténység”. Ez egy szimpla emberi (ördögi) találmány, semmi egyéb. Most haladjunk tovább! Fenti forrásunkból (CoG) idéznék egy nézetem szerint rendkívül fontos írást, amely bár nem rövid, mégis igen lényegre törő és lényeglátó. El kell mondanom, hogy az idézet forrás nem minden megglátásával értek tökéletesen egyet, azonban az alábbiakban következővel rendkívüli mértékben igen. Ez egy olyan fontos és annyira lényeges téma, hogy a jelentőségét nem is tudom kellő mértékben hangsúlyozni. Egy olyan kérdést feszeget az írás, amely alapvető kérdés kellene, hogy legyen, minden Krisztust kereső és követni vágyó ember fejében. Ehelyett ez a kérdés a legritkább esetben merül fel az emberekben, mert vagy eszükbe sem jut, vagy annyira szentségtörőnek vélik, hogy inkább gyorsan elhesegetik. Én mindazonáltal már több ízben is feszegettem e témakört, de tökéletesen, ilyen mélységében mint a következőkben teszem, még sosem fejttem ki azt. Tehát egyfajta hiánypótló

szándékkal következzenek ismét a Bibliai kánon kritikai szemlélete! ***(Itt kívánom leszögezni, hogy nem vagyok és nem is kívánok a jövőben sem semmiféle formában az idézet forrás egyházának tagja lenni,*** ám mint írtam és tartom, az itt következőkkel – majdnem mindenben – mélységesen egyetértek.)

„A nekünk feltett leggyakoribb kérdések közé tartozik az, hogy az Isten Egyházának Gyülekezetei miféle kánont fogad el, illetve használ és ezt milyen alapon teszi? A kérdés jogos, hiszen való igaz, hogy úgy az írott anyagainkban, mint az igehirdetések alkalmával is gyakran hivatkozunk olyan írásokra, amelyek nem részei a nyugati kereszténység által elfogadott, 66 könyvet magában foglaló kanonizált szövegeknek. Mivel a kérdés jogos, ebben az írásban választ kívánunk adni úgy a fentebbi, mint egyéb felmerülő kérdésekre is. Mindenek előtt azonban szögezzük le: az Isten Gyülekezeteiben valljuk azt, hogy a Bibliaként ismert, 66 könyvből álló írásgyűjtemény teljes tartalmát Isten sugallta, így az Isten kinyilatkozott szavait, üzeneteit rögzíti számunkra. Gyülekezeteink az elmúlt néhány évszázad során saját mulasztásból kifolyólag kizárólag ezt a protestánsok által elfogadott Szentírást használták. Ez a gyakorlat azonban az utóbbi évtizedekben némileg módosult, ugyanis több olyan kérdés elé állított bennünket, amelyek fényében ma már nem tekintjük a kánont egy érinthetetlen „szent tehén”-nek. Ezzel a témakörrel több szempontból is időszerű foglalkozni. A kanonizálás ellentmondásos történelmének ismeretében nem vagyunk azon a nézeten, hogy az Isten Szellemétől független emberi akarat ne játszott volna közre a kánon létrehozásában, s az emiatt némi felülvizsgálatot igényel. Ugyanakkor nem áll szándékunkban senkinek sem megingatni a Szentírás hitelességébe

vetett hitét, ahogy nem kívánunk egy újabb illetve bővebb kánonnal sem előállni.

Ennek az írásnak nem célja a Szent Biblia-ként ismert Szentírás elhiteltelenítése, sem az ihletettsége megkérdőjelezése. A mi meggyőződésünk csupán az, hogy Isten írásokba foglalt kijelentéseit bizonyos, erre el nem hivatott emberek mesterséges módon és önbíráskodva szűkre szabták, majd az ily módon létrehozott korpuszt bebetonozták azzal, hogy véglegesen lezárták.

A kánon [görög „κανών”, mérőrúd, átvitt értelemben a mérvadó] azoknak a könyveknek a listája, amelyeket egy adott vallás vagy felekezet hitelesnek, igaznak és Istentől sugallott szentírásnak tart. Az emberekben ősidőktől fogva megvolt az a vágy, hogy írásban lejegyezzék az általuk gyakorolt vallás isteni üzeneteit, hitük alapjait, tanításait és dogmatikáját. Így ma csaknem minden jelentősebb méretű vallási meggyőződésnek megvannak a maga szent írásai. A különböző vallások aztán az általuk hitelesnek, irány-és mérvadónak elfogadott írásokat egy kánonba foglalták. Néhány, elsősorban újabb keletű vallás követői azon a véleményen vannak, hogy a kinyilatkoztatások folyamatosak és az újabb keletű sugallatokat a régiek mellé lehet helyezni. Az ilyen vallási felekezetek az ún. nyitott kánon elvét képviselik. A nagy világvallások, s ide tartozik a fősodratú kereszténység is, sokkal inkább a lezárt kánon elvét követik. Ez a gyakorlatban azt jelenti, hogy az általuk ihletettnek vallott írások teljeseek, melléjük már nem kerülhetnek újabb kinyilatkozások, mert Isten lezárta azokat, s ez a lezárt anyag képezi a kánont. Mindezt egyszerűen és röviden kifejezve: a kánon határozott, és lezárt keretbe foglalja az ihletettként elfogadott írások csoportját. Ebben az írásban elsősorban a „zárt kánon” formuláját követő kereszténység

által használt Szent Biblia kánonba zárásának hitelességét kívánjuk elemezni. A közhiedelemmel ellentétben természetesen a kereszténységen belül is vannak komoly eltérések annak tekintetében, hogy mi képezi a kanonikus írásokat. Köztudott, hogy a protestáns felekezetek kánonja eltér a katolikusokétól, mert az utóbbiakban megtalálható néhány olyan „apokrif” írás, amelyek használatát a protestánsok mereven elvetik. Ami közös bennük, az az, hogy mindkét vallás a maga kánonját tartja hitelesnek. De más kánont használnak a görög-keleti, az örmény és szír ortodox egyházakban (ahol elfogadnak további „apokrif” iratokot), megint mást használt a kopt egyház és az etióp egyház, ami a maga 81 könyvével a legterjedelmesebb keresztény kánont mondhatja magáénak, s amiben megtalálhatunk olyan írásokat is, mint a Jubileumok könyve és az Énok könyve. Tehát a nyugati kereszténységnek először is szembe kell néznie azzal a ténnyel, hogy az alapjait képző római katolikus hagyomány csupán az egyik irányvonalát alkotta a korai kereszténység különböző ágazatainak, és a kereszténység koránt sem képvisel egy egységes álláspontot – számos más dolog mellett – a kánont illetően sem.

A II. században végbemenő folyamatoknak nagy szerepe volt a kánon későbbi létrehozatalában. A legkorábbi keresztények kizárólag a héber Szent Írásokat használták, beleértve olyan írásokat is, amelyek ma nem képezik részét a rabbinikus judaizmus, illetve a fősodratú kereszténység kánonjának (vö. *Júd. 1:14*). Ezekre együttesen utalt Jézus a tőle gyakran elhangzó „meg van írva” szóhasználattal. A Tórára utalva pl. azt jelentette ki, hogy azokat „nem eltörölni, hanem betölteni” jött. Arról sehol nincs említés a Jézus életét vázoló evangéliumokban, hogy ő maga bármit is lejegyzett volna írásban, ahogy arra sincs, hogy bárkit utasí-

tott volna arra, hogy írják le a szavait. Az evangéliumokat későbbi visszaemlékezésekből állították össze, és amikor terjedni kezdtek, a keresztények még nem tekintették azokat a héber írásokkal egyenrangú Szentírásoknak. Leveleinek megírásakor Pál gyakran a héber írásokra hivatkozva támasztotta alá a keresztény hit igazságainak hitelességét. „Az írások szerint” (1Kor. 15:4, vö. még Ap.Csel. 25:20). Jézus arra utasította apostolait és a hetvenkettőt, majd közvetve az egyházat, hogy menjenek és szóban hirdessék az evangéliumot szerte a világban (Mk. 16:5). Ekképpen a korai keresztények a szájhagyományok útján hirdették Jézus tanításait és adták át a hitet a következő nemzedéknek.

A kanonizáció egy hosszadalmas és máig vitatott eredményeket produkáló folyamat volt. A közhiedelemmel ellentétben soha nem volt egy adott időpontban, egyetemesen meghozott és minden keresztény frakció által elismert határozat arról, hogy mely könyvek legyenek részei a Bibliának. Az egyház létrejötte után egy teljes évszázadon át terjedtek a különböző írások szabadon, mielőtt azokat egyéni és gyülekezeti szinten elkezdték volna megválogatni, némelyeket előnyben részesíteni, másokat pedig a háttérbe helyezni, esetleg elvetni. Ekkor még preferenciáról beszélünk, nem kanonizálásról. A római gyülekezetben pl. a II. században még nem használták a Héber [Zsidó] levelet, sem az 1Péter, 2Péter és Jakab leveleket, ellenben használták Péter Apokalipszisét és Salamon Bölcsességeit, amelyek a későbbiekben apokrifoknak minősültek. Ez időben már annyi iromány került forgalomba, hogy a szelektálás hosszútávon természetesen mondható és elkerülhetetlen folyamat volt. Tegyük gyorsan hozzá, a korai keresztény időkben ez még nem szervezett formában, inkább az egyéni és gyülekezeti ízléseknek, előítéleteknek, ha úgy tetszik preferenciáinak

megfelelően történt. Tény, hogy a kereszténység növekedésével megindult annak fokozódó megosztottsága is, ami tulajdonképpen már az apostolok idejében megkezdődött (vö. *1Jn. 2:19*). Érdekes módon a keresztények között terjedő írások némelyikét első alkalommal egy gnosztikus eretnek, Basilides (i.sz. 117-138) minősítette igaz scripturának, azaz Szent Írásoknak. Basilides „kánonja” Máté, Lukács és János evangéliumaiból valamint Pál bizonyos leveleiből állt, és ezeket használta fel tanításainak alátámasztására. Ettől az időtől kezdődően az egyházi vezetők már együtt idézték az evangéliumokat és leveleket a héber írásokkal a hitet érintő viták, nézeteltérések alkalmával. Szintén a II. századból, nevezetesen Justinus Martyr-tól származik az első olyan írásos bizonyíték, ami említést tesz arról, hogy az általa látogatott (római) gyülekezetben a próféták mellett felolvasásra kerültek az Apostolok Emlékeit lejegyző írások is. (Jusztinus – *Párbeszéd a zsidó Trifónnal* CI. 3.) Más szóval a szájhagyományokat a II. században kezdte felváltani az írásos keresztény hagyaték. Voltak, akiknek ez nem volt igazán ínyére, így Papiasz, a kis-ázsiai Hierapolis püspöke a korai II. században még annak adott hangot, hogy ő előnyben részesíti azoknak a véneknek „az élő hangját”, akik közvetlenül az apostoloktól kapták tanításaikat. Papiasz láthatóan egyetértett Pállal, aki ezt írta: „*A hit tehát hallásból van, a hallás pedig a Krisztus beszéde által*” (*Róm. 10:17*). Ezzel persze Pál és Papiasz nem azt kívánta érzékelteni, hogy az akkor közkézen forgó Szentírások nem az igazságot tartalmazzák, hanem azt, hogy Krisztus evangéliumának elfogadása nélkül azok nem elevenedhetnek meg bennünk valós hitté.

Mivel a különböző gyülekezetek más-más Jézus tanításait lejegyző „evangéliumokat” használtak, így felszínre ke-

rültek az egymástól eltérő, egymásnak ellentmondó leírásokkal járó problémák. Ebből fakadóan megnőtt az igény az evangéliumi leírások harmonizálására. Az első ilyen kísérletek egyikét a szír származású Tatian végezte el i.sz. 170 körül, a *Diatessaron* (a négyek harmóniája) című munkájában. Tatian szabadon keverte a négy evangéliumot és bizonyos szájhagyományokat, érzékeltetve, hogy ezek a leírások számára még inkább csak emberi feljegyzések voltak, mintsem szent, sugallott írások. Miután bizonyos tanítók megkezdték a személyes tanításaikat a keresztények között terjedő írásokra hivatkozva igazolni, a gyülekezetek is elkezdtek az általuk vallott hittételeket azokból alátámasztani. Ebben a légkörben tűnt fel a szintén eretnek Markion is. Markion egy gnosztikus tanító volt, aki egészében elvetette a héber írásokat, azokat egyféle gonosz kis isten munkájának minősítette és kizárólag Jézus szellemi tanításaira kívánt építeni (nincs új a nap alatt, ezt ma is sokan így teszik). Markion i.sz. 140 körül megalapította a saját felekezetét, majd csoportosította azokat az írásokat, amelyekkel alá kívánta támasztani a maga sajátos tanait. Mivel tagadta Jézus emberi természetét, így csak Lukács evangéliumának a maga által átdolgozott verzióját használta, valamint Pál leveleit, amelyekből szintén kivágta azokat a részeket, amelyek Jézus megtestesüléséről és szenvedéséről szóltak. Markion iskolájának népszerűsége és sikere arra sarkallta a keresztény gyülekezeteket, hogy átgondolják egy keresztény kanon létrehozásának a szükségszerűségét. A másik meghatározó esemény a montanisták tanításainak megjelenése volt. Egy Montanus nevű egyén kijelentette, hogy közvetlen isteni látomásokat kapott és mivel a kinyilatkozások nem értek véget, így a keresztények nem gondolkodhatnak egy zárt kánonban. A legtöbb gyülekezet ekkor

azon a némileg ellentmondásos véleményen volt, hogy habár a kinyilatkozások és próféciák nem szűntek meg, de azok hitelességét a közösség dönti el, és Szentírásnak csak az apostolokkal kapcsolatba hozható írások minősíthetők. Vagyis Markion munkássága egy elfogadott, de nyitott kánon szükségességét vetette fel, a montanisták nézeteinek terjedése pedig azt a reakciót váltotta ki, hogy miután a kánon könyveit meghatározzák, azt azután le is kell zárni. Csakhogy nem volt könnyű meghatározni azt, hogy mi valóban hiteles és mi nem, vagyis nem ment minden olyan egyértelműen és gyorsan. A különböző gyülekezeteknek megvoltak a maguk előnyben részesített könyvei, amelyek saját hagyományokat, irányzatokat követtek. Ne feledjük a 4. századig nem beszélhetünk jól meghatározott, domináns és egységes ortodoxiaról. Az apostoli tanítások szerint az igaz egyház kis nyájának szempontjából ez a megoszlás koránt sem volt negatív jelenség, „mert szükséges, hogy legyen közöttetek szakadás is, hogy a kipróbáltak nyilvánvalókká legyenek közöttetek.” (1Kor. 11:19). Szakadások pedig voltak bőven. Az a kialakult tévkép, hogy az első néhány évszázad kereszténysége egy teljesen egységes nézetet képviselő, homogén testület volt talán annak is köszönhető, hogy a viszályokból győzedelmesen kikerült, s római katolikus néven ismertté vált frakció magát az apostoli egyház jogutódjának nyilvánítva a saját hagyományait, illetve az általuk elfogadott írásokat hitelesítette. A későbbiekben ez a vonal vált meghatározóvá és univerzálisan ismertté. Az eltérő véleményeket, az általa el nem fogadott írásgyűjteményeket pedig egyszerűen megsemmisítette, betiltotta, vagy hagyta homályba veszni. Ehhez elég volt az, ha egy kéziratot nem másoltattak tovább, a papirusz ugyanis bizonyos idő után használhatat-

lanul tönkremegy. Innentől kezdve az elfogadott „ortodoxia” a diadalmas frakció hittételeit jelentette, amit aztán az ő papjaik és hittudósaik úgy terjesztettek tovább mint az egyedüli hiteles szent hagyományokat. Visszanézve pedig úgy tűnhet, hogy ez a hagyomány kezdettől létezett. A kánont illetően azonban még a katolikus egyházon belül is hosszú évszázadokon át tartó nézeteltérések voltak, amik csak 1546-ban a Tridenti Zsinat alkalmával zárultak le véglegesen. Jegyezzük meg: amennyiben a kanonizálás a kereszténység szektákra bomlásának megakadályozása érdekében ment végbe, akkor teljes mértékben kudarcot vallott! A korábbi szakadásoktól most eltekintve vegyük csak pl. a modern protestantizmust, ami bár egyazon kánont használ, mégis több száz felekezetre bomlott, ahol mindegyik felekezet ugyan arra a kanonizált Bibliára hivatkozva alkotta meg a maga sajátos tanaira hangsúlyt fektető dogmáit. Egy további ironikus kérdés: amennyiben a kánon valóban az egység fenntartása miatt jött létre, akkor miért tiltották el évszázadokon keresztül a híveket attól, hogy a Bibliát magánkézben tartsák és elolvassák? Ez a diktatórikus elnyomás egysége volt, nem az írásokból alátámasztott hit konszenzusáé, s mint ilyen, szégyenfolt a kereszténység történelmében. A nyugati világban vagy kultúrkörben tehát az a hagyomány vált elfogadott ortodoxiává, amit a vetélkedő frakciók közötti viszályokból végül is győzedelmesen kikerült felekezet képviselt. Ez alatt pedig, mint tudjuk, a római katolikus egyházat kell érteni. És miután a katolicizmust a római birodalom hivatalos vallásává tették, onnantól maga mögött tudhatta a birodalom gazdasági és katonai erejét. Ez lényeges szerepet játszott a hatalmának bebetonozásában, hiszen ebből a pozícióból eretneknek minősíthette és üldözhetette mindazokat, akik nem követték

a ő hagyományait. Mivel a nyugati világ kereszténysége e frakciónak a hagyományaira épült, vizsgáljuk meg, miként hitelesítik az általuk elfogadott kánont. El kell ismerni, a katolikusok igen frappáns módon oldották meg a kanonizációval kapcsolatos problémákat, ráadásul tették ezt nagyon konzisztens módon. Ők ugyanis a különböző tanácsok, illetve zsinatok határozataiból, a korai egyházatyák alaposan megválogatott kijelentéseiből, és a pápai deklarációkból kitevődő ún. szent hagyományokat egyenlő szinten kezelik a Szentírással. Így egyházuk két alapja a Szentírás és a szent hagyomány, vagyis a Biblia mellett a maguk tekintélyére is hivatkoznak. Ez valóban frappáns, hiszen amiben nem hivatkozhatnak a Szentírásra, vagy amiben a Szentírás nem nyújt határozott (vagy kielégítő) választ, abban az egyházi hagyományok válnak döntővé. Ezt el lehet fogadni, vagy el lehet vetni, de náluk ez így van. Természetesen ennek velejárójaként a katolikus egyház tagjainak alá kell vetniük magukat olyan hagyományoknak is, amelyek nemhogy nem biblikusak, de gyakran ellent is mondanak Isten szavának. Számunkra ez pontosan olyan farizeizmus, amit Krisztus szigorúan megítélt (vö. *Mt. 15:6; Mk. 7:13*). Itt talán emeljük is ki példaként a szombat-vasárnap kérdését. Köztudott, hogy a pihenőnap szombatról vasárnapra való áthelyezését nem lehet alátámasztani a Szentírásból, így ennek hitelesítésére szintén a katolikus hagyományokra hivatkoznak. Gyakran hangoztatják azt a tényt, hogy aki szombat helyett a vasárnapot tartja meg pihenőnapként, az alávetette magát a katolikus hagyományoknak, mert ilyen utasítás nincs a Szentírásban, s ezt egyedül a katolikus szent hagyomány hitelesíti.

A protestantizmus viszont már nem rendelkezik hasonlóan frappáns és kézenfekvő válaszokkal a felmerülő kér-

désekre és problémákra. A protestánsok felismerték azt, hogy a katolikus egyházban a szent hagyományokra hivatkozva a szentírásnak ellentmondó gyakorlatok bevezetésére is sor került és ezt a reformátorok a sola scriptura irányelvvel próbálták orvosolni. A „csak és egyedül a Biblia” máig a protestantizmus legfőbb jellegjének számít. Csak-hogy magában a Bibliában nem találhatunk semmi utalást arra, hogy mi teszi ki a kánont (mi a scriptura), ahogy a Bibliában nincs olyan határozott kijelentés sem, hogy Isten nem inspirálhat többé embereket vagy írásokat. És mivel a Szentírás ebben a témakörben néma, nincsenek idevonatkozó utasítások, így nem lehet arra hivatkozni a kánon tartalmát illetően! Ebből fakadóan pedig arra sem, hogy az ihletett írások kánonja végérvényesen le lett zárva. Vagyis az „egyedül a Szentírás” elvét valló protestánsoknak mégiscsak más módon kell hitelesíteni az általuk használt kánont, s e fontos kérdésben brutálisan megszegik a saját maguk által lefektetett irányelvet! Ahogyan a szombat és vasárnap kérdésében, itt is a katolikus hagyomány marad az egyedüli hivatkozási pont. És ezek koránt sem az egyedüli inkonzisztenciák a sola scripturát illetően a protestantizmus részéről. A protestáns érvek hiányosságain nem is lehet igazán csodálkozni, hiszen az egy dolog, hogy a Szentírásból nem lehet alátámasztani a zárt kánon elgondolást, **de a Szentírás még magának egy kánonnak a létrehozását sem teszi lehetővé!** A kanonizálók ugyanis nem éltek, hiszen nem is élhettek a sola scriptura elvével, mivel még nem rendelkeztek az ehhez szükséges, hivatalos és elfogadott scriptura-val! Ez a tojás és a tyúk problémája, amit nagyon jól érzékeltet Willi Marxsen egy idevonatkozó munkájában: „**Az a dilemma, hogy a kánon nem szolgálhatott irányadóként a kanonizálással kapcsolatos vitákban, ugyanis a kánon ak-**

kor még nem is létezett! „, „Más szóval, az egyház nem élhetett a sola scriptura irányelvvel azzal kapcsolatban, hogy mi legyen kanonizálva és mi ne legyen kanonikus. Ebben az időben ugyanis nem létezett kanonizált Szentírás, ami azt jelenti, hogy az egyház határozata nem történhetett ‘a Szentírásnak megfelelően’ – Willi Marxsen, *The New Testament as the Church’s book*, 1972, Fortress Press. Ironikus módon, az újszövetségi írások soha nem kerülhettek volna használatba akkor, ha az első századi keresztények is a ma elfogadott zárt kánon elvet gyakorolták volna. Vagyis, ha ők azt tartották volna, amit a modern keresztények, akkor ma nem lenne Újszövetségünk.

Mi sem mutat rá jobban a fősodratú kereszténység álláspontjának következetlenségére, mint a gyülekezeti prédikációkhoz való hozzáállásuk. Vasárnaponként millió számra gyűlnek össze a különböző protestáns felekezetek hívei a célból, hogy az istentisztelet alkalmával elhangzó prédikációkat vagy esetlegesen a prófétai beszédeket meghallgassák, és mély inspirációt nyerjenek azokból. Az angolban a sermon prédikációt, azaz, szent beszédet jelent, s ennek megfelelően a prédikáció üzeneteit általában isteni beszédként, kinyilatkozásként veszik. Ahogyan a Szellem munkájának tulajdonítják még a próféciai beszédek mellett a gyógyítást, sőt, számos felekezet esetében az éppen esedékes karizmatikus hóbort megnyilvánulásait is, legyen az bizarr szellemi hahota, vagy földön fekvő extatikus vonaglás, stb. Márpedig ezek igencsak új keletű jelenségek, különösen abban a formában, ahogyan ezt gyakorolják, elfogadásuk pedig azt jelenti, hogy a kinyilatkozások mégsem szűntek meg? Mi különbség van kinyilatkoztatott igazság és kinyilatkoztatott igazság között? Most eltekintve attól, hogy az ilyen megnyilvánulások mennyire mondhatóak va-

lóban az Isten Szellemétől származóaknak, ha egyáltalán, a lényeg számunkra az, hogy a neo-protestáns hívők tömegei akként fogadják el ezeket a jelenségeket. Ez a tény pedig igen jól ábrázolja azt, hogy a nyitott kánon a gyakorlatban tulajdonképpen kvázi elfogadottá vált, még az olyan neo-protestáns körökben is, ahol hivatalosan a zárt kánon elvét vallják. Az elveket megcáfolják a gyakorlatokkal. **A lényeg azonban a következő: amennyiben a Szentírásban nem találunk olyan kinyilatkoztatott parancsolatokat, vagy akár lefektetett irányelveket, amelyek megkövetelik és pontosan meghatározzák a kanonizálás folyamatát, akkor a kanonizáció egy mesterséges, emberi spekulációnak mondható.** A protestánsok, és velük bizony a protestáns kánont használó Isten Gyülekezetei sem képesek magából a Szentírásból magyarázatot adni arra, hogy az miért éppen azokat a könyveket foglalja magában, amiket. De akkor mi másra lehet hivatkozni, mi ad hitelt a kánonjuknak? Az alábbi két választásuk van:

1.) Elismerni Róma tekintélyét és szégyenteljesen fejet hajtani a pápa előtt, bocsánatot kérve tőle azért, mert kritizálták a katolikus szent hagyományokat és fellázdak ellene. Majd töredelmesen megvallani azt, hogy bizony nekik is szükségük volt/van egyházi hagyományokra, mert azok nélkül nincs hivatkozási alapjuk bizonyos kérdéseket illetően. Ezen különösen nekünk, az Isten Gyülekezeteiben kellene elgondolkodnunk. Mert amíg a protestánsok elismerik a katolikus egyházat mint jogelődöt (amit tulajdonképpen ők csak reformálni akartak), addig mi következetesen egy aposztata irányvonalnak nyilvánítjuk azt a korai frakciót, amelyik elvetette Isten parancsolatait, beolvasztott magába pogány valláselemeket, valamint véghezvitte a ka-

nonizálást is, majd római katolikus egyházként világvallássá vált. A protestantizmus a katolicizmusból nőtte ki magát, az Isten Gyülekezetei viszont a katolikusoktól teljesen függetlenül vezetik vissza magukat az apostoli egyházhoz. Így magyarázatot kíván az, hogy ha a katolikusokat a Nagy Paráznával, a protestánsokat pedig annak csapodár „leányaiával” azonosítjuk, akkor miért fogadjuk el és követjük az ő emberi eredetű határozataikat a kanonizálást illetően.

2.) Szembe nézni azzal a ténnyel, hogy a Szentírás nem azért ihletett isteni kinyilatkozás, mert bizonyos felekezetek bizonyos egyházfői kanonizálták azt. Ugyanakkor csak azért, mert egy Istentől ihletett írás nem lett kanonizálva, az attól még az Isten szava és igazsága marad, és így megfelel a *2Timóteus 3:15-17*-ben megfogalmazott elveknek. Ez azt jelenti, hogy a kanonizálás mesterséges módon keretek közé rekesztette az igazságot. Ez esetben a kánon használatát legfeljebb azzal a meggyőződéssel igazolhatjuk, hogy maga Isten engedte meg vagy rendezte úgy, hogy ez így történjen. A rossz fa ez esetben kivételesen jó gyümölcsöt produkált volna, amit Isten is hitelesített. Ezt a meggyőződést viszont szintén nem lehet sola scriptura alátámasztani, vagyis megint csak más érvekkel kell szolgálni. Innentől pedig, mivel a hivatkozás emberi lesz, azt vagy elfogadjuk magyarázatként, vagy nem.

Azok kedvéért, akik valóban csak a kanonizált Biblia szavait tekintik Isten szavának, vizsgáljuk meg azt, hogy konkrétan mire hivatkozhatunk kizárólag ezekből az Írásokból (ez esetben ténylegesen sola scriptura) a témát illetően, a hagyományokat messzemenően figyelmen kívül hagyva. Alapigazság az, hogy az igaz keresztények az Isten szellemi

népe, és az Isten Szellemével felruházva megérthetik Isten kinyilatkoztatott akaratát, kijelentéseinek valós mondani-
valóját. Vegyük csak elemzés alá az Ige, vagy Logosz koncepció bibliai használatát: A Szentírást minden keresztény az Isten szavának, Isten igéjének tartja. Emellett, a keresztények gyakran utalnak Jézus Krisztusra úgy, hogy ő a „megtestesült ige”, az „élő ige” stb, s valóban, Krisztus szavai isteni kinyilatkozásokat közvetítettek, sőt közvetítenek számunkra ma is leírt formában, pl. az evangéliumokon keresztül. A Krisztustól elhangzottak egy része bekerült a kánonba, más kijelentései azonban nem. Ez nem jelenti azt, hogy azok a kinyilatkoztatások, amelyek nem kerültek lejegyzésre, nem voltak isteni igazságok, igék. Vagyis az igazságot nem lehet karámba zárni, főképp annak fényében, hogy – amint arra már rámutattunk – magában a kanonizált szentírásban nemhogy utasítás, de közvetett utalás sincs a kánonra. A Szent Írások mást jelentettek az ószövetségi hébereknek, mást a korai keresztényeknek, s megint mást a későbbi, a kanonizálás utáni idők keresztényeinek. Joggal kérdezheti azt egy modern keresztény ember, hogy miért van olyan korlátok közé szorítva, amik nem korlátozták az apostoli és korai keresztény egyházat? Különösen akkor, ha netán már bele mert tekinteni a kánonon kívüli írásokba, és esetleg mély és valós szellemi inspirációt is merített azokból. Az első századi kereszténységet éppen az tette különlegessé, hogy az Isten választottaiként túljutottak a betű korlátaiban azáltal, hogy a Jézus Krisztus által megígért és elküldött igazság Szelleme (*Jn. 14:16-17, 16:13; 1Jn. 2:20*) vezérelte őket. Az újszövetségi írásokban azt olvashatjuk, hogy a betű önmagában megöl, de a szellem életet ad (*2Kor. 3:6*). Sőt, **maga Jézus tett tanúságot arról, hogy az írások olvasása önmagában senkinek sem fog**

üdvösséget biztosítani, mert ahhoz fel kell fogni azt, hogy mi az írások valós szellemi üzenete, s erre az ember önmagában képtelen. Ezt az Írásokban egyébként oly jártas farizeusok sem voltak képesek felfogni:

János 5:37-40 *„De az Atya is, aki elküldött engem, bizonyosságot tett rólam. Az ő hangját nem hallottátok soha, arcát sem láttátok, és az igéje sincs meg bennetek maradandóan, mert abban, akit ő elküldött, nem hisztek. Ti azért kutatjátok az Írásokat, mert azt gondoljátok, hogy azokban van az örök életetek: pedig azok rólam tesznek bizonyosságot, és mégsem akartok hozzám jönni, hogy életetek legyen.”*

Be lehet magolni és kívülről felmondani akár az egész kanonizáltnak minősített Szentírást, ez mégsem jelenti azt, hogy az ember fel is fogja a szellemi üzenetét. Mert ha az írások betűhalmazát csupán emberi szemmel nézve, kizárólag az értelmünkre hagyatkozva olvassuk, az soha nem fog értelmet vagy életet adni nekünk. Az életet a Szellem lehelte úgy belénk, mint az írásokba is. Isten az, aki bennünk hat és szellemünkben tudatosítja azt, hogy ez az ő szava, illetve igazsága. Vagyis az élő ige azért élő, mert **Isten Szelleme eleveníti meg bennünk a valós üzenetet** hit által. Ezt nem lehet kanonizálni, legfeljebb „a szellemit a szellemivel összevetve” megítélni. Márpedig a szellemit a szellemivel összevetni előfeltételezi azt, hogy a keresztyén hívőben jelen van az a megfelelő szellemiség, amivel összevetve elfogadandónak, vagy megtagadandónak ítélni lehet valamit. Más különben nem kaphatnánk utasítást ennek a felelősségteljes képességnek a használatára. Amennyiben bármely szöveget a Szellem igazságként tudatosít, ha úgy tetszik, életre kelti bennünk ugyan úgy, mint a kánonikus szövegeket, akkor bizony azt kánoni igazságként kezelhetjük. Mert szá-

munkra az igazság számít, nem az igazság emberek általi minősítése, elbírálása, osztályozása, kategorizálása, stb. Az Újszövetség lényege az, hogy közvetlenül az Atya Szelleme dolgozik az emberben és az irányítja a hívőt:

Héberék 8:10-11 *„Ez lesz a szövetség, amelyet ama napok után Izrael házával kötök majd – mondja az Úr. **Elméjükbe vésem és szívükbe írom törvényemet.** Istenük lesznek és ők a népem lesznek. Akkor majd senkinek sem kell társát vagy testvérét tanítania: Ismerd meg az Urat! Hiszen mindenki ismerni fog a legkisebbtől a legnagyobbig.”* (vö. Jer. 31:33-34)

A Szellemi ismeretet nem lehet megtanítani másnak, az csakis Istentől jön. És ez igaz még akkor is, ha magát a szót esetleg embertől halljuk, vagy ember által leírt sorokból olvassuk. Isten teszi bennünk élővé akár a füllel hallott, akár a leírt és szemmel olvasott ígét, igazságot. A Szellem vezetése megszabadította a keresztényeket azoktól a kötelékektől, amelyek a betű mestereit, a farizeusokat fogva tartották, s amit ők az emberekre is ráhelyeztek, mint a prófétai hivatal önjelölt jogörökösei. Ezt az örökséget viseli a modern judaizmus és a fősodratú kereszténység. Az igaz keresztények mindig azt vallották, hogy „ahol az Úr Szelleme, ott szabadság van” (2Kor. 3:17) s a korai keresztények Isten Szellemének, az Igazság szellemének birtokában felszabadultak az alól, hogy az Írást a judaizmus sötét üvegén keresztül, azaz emberileg értelmezzék. A vak nem vezetheti a látót. A Szellem tudatosította a hívekben azt, amit az Írás valóban jelent, amit Isten azzal mondani kívánt, vagyis az ige élővé vált bennük. Ezen a téren pedig nincs és nem is lehet különbség az apostoli egyház, a korai keresztények és a modern keresztények között. A Szentírás az Isten papírra vetett igéje, Krisztus pedig az Isten élő Igéje, ahogy a Szellem által tudatosított igazságok is élő igék. **De a Szentírás**

csak abban az esetben válik élő igévé számunkra, ha annak a Szellemlnek a vezetésében olvassuk, amelyik azt az írást eleve ihlette. Pál kijelenti, hogy ő és a vele együtt hirdetőik szellemi dolgokat vetettek el a hívekben, ha úgy tetszik, szellemi eledellel táplálták azokat (vö. *1Kor. 9:11*). Ha igazán meg akarjuk érteni a Szentírás azon szellemi üzenetét, amelyet Isten az adott szövegnek (vagy mondanandónak) szánt, akkor szükségünk van az Isten Szelleme:

1Korintus 2:11-15 „*Melyik ember ismeri ugyanis az ember dolgait, hacsak nem az ember szelleme? Ekképp az Isten dolgait senki sem ismeri, csak az Isten Szelleme. Mi pedig nem a világ szellemét kaptuk, hanem az Istenből kiáramló szellemet, hogy tudjuk azt, amivel Isten kegyelme ajándékozott meg bennünket [felfogjuk az Isten üzeneteit, kapjuk azt akár írásban, akár szóban]. Amit szólunk is, nem emberi bölcsesség tanította szavakkal szóljuk, szellemi dolgokkal mérve össze a szellemi dolgokat.*” Lelki [testi] ember nem fogadja el Isten Szellemeinek dolgait, hiszen ostobaság neki. Nem is ismerheti meg, mert szellemileg vizsgálhatók meg. **A szellemi ember mindent megvizsgál,** [és ahogy az előző vers mondja, összeveti a szellemieket] ő maga azonban senki vizsgálata alá nem esik [ha a szellem bizonyossá tett valamit a számára, senki nem veheti el tőle]. Amint azt a fentiekből látjuk, a testi, Isten Szellemeivel meg nem áldott ember nem ismeri fel Isten dolgait, akár olvassa, akár hallja azt. A fentiek fényében Pál apostol nem korlátozta a logoszt csupán a Jézustól elhangzott beszédre, vagy a Szentírásban leírtakra, hanem minden Istentől sugallott beszédre:

1Tesszaloniki 2:13 „*Ezért adunk hát mi is szakadatlanul hálát az Istennek, hogy amikor Isten szavát (logon) úgy, ahogy mi hirdettük, felfogtátok, nem úgy fogadtátok, mint*

emberek beszédét, hanem igazán úgy, mint Isten szavát (logon), aki maga munkálkodik bennetek, hívőkben.”

Akiben nem munkálkodik az Isten Szelleme az írások megértéséhez, az süket és vak marad. Tömve lehetnek a polcai a különböző kanonizált bibliafordításokkal, magyarázatokkal, konkordanciákkal, rabbinikus „bölcsségekkel” és héber/görög szótárakkal, ez mit sem számít, ha nincs meg az isteni értelem. János apostol ugyancsak határozott szavakkal mutat rá arra, mi által van bizonyosságunk arról, hogy valami igazság-e vagy sem? Azért, mert le van írva, vagy mert kanonizálva van? Nem, hanem azért, mert a Szellem bizonyosságot tesz afelől:

1János 4:6 *„Mi Istentől vagyunk. Aki ismeri Istent, hallgat ránk; aki nincs Istentől, nem hallgat ránk. Erről ismerjük meg az igazság szellemét és a tévelygés szellemét.”*

1János 5:6 *„A szellem az, aki tanúskodik, ugyanis a Szellem igazság.”*

Aki ismeri Istent, vagy **akivel Isten megismertette Önmagát, az hallgat az igazság szavaira**, mert az akár szóban, akár írásba foglalva jön, de Istentől való! A sok eltérő bibliaértelmezés közül pedig csak egy lehet igaz (az igazság szelleme szerinti), a többbit a tévelygés szelleme adja. Ez pedig azt jelenti, hogy a több száz felekezeti értelmezés egy kivételével mind hamis és tévelygő. Tudjuk, Istent szellemenben és igazságban kell imádni (Jn. 4:23), felszabadulva az emberi korlátoktól. Miként imádkozhatnánk Istent szabadon, szellemenben és igazságban, ha mesterséges, emberileg felállított korlátok közé szorítjuk a szellemit és az igazságot? **Mi sem bizonyítja jobban a szellemi vezetés szükségét, mint az, hogy a fentiek jelentőségét fel sem fogják a keresztény tömegek.** Az apostolok nem félték a szakadásoktól, sem a szellemi, doktrinális káosztól, mert a Szent Szel-

lem valós egységet biztosított Isten választottainak. A keresztyenedők meg egymás után hozták a maguk farizeusi megkötéseit és mesterséges módon próbálták elérni az egységesítést. Azt már láttuk, hogy az apostolok és korai keresztyének az Isten általuk szóló hirdetését az Isten szavának vették, s akikben az megfogant, szintén akként fogadták, ugyanannak a Szellemnek a munkája által. Most pedig vizsgáljuk meg, mit ír a Szentírás az isteni ihletettségről, legyen az prófétai beszéd, vagy egyéb sugallott mondanivaló, ami *„sohasem keletkezett ember akaratából a prófétálás, hanem a Szent Szellemtől vonzva Istenből szóltak bizonyos emberek”* (2Pét. 1:21). Pál maga is hivatkozik erre a Szellemre mondanivalóit illetően:

Róma 9:1 *„Igazságot szólok a Krisztusban, nem hazudok, lelkiismeretem a Szent Szellemmel együtt tanúskodik.”*

Természetesen minden egyes ember minden egyes szellemi élményét nem lehet írásba foglalni, hiszen még a megváltó Jézus Krisztus röpke 3 és fél éves küldetésének minden cselekedetét és szavait sem lehetett lejegyezni:

János 21:5 *„Van sok más dolog is, amiket Jézus tett, amiket, ha egyenként megírnánk, úgy gondolom, hogy maga a világ sem tudná mind befogadni a megírt könyveket.”*

Természetesen az Isten leírt kijelentései, szavai mindig is rendkívül fontosak az ismereteink és hitünk építéséhez, hiszen azok által Isten szól hozzánk, közli velünk akaratát, tervét, stb. Szellemének birtokában pedig már meg is értjük mindazt, amit valóban kommunikálni kíván általuk. Urunk, Jézus is gyakran hivatkozott arra, hogy „meg van írva”, ami ez esetben azt jelentette, hogy már Isten kijelentette, s az írásba lett foglalva. Pál szintén kiemeli az írások fontosságát, amikor Timóteusnak a Szentírásban való jártasságról írt:

2Timóteus 3:15-17 „...és mert kisgyermek korodtól ismered a szent írásokat, melyek képesek bölccsé tenni téged annak a menekülésnek dolgában, mely a Krisztus Jézusba vetett hiten keresztül lelhető. Az egész írást Isten sugallta s hasznos az a tanításra, meggyőzésre, helyreállításra, igazságosságban való nevelésre, hogy az Isten embere az eklézsiába beilleszthető legyen (Isten embere tökéletes legyen), minden jó munkára felkészített.”

Nem mellékesen, sokan ezekkel a verssorokkal próbálják alátámasztani a jelenlegi kánon létjogosultságát, holott itt szó sincs kánonról. Nem véletlen, hiszen amikor ezt Pál írta, akkor természetesen még nem létezett kanonizált Szentírás, különösen nem a mai értelemben vett, Ó- és Újszövetségekre lebontott, 66 könyvből álló Biblia. Magától értetődően Pál itt az akkor rendelkezésre álló és használatban lévő írásokra utalt, ami az ő idejében elsősorban az ószövetségi iratokat jelentette. Gyorsan tegyük is hozzá, ez alatt szintén nem feltétlenül a ma ismert, a rabbinikus judaizmus által i.sz. 90 körül kanonizált ószövetségi formátumot kell érteni. Ezt egyébként jól bizonyítják a Septuaginta, a qumráni tekercsek és az korai egyházatyák idézetei, amelyek tartalmazznak olyan írásokat, amiket a nyugaton ismert kánonba nem vettek fel. Az ószövetségi könyvek számának lekorlátozásáért elsősorban Origenész és az utána következő egyházatyák és zsinatok döntésének köszönhető, akik a héber kánont vették át, ellentétben a korábban használatban lévő könyvekkel, amely sokkal nagyobb korpuszt mutat.

„Ha az ókeresztény egyház kánonja különbözik a héber kánontól, az azzal magyarázható, hogy örökölte a jamniai döntés előtt már olvasott szent könyveket is, és nem érezte magára nézve kötelezőnek a jamniai határozatot. A 3.

századig nem csak az ún. deuterokanonikus művekkel volt bővebb az ószövetségi iratkorpusz, hanem az újszövetség idézett belőle még „pszeudepigrafákat” is, így a 4. Ezsdrás könyvét, a 4. Makkabeus könyvet, a Salamoni zsoltárokat, az Izaiás mennybemenetelét, Mózes mennybemenetelét, Hénok könyvét. A 2. század elején, az első század végén Római Szent Kelemen is idézett több pszeudepigrafát. Alexandriai Kelemen utal a 4. Ezsdrás könyvére, a Mózes mennybemenetelére, a Szofóniás apokalipszisére, a Szibyllai jóslatorka, Illés apokalipszisére, Ezekiel apokalipszisére, Hénok könyvére. Az ószövetségi kánon lehatárolásában (leszűkítésében?) döntő szerepe volt Órigenésznek, akinél i.sz 229 körül még a De Principiis-ben Hénok könyve a Szentírás része, de 234 körül, a János-kommentárban kétségbe vonja kánoni voltát. Élete vége felé a Contra-Celsumban azt hangoztatta, hogy Hénok könyvét nem tartják sugalmazottnak az egyházban. Órigenész fokozatosan tette magáévá az alexandriai zsidóság szentírási könyvekre vonatkozó osztályozását. Különbséget tett az „endiathékoí”, a szövetséghez tartozó, és az „apokrüphoi” között, mint a Tóbiás és Judit könyve, amelyek sem nem kánoniak, sem nem apokrifek. Csak a szövetséghez tartozó könyveket lehetett felolvasni liturgia keretében és magyarázni homíliában. Az apokrifeket csak elővigyázatosan lehet használni... Athanasziosz 367-ben kiadott 39. húsvéti levelében a szent könyvek három kategóriáját állította fel: a kánoni könyvek száma 22, ezek a héber biblia könyvei; a pszeudepigrafák kárhuzatos művek, „hamisak”; a „többi könyv” (Bölcsesség, Sirak fia, Eszter, Judit, Tóbiás) nem tartalmaznak misztériumokat, a katekumeneknek ajánlatos olvasásuk, önmagukban érthetők, nem igényelnek kommentálást. Órigenészhez viszonyítva az apokrifeket már

kárhozatosaknak minősítette.” – Vanyó László, Az egyházatyák Bibliája és az ókeresztény exegézis módszere, története 130, 131 oldal. A fentebbi (2Timótheus) verssorokban Pál nem listázza az igaz írásokat, mindössze arra mutat rá, hogy ami igaz, azt miként, mire és hogyan kell, vagy lehet felhasználni. De ha ekkor még nem létezett semmiféle kánon, akkor ez mire vonatkozik?

Igen nagyszámú olyan írást ismerünk, amiből idéztek, vagy amikre utaltak az Újtestamentumban és/vagy amelyeket a korai keresztények használtak jóval a kanonizálást megelőzően. Erre konkrét bizonyítékokkal szolgálnak az Ante-Niceai egyházatyák írásai. A „használtak” alatt pedig konkrétan a páli formula értendő, vagyis hogy tanítottak, példáztak, okítottak, meggyőztek, igazságra neveltek általuk. Talán a legismertebb példa az Énok könyve, amelyet Júdás apostol **próféciai kijelentésnek** minősített amikor idézett belőle, és **szerzőjének Énokot nevezte meg, akit Isten prófétájának vallott, tartalmát pedig isteni sugallatú prófécianak, figyelmeztetésnek.** A kereszténység első két évszázadából számos utalás van e könyvre a korai egyházatyáktól. Ugyanakkor ma az Énok könyvét a „tudósok” apokrifnak, pontosabban pszeudoepigráfnak (álnéven írt) minősítik. A tudományos körök e könyv eredetét a legújabb kutatások szerint az i.e. 300-as évekre teszik (korábban az i.e. első századra tették, amit korrigálniuk kellett, mert azóta találtak több, jóval korábbi töredékeket is). De nem kell belemenni a pro és kontra bizonyítgatásokba, hiszen végső soron mi, a szellemi emberek döntjük el, kiknek adunk hitelt: a (gyakran nem is keresztény) kutatóknak, vagy maguknak a szóban forgó írásoknak, pontosabban annak, amit a Szellem közvetít általuk. Tudjuk, hogy Júdás apostol magának Énoknak tulajdonította a könyvet, de vé-

gül is **rajtunk áll, hogy kit tartunk hitelesnek, kinek a véleményét követjük.** Júdás mindenestre a szóban forgó könyv tartalmát Szentírásként kezeli, amikor is példát hoz fel abból, okít, tanít belőle és érvel vele, mint látható pl. a következő kijelentéséből:

Júdás 6. *„Azokat az angyalokat is, akik nem becsülték meg a maguk fejedelemségét, hanem elhagyták saját lakóhelyüket, örökkévaló bilincsekben és sötétségben tartja fogva annak a nagy napnak az ítéletére.”*

Az a történet, amire itt az apostol utal, az Énok könyvében volt igen részletesen lejegyezve, aminek az igazságtartalmát ezzel a hivatkozással hitelesítette, vagyis úgy kezelte az abban lévő információkat, mint amik tanításra alkalmasak, tehát pontosan a Szent Írások céljainak megfelelően! Júdás a levelét azért írta meg, mert *„szükségesnek láttam, hogy ezt az intést megírjam.”* Tehát *„meggyőzésre, helyreállításra, igazságosságban való nevelés”* céljából írta levelét, hivatkozva egy próféta (Énok) kijelentéseire. Az egész levél példázatokból áll, amely példázatok közül csak Izrael engedtlensége, és Szodoma és Gomora története (Júd. 5,7) ismert a kanonikus iratokból. A többi történet mindegyike csak az „apokrifokban” található meg, amelyekből utalt pl. a Mózes teste fölött végbement küzdelemre (Júd. 1:9):

Júdás 9 *„Pedig még Mihály angyal sem mert káromló ítéletet kimondani, amikor az ördöggel vitatkozva küzdött Mózes testéért, hanem azt mondta: „Dorgáljon meg téged az Úr!”*

(Ez a történet a Mózes elragadtatása című „apokrif” leírásában található meg, abból az idézet is.). Az apostoli kereszténység mellett az első két évszázad őskereszténysége is hasonló módon kezelte a szóban forgó Énok könyvét. A második század végéfele Tertullianus szavai arról árulkodnak, hogy Énok és a Jubileumok könyve ekkor még a

Szent Írások részét képezte: A szent könyveinkből megtanultuk, hogy bizonyos angyalok miként buktak el saját szabad akaratuk által, és hogy azoktól még náluknál is gonoszabb démoni fajzatok jöttek létre. – Tertullianus (i. sz. 197,) ANF 3.36 Márpedig a szóbanforgó eseményeket két írás tartalmazza igen részletesen, Énok könyve és a Jubileumok könyve. Természetesen a felsorolás nem teljes e két könyvvel, de a terjedelem miatt nem is lehetne minden olyan írást felsorolni és elemezni, amelyeket a korai egyházban ismertek, használtak. Mindezek ellenére a modern, és elsősorban a protestáns irányzatú kereszténység odáig megy, hogy megkérdőjelezi Júdás levelének hitelességét, ihletettségét és kanonikus jogát. Ezzel a lehető legnagyobb önellentmondásba kerülnek, ugyanis a jelenlegi kánont azzal hitelesítik, hogy az az Isten akaratából lett olyan, amilyen. Más szóval Isten vezérelte, hogy mi kerüljön be, és mi maradjon ki abból. Ami kimaradt, az nem hiteles, ami bekerült egyedül az igaz Szentírás. Ez a nézet azonban további feszegetésre jogosít fel bennünket. Ugyanis, ha Júdás bekerült, akkor tartalma Istentől sugallott, mondanivalója igaz, s ha Énok írását próféciónak nevezi és őt tartja a könyv szerzőjének (tehát nem egy felvett név alatt írt, azaz „pszeudoepigráf” írásnak), akkor azt a Szent Szellem erejében, annak vezetése alatt jelentette ki. Ha megkérdőjelezzük hitelességét, akkor az egész kánon hitele megkérdőjelezhető. Ez ilyen egyszerű.

A 2Timóteus levélben elhangzottakkal kapcsolatban egy fontos kitérőt kell tennünk. Vizsgáljuk csak meg jobban Pál utasítását: ha a Szentírás jó tanításra, bizonyításra, fedésre stb. akkor vajon a visszája is igaz-e? Mármint az, hogy minden írás, amivel az apostolok érveltek, vagy amiből ta-

nítást vezettek le, amivel bizonyítottak, feddtek, stb. az része az Isten által sugallott, vagy tanításra rendelt írásoknak? Az pedig köztudott, hogy mely könyveket használták, amelynek listáján tagadhatatlanul Énok is ott volt. Ami nagyon érdekes, s ami már a korai keresztényeket is foglalkoztatta, az az, hogy Pál ugyan abban a levélben, amelyben Timóteusnak megírta a Szentíratok tanításra, bizonyításra, érvelésre való használatát, csupán néhány verssel korábban (2Tim. 3:6-9) egy fontos mondanivalóját Jánnesz és Jámbresz példájával ecseteli, illetve támasztja alá. Miért fontos ez? Mert a szóban forgó egyénnel kapcsolatos események felelevenítése egy további példa arra, hogy egy akkortájt közkézen forgó írás mondanivalójával érvelt Pál. Vagyis az abban lejegyzett eseményekre utalva tanított, bizonyított, érvelt, ahogyan azt a Szentírásokkal tenni kell! De mit tud manapság egy átlag keresztény Jánnesz és Jámbresz-ről, hogy mit is tettek Mózással szemben? Valószínűleg semmit, a jelenlegi, kanonizált Szentírás ugyanis nem tesz említést róluk. De akkor miért érvel Pál egy olyan ismeretlen dologgal, ami nincs benne a „kánonban,” így haszontalannak mondható? Miféle érv az, amiről senkinek nincs és nem is lehet halvány fogalma sem? Nem tudni, hogy mire vonatkozik, mire utal vele az, aki példaként okít általa. Nos, az világos, hogy az első századi keresztényeknek ismerős volt a történet, illetve az ezt tartalmazó írás maga. Jánnesz és Jámbresz a Fáraó két fő varázslója volt, két rendkívül erős démon vezetése alatt. Ők álltak szemben Mózással, amikor Fáraó előtt ledobta a botját és az kígyóvá változott, e két egyiptomi varázsló utánozta a csodáit. Honnan tudhatunk minderről? Többek közt a Jánnesz és Jámbresz nevet viselő apokrifból, amely vázolja, hogy miként tettek csodákat a démonok erejével, s milyen büntetés érte el őket azután.

Erre az eseményre Pál olyan határozottan utal és olyan hétköznapi közvetlenséggel, minden különösebb részletezés nélkül, mintha magától értetődő lenne az, hogy ennek a könyvnek a tartalma széleskörűen ismeretes. Erre a könyvre utalást találhatunk a qumráni tekercsek „Zadokita dokumentumában”, és Origenész is említést tesz róla legalább két alkalommal. Talán furcsa, de Origenész és kortársai (i.sz. 3. század) közül sokan elvetették a *2Timóteus* levelet, mert abban egy „apokrif” hivatkozás van!

Pál farizeus volt, így ha farizeusi tanulmányai által ismerte ezt a könyvet, az azt bizonyítja, hogy az esszénusokhoz hasonlóan még a farizeusi judaizmus is használt olyan könyveket, amelyek nem kerültek be a zsidó kánonba a yammiai zsinat után. Ha viszont keresztényként használta, akkor ez azonnal kérdésessé teszi a keresztény kánon teljességét. És azt vajon tudja-e egy átlag keresztény ember, hogy az Újszövetségben valami száz igerészt lehet Énok könyvével párhuzamosítani, néhány szószerinti idézettel egyetemben? Vagy azt, hogy a kereszténység alkotmányának tekintett „boldogmondásokat” Krisztus egy ma nem kanonizált, de ősidőktől ismert könyvből idézte; az Ante Niceai egyházatyák által gyakran említett A Tizenkét Pátriárka Végrendelete című írásból. Ebben az iratban egyébként szintén számos további idézet és újszövetségi párhuzam található. Egy másik, ókeresztények által tanításra használt írás a Hermasz Pásztora, amelyben nem mellékesen szintén van tanítói utalás egy további, az első keresztények által is használt könyvre, az Eldád és Médád könyvére. (Ez a könyv egy szintén máig fennmaradt írás.) *Hermasz Pásztora II. Látomás, 7:3* „A megtérőkhöz pedig közel van az Úr, ahogyan az Eldádnál és Médádnál írva van,

ők azok, akik a pusztában prófétáltak a népnek.” (4Móz. 11:26-27) Hermász Pásztorát egyébként minden keresztény gyülekezetben felolvasták minimum a második század közepéig, a jól ismert korai „egyházatyá”, Ireneusz (Lyon püspöke) pedig utasította a gyülekezeteket felolvasására és tanulmányozására. Az ilyen tények sokasága miatt a kanonizálás hitelessége több kérdést is felvet. Mennyiben hiteles az a kanonizáció, amelyet már olyan későbbi „egyházatyák” alkottak meg, akik többségének a kereszténysége, a hitük és főként a gyakorlataik már merőben eltértek az eredeti apostoli keresztényekétől? És itt nem jelentéktelen különbségekről van szó, hanem mérvadó, nagy változásokról az egész keresztény teológiát és életmódot illetően. Pl. a szombatról a vasárnapra való áttérés, pogány ünnepek „keresztényesítése,” stb. A különbségek – számunkra legalábbis – oly nagyok, hogy itt már valójában két különböző vallásról kell beszélnünk. Ennek részeként tudni kell azt, hogy az első két évszázad egyházatyái merőben más nézeteket vallottak ezekről az írásokról, mint mondjuk a Nicea utáni egyházatyák. Nagyrészt emiatt tesznek az egyháztörténészek határozott különbséget a „Nicea előtti és Nicea utáni” egyházatyák közt. Vagyis az atyákat e korszakok szerint csoportosítják be, mert olyan nagy vízvonal ez. **Niceát követően beszélhetünk a tételesített háromságtanról, az Isten törvényének és a szombattartásnak a szisztematikus elvetéséről, a vasárnap kötelező megtartásáról** stb. Bár ezek a tendenciák a korai időktől jelen voltak, de Nicea után egy új keresztény rend született, a nagy parázna hivatalosan színrelépett és megtörtént a nagy paradigma váltás. A különbség az írások használatára, illetve hitelességére nézve is ég és föld. A korai atyák számos olyan írásból idéznek, amelyeket a Nicea utániak már

szigorúan elvetettek. Ez két dologról árulkodik: Egyrészt az őskeresztények bizonyítottan használtak számos, később nem kanonikusnak számító írást. Másrészt a hierarchizálódó, a mai római katolikussá átformálódó, és az eredeti keresztény gyökerektől egyre távolodó, pogány hatások alá került kereszténység volt az, amely később elvetette ezeket az írásokat. Más szóval Isten nem faragott le az írásokból, hanem inkább korlátozta annak további lefaragását. Később az elvetett írások újra feltűntek, előkerültek és használatba lettek vonva, hogy a végidők keresztényei képesek legyenek okulni azokból is. A kanonizálás egy folyamat volt, és ismert tény, hogy Jakab, Péter és Júdás leveleit, valamint a Jelenések könyvét többen elvetették és nem kívánták a kánonba betenni (egyesek a mai napig ezt teszik). Mások pedig támogattak olyan könyveket, amelyek végülis kimaradtak (Hermasz Pásztor, habár kevésen múlt, de nem került be, holott évszázadokon át használták). Mi az, amit megtudhatunk Isten akarata felől a kánonizálást illetően. A *4Ezsdrás 14:21-48* versei pont erről beszélnek. Amikor a zsidók a babiloni fogságba kerültek, a babiloniak elégették a szent iratokat, nem maradt meg egy példány sem. (Ezt több más forrás és őskeresztény iratok is megemlítik.). Vagyis a Mózes könyvei és minden más elveszett könyv egy utánirat, amit Ezsdrás állított össze isteni sugallatra. Ezért vannak olyan részek Mózes könyveiben, amelyek egyértelműen bizonyítják, hogy az utólag íródott.

4Ezsdrás 14:21-26 „Mert a te törvényedet elégették, és így senki sem ismeri már a dolgokat, melyeket Te cselekedtél, **vagy amelyeket cselekedni fogsz**. Ezért, ha kedvességet találtam előtted, küldd el a Szent Szellemet nekem, és én majd leírok mindent, ami a világban történt a kezdettől fogva, mindazokat a dolgokat, melyek írva voltak a te törvényedben, hogy

az emberek megtalálhassák az ösvényt, és hogy azok, akik az utolsó időkben élni szeretnének, életet találhassanak.” Felelt nekem, mondván: „Menj, gyűjtsd össze a népet, és mondd meg nekik, hogy ne keressenek téged negyven napig. És készíts elő magadnak sok író-táblát, és vidd magaddal Sareát, Dabriát, Selemiát, Etánuszt és Ázielt – őket ötüket, mert ezek megtanultak gyorsan írni; És gyere vissza ide, és én meggyújtom majd szívedben az értelem lámpását, amely nem fog kialudni, amíg be nem fejezed, amit le kell írnod. És amikor befejezted, néhány dolgot nyilvánosságra hozhatsz majd, de lesz néhány, melyet titokban kell a bölcseknek átadnod. Holnap ebben az órában elkezded az írást.”

4Ezsdrás 14:37-48 „Azután magam mellé vettem az öt embert, ahogyan parancsolta nekem, és kimentünk a mezőre, és ott maradtunk. A következő napon, íme, egy hang szólt hozzám, mondván: „Ezsdrás, nyisd ki szájadat és idd meg, amit én adok neked inni.” Akkor kinyitottam a számat, és íme, egy teli poharat kínáltak nekem; olyasmivel volt tele, mint a víz, de a színe olyan volt, mint a tűznek. Elvettem és ittam; és amikor megittam, a szívem megtelt értelemmel, és mellkasomban megnövekedett a bölcsesség, mert szellemem visszanyerte emlékezetét; És megnyíltak ajkaim, és nem voltak többé bezárva. És a Magasságos értelmet adott az öt férfinak is, és váltásban írták, amiket diktáltam, olyan betűkkel, melyeket korábban nem ismertek. Negyven napig ültek, és nappal írtak, és éjjel ették kenyérüket. Ami engem illet, nappal beszéltem, és nem hallgattam éjjel sem. Így a negyven nap alatt kilencvennégy könyv íratott meg. És amikor a negyven nap véget ért, a Magasságos ismét szólt hozzám, mondván: „Hozd nyilvánosságra az első huszonnégy könyvet, amit írtatok, hadd olvassák az arra érdemesek és az érdemtelenek egyaránt; De őrizd meg a többi hetvenet, hogy a néped között

levő bölcseknek adhasd azokat. Mert bennük van az értelem csírája, a bölcsesség forrása, és a tudás folyama.” És így tettem.”

*4Ezsdrás 15:1-4 „Azt mondja az Úr: „Figyelj, és beszéld el népem fülének a prófécia szavait, **melyeket adok a te szádba**, És írasd le velük papírra; mert hitelesek azok és igazak. Ne rettenj meg az ellened való cselszövéstől, és ne zavarjon meg a veled szembeszegülők hitetlenkedése. Mert minden hitetlenkedő az ő hitetlenségében fog meghalni.”*

Amennyiben a fentieket elfogadjuk kinyilatkoztatott igazságként (mint teszi azt pl. sok millió keleti ortodox), akkor ezek a leírások adják a leghitelesebb magyarázatot arra, hogy miként maradtak ránk az Isten által sugallott írások, köztük azok is, amelyeket a mai kánonba is elfogadtak. Tudni kell, hogy az egész Mózes által írt Tóra és valamennyi héber nyelvű szöveg megsemmisült, és Isten Ezsdrás által adta vissza az elveszett irodalmat. Hogy pontosan mely könyvek kerültek itt leírásra azt nem tudhatjuk, név szerint egyik sincs megemlítve, de két dolog levonható: Mivel Isten ily módon állította helyre az elpusztult Szentírásokat, így a jelenlegi Biblia ószövetségét kitevő 39 könyv ezekből a visszadiktált írásokból lett kiválogatva. Továbbá **Ezsdrás 94 könyvről tesz említést, ami azt jelenti, hogy jelenleg ötvenöt könyv hiányzik, illetve mellőzve van.** Az jól dokumentált tény, hogy a két testamentum közötti időkben a zsidó vallás felekezetekre bomlásával számos zsidó vallási irányzat hívei használták ezeket a könyveket, jelesül az apokaliptikusok és az esszénusok. Valamint emiatt került be több a Septuaginta fordításba is. Ez választ ad arra a nagy kérdésre, hogy miért is forogtak közkézen olyan írások a két testamentum közötti időben, amikről tudjuk, hogy használták, de nem lettek részei később a ju-

daizmus kánonjának. Bár mint említve volt, konkrétan nincsenek megnevezve a könyvek, de arról igen pontos listát lehet összeállítani, hogy a ma kanonikusként ismert írók mellett mely további írásokat használták a vallásos zsidók ebben a szóban forgó időperiódusban (pl. az egész Apokrif irodalom, Énok könyve, Jubileumok könyve, stb). A korai keresztények szemmel láthatóan átvették ennek az irodalomnak a használatát. És ez választ ad arra is, hogy miért idézhetett Júdás apostol Énok könyvéből, elfogadva azt igaz prófétai beszédnek a Szent Szellem által ihletett és később még a kánonba is bevett levelében. Ahogy választ kapunk arra is, hogy a korai egyházatyák miért használták ezeket az irományokat és miért idéztek belőlük oly gyakran. És végül, de nem utolsósorban arra, hogy amikor kanonizálásra került sor, miért került be néhány ezek közül a könyvek közül bizonyos kánonok listájára. Az etióp ortodox egyház a maga 81 kanonikus (és több másodlagosan kanonikus) könyvével a két testamentumközi időkben ismert írás java részét ihletett státuszba sorolja. Ez szintén jó példája annak, hogy a világ kereszténysége mennyire nem egységes a kanonizációt illetően (sem).

Az Ezsdrásnak adott kinyilatkozás szerint Isten maga az, aki bizonyos könyveket közkézre szánt, másokat pedig csak azok számára kívánt elérhetővé tenni, akik „bölcsek, akikben az értelem csírája, a bölcsesség folyása és a tudás folyama” él. Vagyis **a szellemi emberek számára több igazságot kívánt kinyilatkoztatni, mint azoknak, akiket csak a helyes emberi életvitelre utasít** ebben a korszakban. Ezért nem az a kérdés, hogy ezek ihletettek-e, hanem az, hogy kinek lettek szánva. Természetesen Ezsdrás csak a héber írásokat állította helyre, az újszövetség 27

könyve külön elemzést igényel. Mivel a kereszténység keleti ágazatainak némelyike elfogadja a 4Ezsdrást a kánon részeként, így ők legalább élhetnek azzal a lehetőséggel, hogy a maguk Bibliájából hivatkozzanak a kanonizálás létjogosultságára. Miután az írnokok befejezték az írást, az angyal utasította Ezsdrást, hogy melyekett terjesszék, a többit pedig tartsák vissza, mert azok a „mély bölcsességek forrása”. (Néhány ókeresztény irat felemlíti ezt az eseményt, amikor az Énok hitelessége mellett érvelnek!) **Dániel szin- tén kijelenti, hogy az utolsó időkben növekedni fog az ismeret, és csak a bölcseknek lesz igazi értelme (Dán. 12:4,10). Ezzel párhuzamosható kijelentés az Énok kijelentése, miszerint „a végidőkben a választottak hétsze- res kinyilatkozást kapnak” (1Énok 93:10).** Egy másik énoiki idézet azt mondja, hogy ő [Énok] 366 könyvet írt meg, amelyek el fognak veszni, de a végidőkben újra elő- kerülnek majd a szentek tanítására! Érdekes módon, ha ezt próféciónak vesszük, akkor elmondható, hogy ez legalábbis részben beteljesedett. Az őskeresztények, akik idézték és hi- telesnek vallották Énok könyvét:

Barnabás levele (i.sz. 70-100). Barnabás többször idézi „Énok próféta szavait.” (*Barn.lev. 16:5-6; 16:6*).

Athenagoras (i.sz. 80-176) korai apologeta Alexandriá- ból Marcus Aurelius és Commodus császárokhoz írt leve- lének 23-24 pontjában idéz Énoktól.

Irenaeus (i.sz. 130-200) az „Eretnekek ellen” című mun- kájában úgy utal Énok életére, hogy a könyvből hoz fel idé- zeteket (*Against Heresies 4.16.2*). Az Irenaeus által utalásként felsorolt idézeteket az *Énok 12:4,6,13; 14:3-7,15-16*-ban lát- hatjuk. Irenaeus határozottan az Énok könyvében leírtak alapján értelmezte az *1Mózes 6:4*-ben leírt eseményeket.

Emellett több alkalommal közvetve utal a könyv tartalmára írásaiban (pl. *Against Heresies* 1.10.1;1.15.6; 4.36.4).

Alexandriai Kelemen (i.sz. 150-215 körül) a *Próféták válogatott munkái* c. összeállításában ezt írja:**Próf. 2.1** Dániel szavai megegyeznek Énokéval, amikor azt mondta: minden dolgot láttam Ugyan ennek a munkájának 53:4 részében utal Énok könyvére az angyalok bukásával kapcsolatban, és a *Zsolt. 19:2* idézetre Énok könyvéből ad magyarázatot, vagyis Szentírást Szentírással magyaráz meg. Kelemennek a *Stromata* című írásában további utalásokat találhatunk az énoki történetekre (*Strom.5.1.10,1-2*).

Tertullianus (i.sz. 160-230) a *De Idololatria* című írásában több alkalommal is idézi Énokot, egy aránylag hosszadalmasabb ezek közül a munka 4.2-3 része.

Origenész (185-254), **Justinusz Martyr** (?-167) és tanítványa, **Tatian** (110-172) szintén idéznek és utalnak Énokból/ra.

A fenti felsorolás csupán szemelvény, nem teljes. Nem mellékesen, ez az apokrif, vagy „titkos” irodalom csupán két történelmi periódusban örvendett rendkívül nagy népszerűségnek. Először a két Testamentum közötti időperiódus utolsó harmadában, vagyis nem sokkal a Messiás első eljövételét megelőzően. És most, jelen korunkban, a Messiás második eljövételének közeledtével. Ezt lehet véletlennek nevezni, de lehet annak jeléül is venni, hogy Isten felhasználja ezeket népének felkészítésére. A kanonizált Biblia említést tesz számos olyan könyvről, amelyek prófétáktól származnak, vagy amelyeknek az ihletettséget érzékelteti, de amelyek a történelem folyamán valami oknál fogva elvesztek. Tegyük fel, hogy ezek az elveszett könyvek a Holt Tengeri Tekercsek-hez hasonló módon előkerülnek

a közeljövőben. Miként viszonyulna ezekhez a kereszténység? Hitelesnek tartanák-e ezeket (hiszen maga a „Scriptura” említést tesz róluk), vagy elvetnék, mondván, hogy a kanonizálás ideje lejárt? Mi alapján igen, és mi alapján nem? Ki hitelesíti vagy hitelteleníti? Íme az elveszett, de a Bibliában megemlített könyvek:

A szövetség Könyve (2Móz.24:7) – Nem ismert, de a címe elárulja, hogy az Istennel megkötött szövetséget érinti.

JHVH Háborúinak Könyve (4Móz. 21:14) – Vitatott. Ezt a könyvet ugyanis néhányan azonosnak vélik a Holt tengeri tekercsek között megtalált Háborús Tekercssel. Én részemről hajlok arra, hogy van kapcsolat e két könyv között, a Háborús Tekercsben leírt eszkatológiai harcok menetrendje miatt, amit JHVH Angyala visz véghez az Úr haragjának nagy napján.

Az Igazak Könyve (Széfer HaJášer). – Ismert. Hosszadalmas, inkább történelmi háttérből mutat rá az igazak életére, amolyan krónikának mondható könyv, ma forgalomban van, hitelességét kevesen vonják kétségbe a hebraikus felépítése miatt.

Királyi Rendeletek Könyve (1Sám. 10:25) – Nem ismert.

Énok Könyve (Júd. 14). – Ismert. A könyvet sokan elvetik, de számos felekezet használja, bizonyos egyházakban kanonikus (a nyugati kereszténységtől független Etióp egyház még az ókorban kanonizálta).

Salamon Cselekedeteinek Könyve (1Kir. 11:41). – Ismeretlen.

Nátán Prófétaának, és Gádnak, a Látnoknak a Könyve (1Krón. 29:29). – Ismeretlen

Ahijának a Silonitának, és Iddónak a látnoknak a Könyve (2Krón.9:29). – Ismeretlen

Semája Könyve (Krn. 12:15). – Ismeretlen

Iddó Próféta története (2Krón. 13:22). – Ismeretlen

Jéhu Könyve (2Krón. 20:34). – Vitatott.

Uzzia Cselekedetei, Izajástól, Ámoz fiától (2Krón. 26:22). – Ismeretlen

A Látnokok Mondásainak Könyve (2Krón. 33:19). – Ismeretlen

Pál a Korintusiakhoz írt egy levele (1Kor. 5:9). – Ismeretlen

Elveszett levél az Efezusiakhoz (Eféz. 2:3). – Ismeretlen

Elveszett levél a kolosszebeliekhez Laodíceából írva (Kol. 4:16). – Ismeretlen

Júdás elveszett levele (Júd 3.). – Ismeretlen

Amennyiben ezeket az írásokat netalán feltárják egyszer, úgy ihlettségükben nem kételkedhetünk és a Szentírásoknak megfelelő módon használhatjuk. Az Isten Egyházának következetése az, hogy Krisztus ígérete szerint az Igazság Szelleme elvezeti a hívőket MINDEN IGAZSÁGRA, s ez a Szellem képes bizonyosságot tenni az igaz szó (logosz, Isten kinyilvánított akarata) mellett, és képessé teszi a hívőt arra, hogy mindent megvizsgálva a jót felismerje és befogadja (1Tim. 5:21). Valljuk, hogy amikor eljön Illés és helyreállítja Izraelben a helyes istenimádatot az Úr napja előtt, a kanonizálás kérdését is lezárja. A fősodratú keresztényeknek a saját megkötései miatt úgy kellene reagálnia, hogy elnézést, Isten alaposan elkésett, a kánon megtelt, és véglegesen le lett zárva. Az Isten Egyháza soha nem volt része sem a katolikus, sem a protestáns rendszereknek, így történelmüket nem e két egyházon keresztül vezetik

vissza az apostoli kereszténységhez. Ahhoz az apostoli őskereszténységhez, amelynek nem volt egy adott, illetve meghatározott kánonja, és amely kereszténységről tudjuk azt, hogy hitelt adtak olyan írásoknak, amelyek nem szerepelnek a katolikusok/protestáns hagyományokon keresztül ránk maradt kánonban. A korai keresztények több száz évig nem használták, hiszen nem is használhatták azt a kánont, amit a kereszténység nyugati ágazata (a római katolikus felekezet) határozott meg a későbbiekben, és főként nem ismerhették el azt a bizonyos 66 könyvből álló protestáns kánont, ami csak a XVI. századtól kezdődően vált használatossá.

Vagyis, ha az apostoli hagyományokat, az őskeresztény gyakorlatokat kívánjuk követni, akkor ahhoz nem feltétlenül szükséges egy kánon. Amennyiben vakon a katolikus vagy protestáns hagyományokat követjük, akkor hitelt adunk fennhatóságuknak és több téren is el kell térnünk az apostoli, őskeresztény gyakorlatoktól. Arról nem is beszélve, hogy ez az egyház évszázadokon át üldözte Isten igaz szentjeit. Mindezek fényében az Isten Gyülekezeteiben teljes mértékben elvetjük azt a nézetet, hogy a római katolikus felekezet a jogos, pontosabban szellemi örököse az apostoli egyháznak. Vajon mennyire hiteles az Isten parancsolatait elvető, a pogány tanokat, hagyományokat követő és az igazak üldözőiként fellépő egyház kánonja, amit egyedül az ő szavuk, hagyománuk és hatalmuk hitelesít? Mi az Isten Egyházában az Isten Szellemét tesszük mérőróddá (kánonná) minden igazságot illetően! Amikor ez a Szellem vezet és tanúságot tesz bennünk, akkor általa egyéneként magunkat tesszük annak elhívatottáivá, hogy mit tartunk igazságnak. Kétségtelen, Isten gondoskodó akarata és keze benne van a kanonizációban, ám bizonyára nem úgy,

ahogy azt sokan feltételezik. Tudjuk, ennek a világnak Sátán az istene (2Kor. 4:4), mert maga Isten vetette uralma alá a bukott emberiséget (Róm. 8:7). Ennek megfelelően ezt a gonosz korszakot (Gal. 1:4) Sátán szellemisége vezérli, ami alól egyes egyedül csak az elsősülöttek egyháza kivétel. Így a gonosz uralma alá tartoznak a különböző vallások is, és ebben a keskeny útról letért fősodratú kereszténység sem kivétel. Ezek fényében jogos a kérdés: Mennyiben ered a kanonizáció Istentől és mennyiben Sátántól? Tisztában vagyunk viszont azzal, hogy **Sátán nem tehet meg annál többet, mint amit Isten megenged neki.**

Isten egyházának történelme hasonló Jób életéhez, akit Isten a Sátán kezébe adott, hogy hitét megpróbálva valóban igazzá, szentté tegye őt. Sátán pedig – Isten engedelmével – a leggonoszabb módon sújtott le Jóbra, elvette mindenét, vagyonát, családját, betegséggel gyötörte, szenvedéseket hozott rá, remélve, hogy megtagadja Istent. Habár Isten megengedte mindezt, de korlátokat is szabott azzal, hogy nem vehette el Jób életét. Amikor Sátán ezeket a csapásokat véghezvitte, azok a fizikai világban „természetes” csapásoknak tünnek (a rabló haramiák elviszik állatait, gyermekeire ráomlik a ház, Jóbot betegség gyöttri, stb). Az analógiát követve, Sátán a birodalmi erővel szövetséges hamis egyházat felhasználva évszázadokon át gyötörte Isten igaz népét, a kis nyáját. Minden lehető módon meg akarta törni hitüket. Rövidre vágva: a kánont tekinthetjük egyféle Isten által kordában tartott sátáni csapásnak, ami „természetes” módon érte a kereszténységet. **Isten tehát megengedte, s mivel megengedte, akaratában volt, hogy ez megtörténjen,** s mi ezt el is fogadjuk fenntartások nélkül. Ha Sátánon múlt volna, valószínűleg ma egyáltalán nem

lenne Szentírás a kezünkben, de **Isten megszabta neki azt, hogy meddig mehet el valamiben.** Vagyis a kánon Isten kijelentéseinek az a minimuma, amit a gondviselése már nem engedett Sátán által tovább szűkíteni. És nem csupán az egyház miatt, akiknek a Szelleme által tanúságot tesz a Maga igazságai felől. Inkább a világ miatt, és a tanúbizonyosság miatt, hogy a világ joggal essen ítélete alá. Nem félünk a szellemi anarchiától, mert Isten tartja egyben az egyházát, Isten ismeri az övéit, s az övéi ismerik Őt. Ahogyan a korai keresztényeket nem zavarta, úgy Isten mai gyülekezeteit sem kell zavarja a szakadás, mert az jó célt szolgál (1Kor. 11:19). *A tévelygés szelleme sokakat eltántorít az igazság szellemétől* (vö. 1Jn. 4:6). *Akiknek viszont Istentől való kenetje van, azokban a Tőle való ismeret is megvan.*

1János 2:19-20 *„Közülünk mentek ki, de nem közülünk valóok voltak. Hiszen ha közülünk valóok lettek volna, velünk maradtak volna, de azért lett így, hogy láthatókká legyenek, mert nem mindnyájan közülünk valóok. Nektek keneteket van a Szenttől, s mindannyiatoknak ismerete van.”*

Ha bizonyosságunk van arról, hogy valami Tőle jön, hogy életető szellemi táplálékot nyerünk belőle, akkor a szellemi szabadságunknak megfelelően éljünk azzal, függetlenül attól, hogy mások saját megkötöttségüknél fogva ezt elítélik. A Szentírás kanonizálása már a megtévesztett egyház, illetve a Sátán zsinagógájának szűrőjén keresztül történt meg, s ez évszázadokon át meghatározta a kereszténység arculatát. Ma azonban rendelkezésünkre állnak az olyan írások, mint Énok könyve, vagy a qumráni tekercsek, amelyek több rálátást nyújtanak egy-egy rövid, nehezen érthető bibliai mondat értelmezésére. Csak példaként említve, az 1Mózes 6:4 versének pontos jelentését egyszerűen nem érthetjük meg mondjuk az Énok könyve nélkül. 1Móz.6:4

„Az óriások valának a földön abban az időben, sőt még azután is, mikor az Isten fiai béménének az emberek leányaihoz, és azok gyermekeket szülének nékik. Ezek ama hatalmasok, kik eleitől fogva híresneves emberek voltak.”

A Genezis könyvében számos hasonló kijelentés található, amelyek „hivatalos magyarázatai” nemcsak nem kielégítőek, hanem inkább elfedik a valóságot.”

Eddig tehát az idézet, amely szinte tökéletesen megegyezik az én nézeteimmel. Azért csak szinte, mert például van benne egy súlyos logikai hiba, amikor az írás elején ezt hozza: „A kanonizálás ellentmondásos történelmének ismeretében nem vagyunk azon a nézeten, hogy **az Isten Szellemétől független emberi akarat** ne játszott volna közre a kánon létrehozásában, s az emiatt némi felülvizsgálatot igényel.” Ugye itt is az látszik, hogy a szerző vagy szerzők egyértelműen elfogadják az „Isten Szellemétől független” emberi akarat, azaz a klasszikus értelemben vett szabad akarat létezését. Mert, ha valójában arra gondoltak, hogy nem a Szent szellem azaz Isten szelleme, hanem a gonosz által vezetett emberek által történt meg a kanonizálás, akkor írják azt. De ők azt írták, hogy „az Isten Szellemétől független emberi akarat”, ilyen pedig nem létezik, hiszen ha egy embert nem a Szent szellem vezet, akkor is Isten rendel az adott egyénhez a neki szánt (negatív) szellemi vezetést (lásd: Avatar), hiszen mint a következőkben ismét olvashatjuk, Isten szándéka ellenében semmi sem valósulhat meg, amelyet maguk az idézett szöveg szerzői is elismernek írásukban. Ebből világosan az következik, hogy minden egyes ember akarata valamilyen szinten, vagy pozitív vagy negatív előjellel, de függésben van az Isten szellemétől. Et-

től függetlenül tehát az idézet írói azon a véleményen vannak, hogy a kánon már csak azon okból is megkérdőjelezhető, mivel a gonosz által vezetett emberek állították össze, majd később, Jób esetének említésekor maguk is elismerik azt a tényt, hogy maga sátán sem mehet tovább annál, mint amit Isten Szent szelleme számára megenged. Felteszem tehát a kérdést: ha sátán sem mehet tovább annál, mint amit Isten számára megenged, akkor az ember hogyan tehetné ezt meg? Ők is elismerik tehát, hogy a kánon Isten engedélyével lett „minimalizálva” a sátáni befolyás által, de ettől függetlenül a kánon jogos felülvizsgálatának indoklásaként az emberi szabad akaratot említik meg. Ez nézetem szerint egy logikai öngól, amely – bizonyos szempontból, mint a kereszténység elismerése is – a saját vakságukra is rámutat. És igen, ismét a kereszténység. Részemről természetesen továbbra sem elismert sem a keresztény, sem az ezt az elnevezést szilárd alapokra helyezni kívánó, a kereszténység legitimálását célzó úgynevezett „őskereszténység” fogalma. Jézus Krisztus nem alapított semmiféle kereszténységet, de még ő vagy őskereszténységet sem. Ez az elnevezés jóval Krisztus után bukkant fel először, tehát nem származhatott az Úrtól. Azt állítani pedig, hogy a Szent szellem sugallatára pattant ki ez valakinek a fejéből, több, mint dőreség nézetem szerint. Ahogyan a kánon esetében is, a kereszténység esetében is kizárólag világi találmányról beszélhetünk, bár ezek ihletője is nyilván szellemi volt, csak nem Szent szellemi. Fentiekből számomra tehát az következik, hogy magát a kánont (nem a tartalmát hanem az aktusát tekintve) sem ismerhetjük el Istentől valónak, hiszen valóban: milyen alapon jelentheti ki bárki is, legyen az a pápa vagy egyéb vallási vezető, hogy ez és ez belefér a szent iratok közé, az és amaz pedig nem? Továbbá, mint megismerhettük, és

amint ezt például Károli Gáspár és a jezsuita Káldi György is tényként jelentett ki, (amint ezt a Vakvilág c. írásomban is kifejtettem) meglehetősen sok írásnak egyszerűen nyoma veszett az idők folyamán, amelyek mivel ugyancsak Istentől ihletettek voltak, egyértelműen azonos értékkel bírhattak, mint a jelenleg elismert kánon (itt-ott manipulált) tartalma. Mi akkor a megoldás? A megoldás az, hogy a ránk maradt, a ma is megismerhető és elérhető *összes művet ismerjük meg minél alaposabban*, hogy ezek alapos ismerete után az Úr segítségével és vezetésével ki tudjuk alakítani egyéni nézetünket. Már első írásomban is erre buzdítottam! Ne fogadj el senkitől semmit kőbe vésett igazságnak, hanem keresd a magad igazságát! Kérd az Urat, hogy vezessen és keress! Hiszen hiába vezet valakit az Úr, Isten szelleme, ha nincs megfelelő mennyiségű információ, akkor nincs miből leszűrni a valóságot. Bár Isten mindenre képes, itt mégis általában úgy hat, hogy a fazékba bele kell tenni a leves összetevőit ahhoz, hogy végül azokat megfőzve leves legyen azokból. Az üres fazék általában üres is marad. Hallgatnunk kell a sugallatainkra, hagynunk kell vezetni magunkat, de tennünk kell azt, amit szükségesnek és jónak hiszünk, érzünk! Így lehetséges előre jutnunk a keskeny úton. Ezek után tehát rátérhetünk a ránk maradt kánon további vizsgálatára.

2Thess.2:10-13 Csia:

„az igazságtalanság mindenféle csalásával azokon, akik elvesznek annak fejében, hogy nem fogadták be az igazság szeretetét arra, hogy megmeneküljenek. Éppen ezért küldi rájuk Isten a tévelyítés munkáját, hogy a hazugságnak higgyenek, hogy ítélet alá essenek mindazok, akik nem hittek az igazságnak, hanem az igazságtalanság-

*ban gyönyörködtek. Tartozunk Istennek mindenkor **hálát adni értetek, testvéreink, kiket az Úr szeret, hogy Isten zsengeül választott el titeket arra, hogy a Szellem megszentelése és az igazság hite által megmentsen***

Ismét ez az „Isten mindenkit üdvözíteni akar”-hívók számára rettenetesen zavarba ejtő ige. „*Értetek, testvéreink, kiket az Úr szeret*”. Akkor mégsem mindenkit szeret? „*Választott el titeket*”. Másoktól? Volt, akit elválasztott és volt, akit pedig nem? Ide (is) ez van írva. Azután pedig azt olvassuk, hogy Isten küld egyes (igen sok) emberekre „tévelyítést”, hogy a hazugságnak higgyenek? Még a Károli-féle protestáns verzió és a Káldi-féle jezsuita-katolikus Vulgáta is igen nagy egyetértésben van itt, összhangban a fenti Csia-féle, helyesen fordított idézettel. Mindenki így fordította Pál szavait nézettől és felekezettől függetlenül. Hát ez, hogy lehet? Itt mindenképpen fel kell(ene) fedeznünk egy logikai zsákutcát abban az esetben, ha a szabad akarat, illetve az e világi kompetencia híveinek az elgondolása igaz az enyémmel szemben. Fel kell tennem a kérdést: mi alapján határozza meg az Úr, hogy azokra, akikre a „tévelyítés munkáját” küldi (vagy ahogyan Károli írta a „tévelygés erejét, hogy a hazugságnak higgyenek”) erre a sorsra jussanak? *Azt kérdezem, hogy mondjuk 46 évig van idejük a felismerésre, majd 46 évesen és egynaposan az Úr rájuk küldi a tévelyítés erejét? Vagy 57 év és száztizenhat nap után? Érted, hogy mire gondolok?* Ha Pál itt igazat beszél, akkor Isten egyesekre ráküldi a vakságot és szándékkal eltévelyíti őket. Azonban **ez nem lehet ennek a földi életnek a „jutalma”**, ezt kell megérteni! Isten valamilyen alapon eldönti (már eldöntötte), hogy kire küldje e földön a tévelyítés munkáját, és kire az Ő szellemét, **amely (és nem aki)**

észre térítheti, téríti az embert. Azt állítani, hogy Isten az Ő előre ismerése alapján döntötte ezt el egy igazi logikai öngól. Ha a világ így működne, mindenki üdvözülne, mert Isten úgy intézte volna, hogy mindenki felismerésre térjen. Ha valahol (előzőleg) nem valóban mi döntöttünk volna, akkor így lenne, így kellene lennie. De ezen a világon ez nem így van. Mert ezredszerre is mondom: ne tévedjünk! Nem lehetünk annyira felfuvalkodottak, hogy azt gondoljuk, a saját eszünk, belátásunk hatására tértünk itt meg. Egy nagy fityiszt! 2Thess.3:2-3 Csia:

„és hogy a helytelen és rossz emberek közül kiragadjon bennünket az Úr, mert nem mindenkié a hit. Hű az Úr, aki titeket meg fog szilárdítani és a rossztól megőriz.”

Nem te ragadod ki magad a rossz emberek közül a saját okos felismerésed alapján, mert te magadtól csak annyira lennél okos, mint az állat, ahogyan Salamon a bölcs mondta (Préd.3:19 „*és az embernek nagyobb méltósága nincs az okatlan állatoknál*”) Magától – tegyük hozzá gyorsan! Tehát nem mindenkié a hit, az Úr szilárdít meg mert HŰ hozzád valamiért (!), és Ő őriz meg itt téged minden rossztól. Komolyan mondom, hogy csupán ez a néhány sor tökéletesen egyértelművé kellene, hogy tegye minden „értelmes” ember számára azt, amiről már idestova a Szellemi Izráel c. írásom óta beszélek. Vagy Pál és én vagyunk kukák, vagy sokan mások. 2Thessa.3:5 Csia:

„Az Úr pedig egyengetni fogja szíveteket Isten szeretésére és a Krisztus mellett való állhatatosságra.”

Nem te egyengeted a szíved, azaz nem te döntöd el, hogy az Isten felé fordulsz-e vagy sem, nem te döntöd el, hogy kitarasz-e az Úr, Krisztus mellett vagy sem. Ezt vagy

kapod vagy nem! Ha pedig kaptad akkor nagyon, de nagyon becsüld meg ezt az ingyen kegyelmet! Ha pedig ingyen van, akkor nem azért, mert rászolgáltál mondjuk a helyes döntéssel, vagy bármi egyébbel, amiről *itt* fogalmad lehet! „Hű az Úr!” Valakikhez valamiért. De messze nem mindenkire csak úgy, alanyi jogon. A hűség egy olyan ajándék Istentől, amely oda-vissza működik, de amint a mellékelt (földi) ábra mutatja, csak igen keveseknél. De nézzük tovább az ígét!

1Tim.1:1 Csia helyesen:

*„Pál, a Krisztus Jézus apostola, megmentő Istenünknek és reménységünknek, a **Krisztus Jézusnak rendeletére írja e levelet**”*

Katasztrófa, hogy a Károli itt (is) mennyire torzít:

„1. Pál, Jézus Krisztus apostola a mi megtartó Istenünknek, és Jézus Krisztusnak a mi reménységünknek rendelése szerint. 2. Timótheusnak, az én igaz fiamnak a hitben: Kegyelem, irgalmasság és békesség Istentől, a mi Atyánktól. és Krisztus Jézustól, a mi Urunktól”

Brutális beavatkozás történt itt is! Ugye eredetileg a szöveg nem volt feldarabolva. Nincs 1. meg 2. meg 16. hanem folyamatos az írás. Nézzük meg, hogyan hat(na) a szöveg egybeírva helyesen!

„Pál, a Krisztus Jézus apostola, megmentő Istenünknek és reménységünknek, a Krisztus Jézusnak rendeletére írja e levelet hitben valódi gyermekének, Timóteusnak...”

Látható, hogy már a revideált Károli is, amely pedig még ebben a torzszülemény formájában is általában jobb

más fordításokhoz képest, mennyire félrevezeti a jórészt amúgy is gyanútlan és fogalmatlan olvasót. Mennyire más az, hogy elválasztja az eredetileg egy és szervesen összetartozó, összefüggő mondatot két részre. Nézd csak meg ugyanezt a Károli-féle szöveget úgy, hogy kivesszük belőle a megtörést:

„Pál, Jézus Krisztus apostola a mi megtartó Istenünknek, és Jézus Krisztusnak a mi reménységünknek rendelése szerint Timótheusnak...”

Így már itt is jól érzékelhető az eredeti jelentés, illetve az, amit az ige itt eredendően közölni akart (volna). Természetesen a legtöbb magyar fordítás, illetve gyakorlatilag az összes általam ismert a Csián kívül (bár meglátásom szerint az is messze van a tökéletestől) félrevezető. Igen meglepő módon, még a majd négyszáz esztendőes jezsuita-katolikus Káldi-Vulgáta magyarítása adja vissza Csia után a legtisztábban az eredeti tartalmat. Így fest szerinte ez a szakasz:

„Pál, a Jézus Krisztus Apostola, a mi Üdvözítő Istenünknek, és Krisztus Jézusnak a mi reménységünknek parancholattyából: Timotheusnak a hitben szerelmes fiainak”

Ebben a kiadványban ugye még nem a szövegbe rondította Káldi a versszámozást. Ezek egyébként az írásoknak a megszületése után, jóval később bukkantak csak fel a szent iratokban. Az írások megszületése után bő ezer évvel, az akkoriban még katolikus canterbury érsek Stephen Langton nevéhez kötik az addig egységes szöveget először megtörő feldarabolást, majd a XVI. században bevezették a szöveg egységét tovább rontó versszámozást is a jobb át-

tekinthetőségre és visszakereshetőségre való hivatkozással. Pedig az ige kimondja, hogy semmit, tehát semmit nem módosíthatnak rajta, amint ez a jelenések könyvének végén olvasható:

„Bizonyosságot teszek pedig mindenkinek, a ki e könyv prófétálásának beszédeit hallja: Hogy ha valaki ezekhez hozzá tesz, e könyvben megírt csapásokat veti Isten arra; És ha valaki elvesz e prófétálás könyvének beszédeiből, az Isten annak részét eltörli az élet könyvéből, és a szent városból, és azokból, a mik e könyvben megírtak.”

Itt ugye hozzátették a számozást, amely idegen az eredeti szövegtől, és feldarabolták, ami ugyancsak egyértelmű módosítás, hiszen ha ezt Isten így akarta volna ránk hagyni, akkor eleve így íródtak volna a tekercsek. Tehát Káldi nem a szövegbe írta a számozást, hanem a kötet minden egyes lapján, két egymástól elválasztott függőleges hasámban íródott szöveg közé középre, a szöveghasábokat vagy szövegmezőket elválasztó üres részre írta be azokat. A szövegbe való jelölés terén megelégedett annyival, hogy a versszámok szövegbeli helyét egy-egy csillaggal jelezte. Így azonban szinte összefüggő maradt a szöveg, mindössze egy kettőspont került a versszámot jelző csillag elé. Ám ez a szöveg valódi mondanivalóját egyáltalán nem befolyásolta. Csia fordításával egyetemben és a revideált Károli-féle, valamint az összes arra támaszkodó és egyéb magyar torzulmányokkal szemben a szöveg gyakorlatilag itt is helyes maradt. Meglátásom szerint az angol nyelvű King James a Káldi-féle Vulgáta verzióval egyenértékű itt, ennek okán pedig értelmezhető még akár helyesen is, bár ebben is, ahol (Timotheus neve elé) Káldi kettőspontot és csillagot

tett a szövegbe, itt egy pontosvessző jelent meg, így elválasztva egymástól az egyébként szervesen egybetartózó két szövegrészt. Így fest a KJV:

„Paul, an apostle of Jesus Christ by the commandment of God our Saviour, and Lord Jesus Christ, [which is] our hope; Unto Timothy, [my] own son in the faith: Grace, mercy, [and] peace, from God our Father and Jesus Christ our Lord.”

Az én értelmezésem szerint ez magyarul így hangzik: Pál, egy apostola Jézus Krisztusnak Isten a mi megmentőnk, és az Úr Jézus Krisztus, mely a mi reményünk parancsolata szerint; Timóteusnak, aki saját fiam a hitben: Kegyelem, irgalom és békeség Istentől a mi Atyánktól és Jézus Krisztustól a mi Urunktól.

Csia megértette és jól adta át, ám sajnos ő is igazodni igyekezett (érthető okból, egyébként viszont hibásan) a tördeléshez, amely egyértelműen idegen az eredeti írástól, de legalább annyit megtett, hogy számos helyen kisbetűvel folytatta az újabb versszám után következő igeszakaszt ezzel is érzékeltetve azt, hogy az még az előző vershez tartozik, annak közvetlen folytatása. Tehát a megrontott Károli verzió a közreadott formájában azt sugallja, hogy Pál Istennek és Jézus Krisztusnak a rendelése szerint apostol lett. Ez egyébként igaz, és már önmagában is a predesztináció, valamint a determinált földi lét igazságára mutat rá, hiszen Pál eszerint sem a saját okossága miatt vált Krisztus apostolává, hanem „Jézus Krisztusnak, a mi reménységünknek **rendelése szerint.**” Ám itt az írás ennél sokkal többet kívánt elmondani egy olyan egyáltalán nem mellékes körülményt reflektorfénybe állítva, amely minden értelmes embert igencsak el kellene, hogy gondolkodtasson,

feltéve, hogy kiderül számára az ige eredeti mondanivalója. Amely az volt (lett volna), hogy Pál **Krisztus rendeletére írja** ezt a levelet Timótheusnak, és nem a saját feje után. Miután ezt tisztáztuk, vissza is kanyarodhatunk ahhoz a kijelentéshez, amelyet néhány mondattal korábban tettem. Konkrétan ahhoz, amikor Pál kijelenti önmaga vonatkozásában, hogy ő bizony az Isten rendelése és akarata okán lett apostol, és nem a maga feje és bölcsessége okán. Ezt a 2Tim.1:1 alatt olvashatjuk is (itt ismét Csia szerint), de ez ugyancsak minden verzióban egyezik, tehát igen nagy az egyetértés abban minden igefordító szerint, hogy Pál valóban az Isten döntése és akarata okán (anyja méhétől, galata1:15) lett apostol. Tehát az ige:

*„Pál, **ki az Isten akaratából a Krisztus Jézusban adott élet ígérete alapján a Krisztus Jézus apostola lett, írja e levelet.**”*

Most akkor Pál az Isten, vagy a saját, szabad akaratából lett apostol? Ezután ugyanitt, az ötödik, hatodik és hetedik versekben már megint megismétli az apostol a világ rendjét:

*„s emlékezetembe idézem azt a **képmutatástól mentes hitet, mely benned van, mely először nagyanyádban, Loiszban, azután anyádban, Eunikében lakozott, végül – meg vagyok győződve – benned is. Ez okból emlékeztetlek arra, hogy az Istennek ezt a kegyelemajándékát, mely az én kézrátételemen keresztül van rajtad, újra lángra kell lobbantanod, mert Isten nem gyávaság szellemét adta nekünk, hanem hatalomnak, szeretetnek és józanságnak szellemét.**”*

A lényeg itt van, bár van itt olyan rész is, amelytől égnek

áll a hajam. De először a tiszta részt nézzük! Tiszta (képmutatástól mentes) **hit, amely az Isten kegyelemajándéka, Isten adta a szellemet nekünk.** Ez a lényeg. Ami itt nekem nagyon nem tetszik, az a kézrátétel megjegyzése. Ha Isten adta a hitet és a szellemet Pálnak, akkor nem túl elegáns részéről (ha finoman akarok fogalmazni), hogy kidomborítja ebben az aktusban a saját szerepét. Ez meglehetősen gyarló megnyilvánulás nézetem szerint, bár nyilván esetünkben is igaz a mondás, miszerint „bagoly mondja verébnek, hogy nagyfejű” :) Ám ettől még igaz a meglátásom, hiszen az egom pont ilyet írna: „mely az ÉN kézrátételemen keresztül van rajtad”. Az okosság, amely az ÉN könyvem által jutott el hozzád. Így ír az ego. Igaz, hogy az Isten adta, de az ÉN közreműködésemmel. ÉN! Ugye? Elég elgondolkodtató kis rész. Ha ezt Pál valóban így írta le, úgy be kell lássuk, ő is ember volt így ő sem volt tökéletes, hiszen az kizárólag az Úr, a Krisztus volt e földön valaha járt emberek között. Mennyivel tisztább és elegánsabb lenne ugyanez a szöveg az általam kifogásolt rész törlése után:

Ez okból emlékeztetlek arra, hogy az Istennek ezt a kegyelemajándékát újra lánggra kell lobbantanod, mert Isten nem gyávaság szellemét adta nékiünk, hanem hatalomnak, szeretetnek és józanságnak szellemét.

Jaj, éppen most vettem el a szövegből, de legalább nem állítom azt, hogy ez az eredeti. Csupán azt, hogy számomra így sokkal hitelesebb és nekem így sokkal jobban is tetszik. Nos, ez az egyéni értelmezés lényege. Ha magadnak teszed ezt, a saját szellemi vezetésedre hagyatkozva, akkor úgy vélem helyesen teszed. Mindamellet, hogy egyesek számára ez a kis közvetésem szörszálhasogatásnak tűnhet, van ko-

moly figyelmeztetése vagy üzenete is a dolognak. Ez pedig az írás ihlettségével van szoros összefüggésben. Mert hiszen, ha az általam kifogásolt részt valóban maga az apostol írta vagy diktálta le, akkor látnunk kell azt a tényt, hogy bizony Istenhez való legmélyebb és legőszintébb kötődése ellenére is jelen volt benne az emberi természetet alapvetően meghatározó gyarlóság, amelynek oka mint ezt alaposan körüljártam már előző írásaimban (leginkább az Avatarban) az ember negatív szellemi vezetése. Tehát itt Pál egoja „belenyúlt” az Úr által ihletett közlendőbe, illetve tartalomba. Érzed ennek a jelentőségét? Nagyon komoly dolog ez! Amennyiben tehát Pál ezt valóban így írta le, akkor abból tényszerűen következtethetünk az Úr azon módszerére, hogy milyen formában hagyta ránk az Ő beszédét, illetve üzenetét. Mire gondolok pontosan? Arra, hogy ebből a szempontból is több elképzelés van jelen a hívők és hittudósok fejében. Az egyik az, hogy minden egyes a kánonban szereplő szöveg minden betűjét tekintve Istentől való, ezeket tehát az igéket lejegyző emberek gyakorlatilag csupán rögzítették, éppen úgy, ahogyan jómagam is sokáig állítottam saját munkáimmal kapcsolatban is. Egészen eddig a pillanatig. Hiszen a jelen tanítás nekem is szól, felismerem :) Ugye én az első könyvem leírása óta azt állítom munkáimmal kapcsolatban, hogy ezeket nem a saját fejem után, hanem az általam Forrásnak nevezett szellemi vezető kvázi diktálása eredményeként jegyeztem le. Ennek számos bizonyítékát fel is soroltam már, különösen az első írásaimban. Idegen szavak, számomra addig ismeretlen fogalmak, kifejezések használata például, amelyek a későbbi ellenőrzéseim során döbbenetesen pontosnak és odaillőknek bizonyultak. Vagy az, hogy egy pillanatnyi gondolkodás nélkül, elképesztő sebességgel írtam, gyakor-

latilag úgy, mint egy gyors és gépíró annak ellenére, hogy sosem volt ilyen képzésben részem. Számos esetben valóban megfájdultak az ujjhegyeim, úgy és annyit vertem a klaviatúrát. Úgy jött az információ, úgy az egymás sarkát taposó gondolatfolyamok, mint a víz a megnyitott csapból. Sosem kellett gondolkodnom, csak írtam, mint a gép. Ám ez mostanra kissé megváltozott. Most jellemzően olyan a dolog, mintha beszélgetnék a Forrással. Mond valamit és kivár. Eszembe jut a dolog, alaposan körbejárom, leellenőrzöm, megnézem a görög és a többi verzióját az igének, majd amikor kikerekedik bennem a... *konklúzió* (itt egy pillanatra megtorpantom és azonnal ez a szó jutott az eszembe :), hát lejegyzem azt. Elképesztően jó érzés és igen nagy örömmel tölt el ez a szellemi kapcsolat. Nagyon hálás vagyok érte az Úrnak. Tudod, van egy olyan érzésem, hogy sosem vagyok egyetlen pillanatig sem egyedül. Van egy olyan érzésem, hogy az Úr minden pillanatban figyelemmel kísér. Mint, amikor ülsz a homokozó szélén, és nézed a totyogó kisgyermeket, nehogy valami baj történjen vele, vagy butaságot csináljon. Szóval ez az utóbbi felismerés Pál leveleinek keletkezését tekintve arra ébresztett rá, hogy nálam is megváltozott az Úr (az Ő forrásának) munkamódszere, ami az együttműködésünket illeti. Lassabban haladunk, de sokkal mélyen szántóbb, alaposabb módon. Ez már nem csupán a felszín elboronálása, hanem valóban mélyszántás, úgy vélem. Tehát feljebb leírtam, hogy egyes emberek, akik vizsgálják a Biblia keletkezésének körülményeit miképpen látják a szövegek ihletettségének mértékét. Teljes és maradéktalan, vagy csupán lényegét tekintve átadott vagy ihletett? Meglátásom szerint az apostoli levelek esetében mindenképpen ez utóbbi verzió az igaz. Úgy hiszem, hogy az apostolok gondolkodását egyértelműen az

Úr munkálta, de amit azok közöltek, az a saját személyiségükön átszűrődve nyilvánult meg. Tehát – bár mindannyiukban az Isten szelleme munkált – mégis (mint Pál kézzrátételes megjegyzésének esetében is) jól felismerhető ezekben az írásokban az emberi faktor. Ez egyébként nem feltétlenül rossz dolog, hiszen így valószínűleg emberközelibb és talán könnyebben integrálható, emészthető az írás mondanivalója, másrészt pedig akinek szólnak, azoknak úgyis ad hozzájuk kellő megértést az Úr. Sőt! Azt gondolom, hogy Isten egyáltalán nem véletlenül adta közre ebben a formában a közlendőjét, hiszen mint tudjuk, az ige egyfajta rejtett tartalommal bír, amely kizárólag az Isten választottainak nyilvánul meg. Ha ez a szöveg, ahogyan például a Jelenések könyve is egy teljes mértékben és tökéletesen Isten által megnyilvánított szöveg lenne, lehetséges, hogy jóval kevesebb vagy több figyelmet kapna annál, mint amennyit Isten szükségesnek ítélt. Az azonban bizonyos, hogy az olvasók jelentős része még a töredékét sem lenne képes értelmezni, az apostoli levelek jobbára egyértelmű és könnyen megérthető fogalmazásmódjával szemben, bár az is igaz, hogy például a teljes mértékben, szóról-szóra Istentől származó tízparancsolatnál egyértelműbb és tisztábban megfogalmazott ige kevés létezik, ha létezik egyáltalán. Ide kapcsolódik a következő gondolat, konkrétan az egyértelmű fogalmazásmódhoz.

Igen sok zavart okozott eddig és okoz ma is például Pál leveleit olvasva az igazságot keresők jelentős részének az e levelekben fellelhető számos ellentmondás. Ezekkel alább kicsit részletesebben is foglalkozunk, de hogy ne menjünk messzire, éppen itt a fenti idézetben is fellelhetnénk egyet rögtön, ha a tökéletes értelmezés nem oldaná meg a dolgot. De nézzük, pontosan miről is van szó! Pál elmondja, hogy

maga a hitre jutás is az Isten kegyelemajándéka, amely e szerint nem az ember saját, szabad elhatározásából fakad. Persze sokan úgy vélik, hogy mégis abból, hiszen ezt az embernek kell kérnie először, majd az Isten ennek a kérésnek a hatására adja a kegyelemajándékot, de ez tévedés. Mégpedig hatalmas tévedés. Pál is úgy folytatja, hogy a szellemet is Isten *adta* nekünk. Azt a szellemet (*szellemiséget*), amely Őfelé fordította a figyelmünket. Ennek a szellemnek a hatására kértük meg Urunkat, hogy fogadjon el bennünket és segítsen itteni életünk során, nem pedig a kérésünk hatására kaptuk meg a szellemet. Ha Isten nem adja meg *előre* a szellemet, akkor az életben soha, de soha eszünkbe sem jutott volna keresi Őt. A sorrendiség tehát egyáltalán nem mellékes, sőt, ez a kulcs mindenhez. Az én teljes érvrendszerem tulajdonképpen ezen alapul. Amiatt van az összes tévhit és félre, avagy meg nem értés, hogy még az „értelmes” emberek is eltévesztik a helyes sorrendet, amely pontos ismerete híján valóban logikus, hogy téves következtetésre jutnak. Igen, mondhatod, hogy mindez éppen rám igaz és én téveszttem el a helyes sorrendet, de ez annyira közhelyes lenne a részedről. Ide érvek kellene. Én több kötetnyit eléd tártam ebben a tekintetben, ha olvastad őket tudod miről beszélek. Tehát úgy vélem, minden felfuvalkodottság nélkül állíthatom azokat az állításokat, amelyeket igaznak vélek. Azt nem tudom megmondani, hogy miért éppen nekem mutatta meg Isten a valóságot, de tény, hogy nekem megmutatta. Természetesen megvan a magam elképzelése ezzel kapcsolatban is, ezt az idő majd vagy igazolja, vagy nem. Ettől függetlenül a magam megtérése és az Úr felé fordulása tényszerűen és egészen objektívan nem a saját elhatározásom és döntésem okán történt meg ez egyértelmű és tökéletesen nyilvánvaló. Engem az Úr valóban

megfordított. Ahogyan Pált is. És, ahogyan nyilván mindenki mást is, akik azonban ezt nem veszik, vették észre. Mert nem annyira hirtelen és látványosan történt, mint Pál, vagy jómagam esetében. Nekem nem a fülembé sügdösött, hanem belevilágított egy egymillió wattos reflektorral az arcomba és megkérdezte: Megértetted végre??? Megértettem. Nyilvánvaló volt, nem lehetett nem érteni. Saul – bár ő nagyobb „ráhatás” okán, de ugyanígy járt. Számára is nyilvánvaló volt ott, a damaszkuszi úton a porban fekve, vakon, hogy ez nem tréfa. Nem is hezitált sokat. Én sem. Tudom, meglehetősen sokat érveltem már e tárgyban, de nem érvelhetek eleget, mert amennyiben ez a felismerés igaz – márpedig teljes szívemből hiszem, hogy az – akkor ez sokkal fontosabb információ a haladó szellemű teológusok és a Krisztust követők számára, mint bármi, amelyről eddig írtam. Miért oly fontos ez? Mert ha valaki ezt megérti, akkor teljesen új alapokra helyezi az Úrhoz való viszonyát. Megérti, hogy tökéletesen megnyugodhat, szükségtelen minden aggodalom, és tipródás, teljes bizalommal odaszentelheti magát, életét az Istennek. Hangsúlyozom, ez a tudás csak a haladó, a megértésben meglehetősen előrehaladt Krisztus-követők számára hasznos! Ezért írtam a Szellemi Izrael című írásomban azt, hogy nem szívesen írom le ezeket a gondolatokat, amelyeket ott többen alaposan félre is értettek szellemi vakságuk okán. Persze, talán nekem is jobban kellett volna fogalmaznom, pontosabban, mint annyiszor korábban is, de ott így sikerült. Aki érti az ügyis érti, aki pedig erre szellemileg nem érett, annak fogalmazhatok bármilyen pontosan, sosem fog egyetlen betűt sem felfogni belőle. Ez a helyzet. Tehát ha egy olyan hívő találkozik ezzel a gondolattal és fogadja el tényként, igazságként, akinek már nem az okoz gondot, hogy mit szabad

tennie és mit nem, annak valóban igen hasznos tudás lehet eleve kiválasztottnak tudnia magát. Ezt nyilván a legtöbb hívó egyébként is így gondolja magáról (ha egyáltalán ismeri a választottság fogalmát), de a bizonyosság ennek el- lenére az Úrnál van. Ám vannak jelek, amelyek alapján megerősödhet az ember hite, és ez a megerősödött hit még nagyobb biztonságérzetet plántál ennek az embernek a szí- vébe. Ez pedig egy olyan világban, amely egyre nagyobb tá- madásokat intéz a Krisztust követő emberek irányába, igen jól jöhet. Megértjük, szilárdan tudatosul bennünk, hogy nincs okunk félni semmitől, hiszen ha az Isten velünk, ak- kor ki ellenünk? Ugye érzed a fontos különbséget? **Velünk az Isten és nem bennünk!** Az, hogy az Isten bennünk mun- kálkodik, egyáltalán nem jelenti azt, hogy bennünk van! Sokkal inkább rajtunk (felettünk, körülöttünk) vagy ve- lünk. Ha Isten benned lenne úgy járnál, mint a szalma a napban. Isten tehát hű a választottakhoz, és történjen bármi, gondot visel rájuk. Ha tehát ezt megértjük, akkor egy olyan vért kerül ránk, amely bár esetenként megkarcolódhat itt- ott, mégis áttörhetetlen, így legyőzhetetlenné teszi viselőjét. Nincs e világban olyan fegyver, amely legyőzhetné ezt a páncélt. Tehát számomra nem az a fontos, hogy az én vélt igazságom nyerjen bizonyosságot, hanem az, hogy ez a vért felkerüljön rád is. Ezért érvelek. Bár – mint ezt is oly sok- szor leírtam –, tudom Isten, az Úr szándéka és segítsége nél- kül soha, egyetlen embert sem fogok tudni meggyőzni. Ezért nem is tűztem soha ki ezt célnak magam elé. De azt szívből remélem, hogy az írásaim, az érveim az Úr céljait szolgálják a te esetekben is. Nos, ennyit a motivációról.

Ott tartottunk, hogy a fenti igeszakaszban is fellelhető el- vileg egy ellentmondás, amely zavart okozhat az olvasóban. Ez ugyan nem oly nagy jelentőségű dilemma, mint például

az, hogy Isten valóban mindenkit meg akar-e menteni itt a földön vagy sem, de arra éppen megfelel, hogy a kettős értelmezhetőséget jól bemutassa. Azt pedig, hogy az igét helyesen vagy helytelenül értelmezze az olvasó, akár néhány manipulatív írásjellel, vagy szövegelvlasztással is elérheti a fordító, vagy egykori szövegmásoló. Az említett szakasz tehát az, amikor Pál felhívja Timótheus figyelmét arra, hogy a hitet újra „lánggra kell lobbantania”. Igen ám, de kiben? Magában, vagy az elhívása szerint másokban? Ennek elvileg a szöveggörnyezetből kellene kiderülnie, de ez nem történik meg egyértelműen. Meglátásom szerint a jelenlegi szövegek alapján inkább úgy értelmezhető, hogy Pál itt inti Timótheust, és figyelmeztetőleg szól hozzá, hiszen az első levél végén is óva inti „szeretett gyermekét”. Ám azt is kijelenti a második levél ötödik versében, hogy meggyőződése, miszerint Timótheus képmutatástól mentes hite töretlenül él a levél írása idején is. Ha pedig ez így van, akkor arra szólítja az Efézusban maradt Timótheust, hogy másokban lobbantsa újra lánggra ezt a hitet. Ezt a példát tehát nem azért említettem meg, mert a tárgyalta eset oly fontos kérdés lenne, hanem éppen azért, mert az ige helyes értelmezése akár életbevágóan fontos lehet az egyes emberek számára. Muszáj kritikusan szemlélni a szövegeket és az Úr vezetését kérni ahhoz, hogy felfedje előttünk az írás valódi mondanivalóját. Nem szabad vakhittel átvenni mindent, mert az bizonyosan tévútra fog vezetni bennünket. A magam részéről úgy vélem, hogy – amint ezt már feljebb is írtam – az ember akkor jár el a leginkább helyesen, ha a lehető legtöbb elérhető igeváltozatot megismeri, és a saját szellemi vezetésére (megérzéseire) hagyatkozik. Jók a Bibliakörök is, amennyiben van az embernek lehetősége tagja lenni egy ilyen közösségnek, ám ott megvan az a lehetőség

is, hogy valaki éppen az ellenkezőjéről győzi meg az embert, mint amire egyébként maga jutna. El kell döntenet azt, hogy kitől hagyjuk vezetni magunkat. Tudom-tudom, ismerem a saját véleményem, de azt is leírtam, hogy mindenkinek úgy kell élnie, mintha csak ő döntene, mintha rajta múlna a dolog. Cselekvő hitre van szükség!

Visszatérve kedvenc írásunkhoz, amely az igazságot nyilvánítja meg ebben a világban, azt kell lássuk, hogy éppen azt teszi, amit az általam lejegyzett írások is, csak természetesen azoknál összehasonlíthatatlanul magasabb szinten. Elmond dolgokat, megismerteti azokat azokkal az emberekkel, akiknek szólnak azok az igazságok. Azokkal, akik arra fogékonyak, akik képesek azokat befogadni és megérteni. Ezen az analógián haladva pedig végső soron felfedezhetjük azt is, hogy valóban van értelme az ige hirdetésének, hiszen egyeseknek hasznos lehet és esetükben működhet a dolog. Azt fontos megérteni, hogy ekkor sem mi munkálkodunk és érünk el eredményt hanem velünk és általunk az Isten. Az általam felvázolt világ és helyzetkép is abban erősíthet meg, hogy az Isten szolgálatában végzett tevékenységünket helyesen lássuk és ne a magunk dicsőségét, érdemeit keressük azokban, hanem hálát adjunk az Úrnak, hogy minket használ arra. Ezért nem tetszett nekem az a mondat Pál Timótheushoz szóló írásában, hogy „az én kézzrátételemen keresztül”. És? Kit érdekel, hogy te tetted rá a kezed vagy más? Isten cselekedte azt általad, ezért ne hivalkodj vele! Ez olyan, mintha a toll dicsekedne a verssel, vagy az ecset a festménnyel. Ugye, mire tanít sátán zsinagógájának katekizmusa? (62. pont, katolikus katekizmus) „Mire tanít minket Jézus szenvedésével és kereszthalálával? Jézus szenvedésével és kereszthalálával arra tanít minket, hogy a mi keresztszejnkek is érdemszerző értéke van.” A

katolikusok tehát a maguk érdemeit keresik, míg én és a Krisztus-követők az Isten dicsőségét. Elég nagy a különbség úgy vélem. Lényegi különbség. Nézd csak meg, mi is volt jelen írásom mottója?

„A ki magától szól, a maga dicsőségét keresi; a ki pedig annak dicsőségét keresi, a ki küldte őt, igaz az, és nincs abban hamisság.”

A Biblia tehát ma is tisztán és érthetően elmondja az igazságot azoknak, akik képesek megérteni azt. Ahogyan a katolikus katekizmus is tisztán elmondja a maga igazságát azoknak, akik csak azt képesek megérteni. Nem kell egyebet tenni, csupán összevetni a két írást és minden kiderül. Vajon miért nem teszi ezt meg mindenki? Minden „jó keresztény”.... Következzék most néhány ige egy témában, ám különböző könyvekből! Kol.1:12-13 Károli:

„Hálákat adván az Atyának, ki alkalmasakká tett minket a szentek örökségében való részvételre a világosságban; A ki megszabadított minket a sötétség hatalmából, és általvitt az Ő szerelmes Fiának országába;”

János evangéliuma szerint (15:5) az Úr maga mondja ezt: „***Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők: A ki én bennem marad, én pedig ő benne, az terem sok gyümölcsöt: mert nálam nélkül semmit sem cselekedhettek.***”

Szeretném itt is felhívni a figyelmet a görög szöveg és a magyar fordítások között fellelhető különbségre! Érdekes módon ezt gyakorlatilag minden verzió a „ban-ben” határozóragokkal fordítja, pedig a görög szöveg éppen így felkínálja a „val-vel” ragok használatát is. Érdekes ugye? Ha

pedig így fordítjuk az igét, akkor azonnal elszakadunk az ezoterikus „bennem van az Isten” hazugságtól és megkapjuk a velem van az Isten és én Ővele igazságot. Nézzük csak meg, hogyan nézne ki ez – nézetem szerint – helyesen fordítva!

Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők: A ki énvelem marad, én pedig ővele, az terem sok gyümölcsöt: **mert nálam nélkül semmit sem cselekedhettek.**

Ugye nem azt mondja az Úr, hogy rajtam kívül semmit sem cselekedhettek, hanem azt, hogy „nálam nélkül” azaz nélkülem semmit sem tehettek, ami jóval inkább passzol a val-vel, mint a ban-ben ragokhoz. Nélkülem nem, de velem igen és nem nélkülem nem, de bennem igen. Érzed, hogyan hazudnak? Még, hogy benned az Isten?! Örülhetsz nagyon, ha „csak” veled van...

Jelenések 17:17:

„Mert az Isten adta azoknak szívébe, hogy az ő szándékát cselekedjék, és egy szándékon legyenek, és adják az ő birodalmukat a fenevadnak, míglen betelnek az Isten beszédei.”

Tényleg nem szeretnék ebbe mélyebben belemenni, több könyvet teleírtam olyan igékkel, amelyek mind-mind arra mutatnak rá, hogy a földi ember szellemi vezetését, a szívének a szándékát, a gondolkodásmódját így végső soron a gondolatait is Isten határozza meg, illetve határozta meg gyakorlatilag a teremtés pillanatában.

2Tim.1:9 Csia:

„aki megmentett, és előzetes határozatának megfelelően

szent hívással elhívott bennünket, nem tetteink alapján, hanem kegyelmének következményeképpen, melyet a Krisztus Jézusban örök idők előtt adott már nekünk

Itt ugyanazt látjuk, mint a Jn.15:5 esetében, tehát azt, hogy az „év” görög szócskát szisztematikusan „ban-ben”-nek fordítják, pedig éppen így jelent „között”, „val-vel” és az itt nézetem szerint helyes „által” szavakat is. Nézzük meg tehát, szerintem hogyan nézne ki helyesen magyarul ez az ige:

Aki megmentett, és **előzetes határozatának megfelelően szent hívással elhívott bennünket, nem tetteink alapján, hanem kegyelmének következményeképpen, melyet a Krisztus Jézus által örök idők előtt adott már nekünk**

Ugye mekkora különbség? Mennyivel érthetőbb és tisztább, amit én javasolnék? Van létjogosultás a „Isten testében való létezés” fogalmának is, hiszen az is igaz. Ám ennek az (és sok más) igének a konkrét esetében nem ez a helyes megfogalmazás. Ez csupán arra alkalmas, hogy az olvasó fejében zavart szüljön, hiszen egy átlag olvasó, hogyan értelmezze azt, hogy a „Krisztus Jézusban adott nekünk”? Mennyivel közérthetőbb lenne az, hogy „a Krisztus Jézus által adott nekünk”, nem igaz? Hihetetlenül fontos, főleg ilyen finom szöveg – mint a Biblia, Isten beszéde – olvasásának, és különösen fordításának kapcsán, a pontos és tiszta fogalmazás. Mint írtam, egészen minimális hibák – mint egy ragcsere – is tökéletesen tévútra vezethetik a gyanútlan, az egyházi dogmáknak és tekintélyes emberek véleményének minden *élő* kritikai szemléletet nélkülözve bedőlő emberek tudatát. Nem fogadhatunk el emberi ta-

nításokat minden kritika nélkül, hiszen maga Isten, az Úr mondta, hogy (Mt.23:8-9):

„Ti pedig ne hívassátok magatokat Mesternek, mert egy a ti Mesteretek, a Krisztus; ti pedig mindnyájan testvérek vagytok. Atyátoknak se hívjatok senkit e földön; mert egy a ti Atyátok, a ki a mennyben van.”

Ugye-ugye? Manapság a templomok tele vannak atyákkal, az utcák meg mesterekkel....

Ami a 2Tim.1:9 többi részét illeti, én leginkább a Csia-féle értelmezéssel értek egyet, bár ezt magát is érthetjük így is-úgy is. Ám az a mókás helyzet, hogy akár így akár úgy értjük, ugyanazt jelenti. Bizony. Amint az Avatar című írásban leírtam, Isten számára az idő értelmetlen fogalom, hiszen annak aki örök, értelmetlenség időben gondolkodni. Isten állapotokban gondolkodik, ahogyan Swedenborg (ezt) nagyon helyesen leírta, de ezt most hagyjuk, hiszen túl messzire vinne témánktól. Tehát, hogyan lehet így vagy úgy érteni ezt az igét? Egyfelől értelmezhetjük úgy, hogy Isten Krisztus léte által megadta a kegyelmét a választottaknak, azoknak, akiket Krisztusnak adott. Másfelől értelmezhetjük úgy is, hogy mindenkinek külön-külön, aki kegyelmet kap megadta azt már Isten még örök idők előtt a Krisztus Jézusban, tehát a teremtett világban, hiszen a világ az Úrban és Általa létezik és létezhet kizárólag.

Az Úr ad értelmet is avagy keménynyakúságot az embernek, az Úr ad jó vagy gonosz szívet az embernek és nem az ember maga választja meg, milyen lesz itt a földön.

2Tim.2:7 Csia:

„Értsd meg, amit mondok: az Úr mindenben belátást fog neked adni.”

A Károli ugyanitt ismét katasztrófa:

„Értsd meg a mit mondok; adjon azért az Úr néked belátást mindenekben.”

Mekkora különbség van a két jelentés között! Ugye? Először majdnem ugyanaz, de mégis, mennyire más. A kijelentő és (a feltételes – hiszen e szerint vagy ad vagy nem) óhajtó mód között. Károli szerint egyáltalán nem biztos, hogy úgy lesz. Hiszen nem kijelenti hanem óhajtja, amikor azt mondja: „adjon”. Ezzel szemben a görög szöveg itt egyértelműen kijelentő módban beszél. Kijelenti, hogy az Úr mindet meg fog értetni Timótheussal. Szabad fordításban így néz ki a görög szöveg:

„Értsd meg, amit mondok: az Úr megadja majd neked, hogy mindent megérts!”

Ez egyébként tökéletesen megegyezik a Neovulgáta Magyar verziója szerinti értelmezéssel. De még a Káldi-féle anyag is ezzel ért egyet, miszerint:

„Értsed a'miket mondok: mert az Úr néked értelmet ad mindenekben.”

Az Úr tehát értelmet ad neked és pont. (Ha akar.) Szó sincs arról a Károli-féle maszatolásról, hogy „adjon neked, (azt kívánom)”. A görög egyértelműen kijelenti, hogy „neked meg fogja adni”. Azért lássunk tisztán itt is: nem te jössz rá magadtól okosan, hanem az Úr érteti meg veled! Óriási különbség!

Kevéssel korábban említettem egy nagyon fontos dolgot. Egy olyat, amely számos nézetkülönbség és a hívők fejében keletkező zavar okozója. Ez pedig nem más, mint a például Pál apostol igen terjedelmes, a teljes protestáns kánonak

majd tíz százalékát adó levelezésében fellelhető számos, mind önmagával mind más apostolok egyes kijelentéseivel való ellentmondás. Ezek leginkább a „predesztináció” azaz az eleve elrendelés, a „szabad akarat”, a „kegyelmen vagy cselekedeten alapuló üdvösség”, a „mindenki vagy csak a választottak menekülhetnek meg” témákat érintő ellentmondásos kijelentések. Sokat gondolkodtam ezen. Hiszen az ellentmondások esetenként igen nyilvánvalóak akár Pál leveleinek egyes részleteit tekintve, akár például Pál és Jakab összevetése esetén is. Az ellentmondásokkal kapcsolatban azonban nagy igazság az, hogy általában meg nem értésből, értetlenségből, vagy a félrefordításokból fakadnak. Eddig világos. De van itt egy olyan faktor is, amely – érthető módon- valószínűleg igen kevesekben merül fel. Azt írtam, „értetlenségből fakadó”. Ám ez az „értetlenség” igaz lehet mindkét részről, tehát nem csak az olvasó, de a szerző részéről is. Mi? Hogy azt merem mondani, az apostolok tévedtek volna? Természetesen ezt nem gondolom, ilyet sosem mondanék! Ám azt igen, hogy – amint erről már beszéltem korábban is – lehettek olyan dolgok az első században, amelyek megismerésére egyszerűen nem volt módja senki, akkor élő embernek, hiszen nem állt rendelkezésre például a kvantumfizika vagy a mikrobiológia tudományos háttere, amelyek bizonyos felismerésekhez nélkülözhetetlenek. Ők csupán kitapogathattak egyes dolgokat a félhomályban, olyanokat, amelyek ma reflektorokkal megvilágított óriásplakátokon virítanak azok számára, akik látnak (pl. flagellum). Ha ma kimész a mongol vagy kazah sztyeppére és egy nomád állattartónak a jurtában elkezdés a molekulák szerkezetéről, vagy az emberi genetikáról beszélni, úgy fog rád nézni, mint egy marslakóra. Erről beszélek. Úgy vélem, hogy vannak dolgok, amelyek az első

században élő emberek számára – legyenek bármilyen közel is Istenhez – egyszerűen a fogalmakészlet híján megismerhetetlenek maradtak. Hogyan is fogalmaz az ige?

Dániel 12:4

*„Te pedig, Dániel, zárd be e beszédeket, és pecsételd be a könyvet **a végső időig**: tudakozzák majd sokan, és **nagyobbá lesz a tudás.**”*

Énok 93:10

„E hét végén ki lesznek választva az igazságosság örök ültetvényének választott igazai, hogy hétszeres oktatást kapjanak az Ő egész teremtéséről.”

Utóbbi „apokrif” idézettel természetesen nem azt kívánom megfogalmazni, miszerint jómagam is e választott igazak közé tartoznék, ám azt mindenképpen igen, hogy ezek a választott igazak már közöttünk vannak és munkálkodnak az igazság megnyilvánítása terén. Tehát a nagy igazság, amely azt állapítja meg, illetve jelenti ki, hogy amit az ember nem képes megérteni, azt lehetetlen számára elmagyarázni, talán egyes esetekben náluk is előfordulhatott. Isten mentsen attól, hogy azt állítsam, bármit is jobban tudnék náluk, ám azt ki merem jelenteni, hogy a dolgok pontosabb megfogalmazására képes lehetek csupán az azóta eltelt két évezred ismeretanyaga miatt. De ne kerüljessük tovább a forró kását! Arról a helyzetről beszélek, amely napjainkban is igen csak megfigyelhető még a hívek sorain belül is, illetve leginkább csak ott, hiszen az istentelenek teljes és tökéletes egyetértésben vannak a szabad akaratuk jelenvalósága kapcsán. Így van tehát ezzel a hívek túlnyomó többsége is, mivel az emberek nagy többségének a fejébe

egyszerűen nem fér bele még teoretikus szinten sem az a gondolat, hogy esetleg nem azt cselekednek, amit ők akarnak. Annyira nyilvánvaló számukra az, hogy márpedig igen, ők döntenek és e döntések alapján cselekednek, hogy képtelenség számukra még a gondolata is annak, hogy ez esetleg nem így van. E gondolat reálisként való elfogadásához, mit elfogadásához, csak legalább objektív vizsgálatához is olyan szintű elvont gondolkodásra való képesség szükséges, amely egyszerűen hiányzik az emberek döntő többségéből. Tehát az ellentmondásos apostoli kijelentéseknek ez lehet az egyik oka. Egy másik lehetőség a szándékos vagy csak egyszerűen elhibázott, pontatlan fordításból eredő félreértés, amely eltéríti az olvasó értelmét a Pál által eredetileg közölni kívánt tartalomtól. Vizsgáljuk meg tehát, hogy itt miről van szó! De mielőtt megvizsgálánk néhány konkrét példát arra, hogy mire utalok, ismételten muszáj és szeretném is kijelenteni aláhúzva, vastagon, dőlten szedve felkiáltójellel, hogy **a Biblia szent és igaz, ma is a lehető legjobb szellemi kapcsolat az Úrhoz!** Tehát szó nincs arról, hogy az igazát vitatnám, éppen ellenkezőleg! **Az igazát kívánom elmélyíteni a haladó szellemű, dogmákhoz fogal-körömmel nem ragaszkodó, objektív gondolkodásra képes olvasóban!** Nos, most tehát jöjjenek az ellenmondások, már ha valóban azok! Azt írtam, „már ha valóban azok”. Ebben a néhány szóban igen messzire mutató meg-látások rejlenek. Hiszen mielőtt az olvasó elemezni kezdene egy számára ellentmondásosnak látszó ígét, elsőként muszáj megvizsgálnia azt, hogy az kitől származik. Az Isten által való ihletettséget nem vitatjuk, ahhoz kétség nem férhet az apostolok esetében, így marad a másik, az emberi tényező vizsgálata. Azt írtam feljebb, hogy az írások, bár egyértelműen ihletettek, az ember szűrőjén keresztül fogalmazód-

tak meg, az ember pedig messze nem annyira tökéletes, sőt, egyáltalán nem tökéletes, szemben Istennel, Aki maga a tökéletesség. Az ember által lejegyzett írások – legyenek azok akár az Úr által iheletettek –, az emberi faktorból eredően szükségszerűen valamennyire tökéletlenek kellenek, hogy legyenek. Ahogyan ez így van nyilván esetemben is. Úgy vélem tehát, hogy nem volt ez másképpen maga Pál esetében sem, és az ő írásaiban fellelhető, sokak számára egymásnak sok esetben ellentmondó megnyilatkozásoknak vagy mondanivalója rá jellemző megfogalmazásának ez volt a valódi oka. Pál, mint pontosan ismerjük gondos farizeusi neveltetésben részesült, abban is az élen járt. Világlátása, gondolkodásmódja ilyen módon lett megalapozva. Bár később az Úr megfordította őt és megmutatta az igazságot neki, az emberi faktor ettől nem változott meg. Az előzőleg vakbuzgó farizeus, most vakbuzgó Krisztus-követő lett. Az elhivatottsága, lojalitása rendkívül magas szintű volt, de a gondolkodásmódja, bár a tények és az igazság ismeretének tekintetében száznyolcvan fokos fordulatot vett (pálfordulás) érdemben nem változott. Miért fontos ez ennyire? Mert, mint írtam egy előző írásomban, a Krisztus korában élő zsidóságban, három markáns felfogás, világnézet uralkodott. Az esszenus, a farizeus és a saducceus nézetek, illetve hitvallás volt jelen. Az esszenusok úgy vélték, hogy Isten a földi történésekkel kapcsolatban mindent kivétel nélkül előre elrendelt, mindent a legapróbb részletekig bezárólag az Ő terve szerint alakít, semmi sem történhet az Ő tervétől eltérő módon. Kizárták a szabad emberi akarat összeférhetőségét az Isteni tervvel, ahogyan ezt én magam is tartom. A farizeusi rend – amelyhez Saul-Pál is tartozott – volt a kompromisszumot kereső, kiegyező világnézetet valló irányzat, a kor liberálisai, akiknél belefért ez is, meg az

is. Konkrétan azt állították, hogy egyes dolgokban az Isteni eleve elrendelés hat, míg más esetekben az emberi szabad akarat. Számukra ez egyáltalán nem volt ellentmondás, pedig nézetem szerint a kettő szükségszerűen kizárja egymást. Ebben a meglátásomban van markáns nézetkülönbség számos filozófus, teológus és közöttem. Amit Pál tehát megfogalmazott, az számára teljesen összeférhető és ellentmondásmentes volt, de mint látjuk, ezzel koránt sincs mindenki így, hiszen az elmúlt két évezred Biblia-olvasó népét jócskán megosztotta írásival. Végül, csak azért, hogy a történet kerek legyen említtem meg a saduceus felfogást is, amely a leginkább világi gondolkodásmód volt a három nézet közül. Ők kizárólag az emberi szabad akaratban hittek, nem hittek a feltámadásban és a túlvilági lét semmit sem jelentett számukra. Úgy tartották, hogy minden egyes ember saját maga oka a saját szerencséjének vagy szerencsétlenségének. Pál tehát farizeusként, a farizeusi eszmerendszerben nőtt fel, gondolkodásmódja eszerint alakult, amely megfordulása után sem változott meg, hiszen bár Saulból Pál lett, de az ember azonos maradt azzal, aki volt. Hite és az igazságot illető nézetei gyökeresen megváltoztak, de úgy vélem, a gondolkodásmódja egyáltalán nem. Látszik ez a Biblia róla szóló leírásában is. Vakhuzgóság, tökéletes elhivatottság, teljes odaadás, ez jellemezte a farizeus Saul, és később a Krisztust követő Pált is. Nem véletlenül tette őt meg az Úr az ige szempontjából a legfontosabb prófétájának. Persze az Úr tette őt olyanná, amilyenné, de ez mit sem változtat azokon, amelyeket itt leírtam Pál kapcsán. Érdemes tehát az írásait az itt leírtak figyelembevételével fogadni, és bár rendkívül mély igazságokat ismerhetünk meg Pál apostol ránk maradt szellemi öröksége által, érdemes mégis egy szűrőt alkalmazni, és nem tökéletes vakhittel tanulmányozni sorait.

Ennyit tehát előljáróban, most pedig kezdjük a Rómaiaknak írt levéllel! Róm.1:24-26 (minegyik idézet Csia szerint lesz, mert a Károli túl torz, de az itteni felvetések, meglátások tükrében mindenképpen érdemes azt is megvizsgálni)

*„Ezért az Isten szívük kívánságainak **következményeként** kívánságaikban tisztátalanságra adta oda őket, hogy testüket egymás között megbecstelenítsék. Hiszen ők maguk cserélték fel az Isten igazságát hazugsággal. Ők maguk félték és szolgálták a teremtményt, tették félre a Teremtőt, aki áldott az örök korokig. Ámen. Ezért adta azután az Isten oda őket becstelen szenvedélyekre, nőik a természetes életmódot természetellenesre cserélték fel, ”*

Tehát itt Pál arról beszél, hogy Isten, miután egyes emberek felcserélték az Ő igazságát hazugsággal, ennek okán (ha egyszer ők ezt választották) adta ezeket tisztátalanságra. Ez tehát egyértelmű utalásnak látszik a szabad akarat jelenvalóságára, hiszen azt látjuk, hogy ezek az emberek Isten ellen döntöttek, majd Isten ennek „következményeként” tisztátalanságra adta oda őket”. Namármost! Szeretném megkérdezni, hogy Isten hol és mikor húzta meg a határvonalat ezen emberek megtérésének reménye terén? Másként fogalmazva vajon Isten ezekről az emberekről mikor mondott le? Mikor döntötte el azt, hogy „na, ezeknek annyi, ezeket tisztátalanságra adom”? Van, akit már huszonkétévesen, sőt korábban tisztátalanságra ad? Nyilván igen. Vajon ezeknél miért hagyott fel a megtérés reményével? Vagy megvárja minden tisztátalanságra adott ember esetében, hogy betöltse a nyolcvanát? Mondván, na, ez már úgy sem fog megváltozni, hát tisztátalanságra adom őt hadd vesszen! Ugye ez nem így történik? Az emberek ide

már úgy születnek, hogy Isten vagy segít nekik vagy tisztátalanságra adja (adta) őket. Ez remélem számodra már nyilvánvaló, ha nem, akkor kérlek olvass vissza a Backstage című írásomtól eddig! Szóval, ha az ember ide már Isten pozitív vagy negatív ítéletét bírva születik, akkor egyrészt hol a szabad akarat, másrészt hol volt ezeknek a szívük kívánsága a rossz, amelynek a „következménye” lett itteni sorsuk? Hiszen maga Pál is úgy fogalmaz, hogy ez a sors, az, hogy Isten tisztátalanságra adta oda őket, már egy valahol meghozott döntés „következménye”... Érzed ennek a jelentőségét? Nem kevésbé érdekes meglátás továbbá – és ebben az összes fordítás megegyezik-, hogy Pál múlt időben beszél a tisztátalanságra adott emberek gonosz cselekedetei kapcsán. Nyilván, hiszen ez így logikus, de nézzünk csak meg néhány fordítást ezzel kapcsolatban! Róm.1:25 neovulgáta, Szent István Társulat, Békés-Dalos, Magyar Bibliatársulat új fordítása, Károli:

*„mint olyanok, akik felcserélték Isten igazságát a hazugsággal, és inkább **tisztelték és szolgálták a teremtményt**, mint a Teremtőt, aki áldott mindörökké. Ámen”*

*„Isten igazságát hamissággal cserélték fel, s inkább **a teremtmény előtt hódoltak**, mint a Teremtő előtt, aki mindörökké áldott. Ámen.”*

*„Hiszen Isten igazságát fölcserélték a hamissággal, s inkább **a teremtménynek hódoltak és szolgáltak**, mint a Teremtőnek, aki mindörökké áldott. Ámen”*

*„Az ilyenek Isten igazságát hazugsággal cserélték fel, és **a teremtményt imádták és szolgálták** a Teremtő helyett, aki áldott mindörökké. Ámen”*

„Mint a kik az Isten igazságát hazugsággá változtatták,

és a teremtett dolgokat tisztelték és szolgálták a teremtő helyett, a ki mind örökké áldott. Ámen.”

Mint látjuk, ismét csak a revideált Károli az, amelyik a leginkább használhatatlan és tökéletesen félrevezető fordítás. A többiben azonban Csia fordításához hasonlóan az érezhető, hogy itt egy súlyos, múltbéli történésre utal az ige. „Tisztelték és szolgálták a teremtményt”, „a teremtmény előtt hódoltak”, „a teremtménynek hódoltak és szolgálták”, „a teremtményt imádták és szolgálták”. Hol és mikor? Ez már egy lezárt ügy? Hiszen ha nem az lenne, akkor Isten elvileg még adhatna időt nekik a megtérésre. És ki vagy mi az a „teremtmény”, amit a Károli újfent elmaszátol „teremtett dolgoknak”? Ugye kitalálsz, hogy ezek az emberek mi-féle teremtményt imádtak és szolgáltak? Egyértelmű: sátánt. Tehát az ige itt úgy beszél, mint egy lezárt ügy esetében, ahol már nem lehetséges megváltoztatni a dolgokat. Ezek az emberek (valahol és valamikor) felcserélték az igazságot hamissággal, a Teremtő imádata és szolgálata helyett pedig a teremtményt (hiszen sátán is teremtmény mivel a Teremtő teremtette őt is) imádták és szolgálták. Ezért pedig Isten e földi létük idejére a tisztátalanság szellemét adta melléjük. Nem azért, mert itteni életük első harmincnégyszáz évében szolgálták és imádták sátánt, mert akkor még megváltozhatnának. Hanem azért, mert ez *itt* már valóban egy lezárt történet! Ezért lettek ők elvesztésre szánt edények. Ugye, ez így logikus és kerek. Majd Róma 1:28-32

„S mint ahogy ők Istent kipróbálták s elvetették, nem méltatva arra, hogy ismeretükben megőrizték, annak megfelelően Isten is olyan életfelfogásnak dobta őket oda, mely majd az ítéletkor nem állja ki a próbát. Hogy azt tegyék, ami ocsmány, hogy telve legyenek mindenféle

hamissággal, rosszasággal, haszonleséssel, gonoszsággal, jóllakjanak irigységgel, gyilkolással, civakodással, cselszövésssel, gonosz szokásokkal. Hogy suttogók, pletyka-hordók, istengyűlölők, erőszakoskodók, fennhéjázók, kérkedők, gonosz dolgok feltalálói, szüleik iránt engedetlenek, belátásnélküliek, állhatatlanok, szeretetlenek, könyörtelenek legyenek. Mert bár Isten igazságos útjait felismerték – hogy akik ily dolgokat cselekszenek halálra méltók –, mégis nemcsak megteszik ezeket, hanem azokat, akik e dolgokat művelik, egyetértésükkel erősítik.”

Ismét megkérdezem: hol és mikor próbálták ki Istent azok, akiknek itt a földön fogalma sincs Istenről? Viszont úgy élik életüket, olyanok, amilyenek az idézet lefesti őket. Csak élik önző életüket úgy, hogy egyetlen pillanatra sem jut eszükbe Isten és fogalmuk sincs a Bibliáról? Ezek hol és mikor „próbálták ki Istent”, akit „végül elvetettek és nem méltattak arra, „**hogy ismeretükben megőrizzék**”? Ha valamit az ismeretemben megőrizhetek, az az állapot egyértelműsíti azt a tényállást, hogy már megismertem azt a valamit valamikor, valahol, előzőleg. Hiszen egyébként nem őrizhetném meg ismeretemben. De az emberek döntő többségének semmiféle ismerete nincs sem Istenről, sem Krisztusról, sem a Bibliáról. Ezekkel tehát mi a helyzet? Persze lehet próbálkozni egy olyan jellegű értelmezéssel, amely szerint ezek az emberek itt a földi létükben nem méltatták Istent arra, hogy „megismerjék Őt” miként például a Szent István társulat, vagy „teljesen elismerjék” (Békés-Dalos) próbálják értelmezni a görög szöveget, csak ezzel ismét csak akad némi probléma. Ugye most nem tekintjük azt, hogy a fordítások többsége az „ismeretükben megőrizzék” jellegű értelmezés mellet tette le a voksot ellentétben például

a SZIT és a BD verziókkal, hiszen ez nem érv. Én írtam, hogy azért, mert valamit a többség állít, még egyáltalán nem biztos, hogy úgy is helyes. Akkor milyen érvünk lehet ez ellen? Mindenekelőtt nézzük meg például a BD azaz Békés-Dalos verziót ugyaninnen:

„Amint Isten nem méltatták arra, hogy teljesen elismerjék, úgy Isten is romlott eszükre hagyta őket, hadd viselkedjenek alávalóan.”

Ez a szöveg tehát szerény meglátásom szerint több sebből vérzik. Először is, amit már több alkalommal kérdeztem: Isten hol és mikor húzta meg azt a határvonalat ezeknek az embereknek az életében, ahonnan már esélytelennek látta az új felismerésre való térésüket? Most ne gyere az Isteni előre ismeréssel, mert annak se füle-se farka! Mármint azzal, hogy Isten előre tudja, hogy ezek csúnyán fognak viselkedni, ezért eleve csúnya viselkedésre adja őket. Ezt a nyakatekert okoskodást hagyjuk meg egyes teológusoknak. Hiszen amennyiben ez lenne az igazság, akkor valóban nem lenne az embernek soha, sehol szabad választása, mint ahogyan itt a földön már valóban nincs, mivel ide már az Isten által mellénk rendelt szellemi vezetéssel érkezünk (Avatar). Ha azonban valahol, valamikor nem választhatnánk, akkor valóban tökéletesen értelmetlen lenne az emberi lét. Akkor valóban csupán bábok lennénk Isten báb-színházában. De erről szó sincs! Isten nyilvánvalóan valahol és valamikor kipróbálja a teremtményeit, mint ahogyan erről a fenti ige is tanúskodik, csak ez nem itt, ebben a földi létben történik. Ezen felül mind a Szent István, mind a Békés-Dalos verzió használja a görög szövegben valóban megtalálható „ἔδοκίμασαν” – (méltatták) szót, amely magyarul azt jelenti, hogy „érdemesnek tartották” vagy

nem tartották. Ez esetben Istent arra, hogy megismerjék, elismerjék, ha a SZIT, vagy a BD fordításokat tekintjük. Ám az „érdemesnek tartani vagy nem tartani valakit valamire” fogalom azt is feltételezi, hogy a fogalom tárgyát ismerjük. Ha valamiről nem tudunk, azt nem „méltathatjuk” sem így, sem úgy. Márpedig e világon igen sokan vannak, akiknek semmilyen fogalmuk nincs sem Istenről, sem Krisztusról, sem a Bibliáról, viszont vígan hazudnak, csálnak, lopnak, rabolnak, gyilkolnak. Régebben sokáig igazságtalannak véltem azt a helyzetet, hogy Isten miként adhatja kárhözra azokat, akik önhibájukon kívül nem ismerik meg őt? Akkoriban még én is úgy hittem, hogy az ember itt választ, ebben a földi létben. Ha ez így lenne, akkor Isten részéről valóban igazságtalan lenne az, hogy valaki a Biblia mellé születik, egy olyan családba ahol minden áldott nap kézbe veszik az írást, vagy kannibálnak, a Pápua Új-Guineai dzsungel mélyére. Ám miután megkaptam a magyarázatot, minden logikussá vált és értelmet nyert. Tehát azért születesz olyannak, akkor és oda, amilyennek, amikor és ahova, mert erre szolgáltál rá valamikor és valahol. De ugye tudod, hogy ez nem az ezoterikus karma tanítása?! Szó sincs róla, hiszen az a reinkarnációhoz kapcsolódó teljes hazugság. De nézzük tovább az írást! Róma2:4-5 itt ismét a szabad akaratot erősíti meg Pál:

„Vagy éppen semmibe veszed gazdagon ömlő jóságát, türelmét és hosszútűrését, és nem érted meg, hogy az ő jósága arra indít téged, hogy új felismerésre térj? Te azonban keménységeddel és új látásra térni nem akaró szíveddel haragot halmozol fel magadnak arra a napra, melyen az Isten haragja le fog sújtani, s melyen igazságos ítéletéről a lepel lehull.”

Itt tehát azt mondja az apostol, hogy Isten türelmesen önti jóságát az emberre arra ösztönözvén őt, hogy térjen új felismerésre, de az ember megmakacsolja magát (mivel szabad akarata okán ezt megteheti) és Isten szándékának, törekvésének ellenállva haragot halmoz fel a szívében. Ezekkel állítható szembe például a röviddel ezután következő Róma2:14-15 szintén Pál tollából:

*„Mikor ugyanis azok a nemzetek, melyeknek nincs írott törvényük, természetyszerűleg teszik a törvény dolgait, bár törvényük nincs, **maguk képezik a törvényt maguknak.** Ezek ugyanis kimutatják, hogy a törvény kívánta tett **a szívükbe van írva**, amennyiben lelkiismeretük velük együtt tanúskodik, sőt tanúskodnak szívük fontolgatásai is, melyek egymást hol vádolják, hol védelmezik.”*

Tehát azoknak, akiknek nincs írott törvényük, azaz fogalmuk sincs az igaz Istenről, nekik a szívükbe van írva az igazság. De hogyan került az oda, ha szabad akaratum van? Vajon ők írták maguknak saját igényük és döntésük okán a szívükbe? Pál ezt is megválaszolja nekünk a zsidóknak írt levelében: Zsid.8:10, 10:16 Csia:

*„mert az a szövetség, melyet ama napok múltán Izráel házában rendelni fogok – **ezt mondja az Úr** –, ilyen lesz: **törvényeimet gondolkodásukba adom, és szívükbe írom be:***

Istenükké leszek, ők meg népemmé lesznek

*„Ez az a szövetség, melyet végrendeletül hagyok rájuk ama napok után: **Törvényeimet szívükbe adom, s gondolkodásukba beírom őket”***

Itt is meglehetősen egyhangúak a fordítások, legyen itt például még a lényeges rész a Károliból is:

*„**Adom az én törvényemet az ő elméjökbe, és az ő szívükbe írom azokat,**”*

Tehát Pál maga írta e sorokat a zsidókhöz írt levelében. Nos, akkor most az ember maga okoskodik ki az igazságot és cselekszik így vagy úgy saját bölcselme, szabad akarata és választása, döntése okán, vagy pedig az Isten adja az Ő törvényét az ember elméjébe, és írja a szívébe azokat? (Már akinek). Aztán a Róma3:5

*„Ha pedig éppen a mi hamisságunk erősíti meg Isten igazságosságát, mit mondjunk? Hát nem igazságtalan az Isten, mikor **a haragot ránk hozza? Emberi okoskodással szólok.**”*

Ismét a kérdés: most akkor mi döntünk, mi halmozunk új felismerésre térni nem akaró szívvel haragot szabad akaratum, választásunk okán, ahogyan Pál kevéssel előbb, a Róma2:5-ben írja, vagy pedig az „Isten, mikor a haragot ránk hozza?” Ez tipikusan az a farizeusi látásmód, amely következetlen, és hajlandó egy adott helyzethez igazítani aktuális nézeteit. Egyszer így egyszer pedig úgy. Amúgy én is „**Emberi okoskodással szólok.**”, ahogyan a testvér is tette. Róma3:22-31

*„A Krisztus Jézusba vetett hiten át lett láthatóvá Isten igazságossága az összes hívek számára. Mert nincs különbségtétel zsidó és nemzetbeli között, hiszen mind vétkeztek, és híjával vannak az Isten dicsőségének, ám **ingyen jutnak igazságossághoz annak a kegyelemnek révén, melyet a Krisztus Jézus megváltó munkája fordított felénk.** Azon át, hogy az ő vérében kell hinnünk, már **eleve őt rendelte az Isten engesztelő fedélnek, hogy igazságosságát megmutassa nekünk.** Igazságosságát abban, hogy az isteni türelem elengedte az előzőleg (a Krisztus előtt) elkövetett vétkeket és kimutatta igazságosságát a jelen időre nézve is, hogy igazságos maradjon, amikor **igazságosnak nyilvánítja azt, aki***

a Jézus hitéből való. Hol van hát az ember számára a dicsekvés lehetősége? Kizáratott. Miféle törvény zárta ki? A tettek törvénye? Nem, hanem a hitnek törvénye. Mert úgy következtetünk, hogy az embert a törvény tettei nélkül a hit teszi igazságossá. Hát akkor csak a zsidóké az Isten? Nem a nemzeteké is? Igen, a nemzeteké is, ha ugyan az az Isten, aki a körülmetélteket hit alapján igazságosakká teszi, ugyanaz, mint aki a körülmetéletleneket hiten keresztül teszi igazságosakká. Vajon hatályától fosztjuk meg a törvényt a hiten át? Szó sem lehet róla. Ellenkezőleg, éppen érvényre emeljük a törvényt a hiten át.”

Nos, bizony itt bőven van miből mazsolázni, nézzük is! Ezen szakasz helyes értelmezése kapcsán elengedhetetlen tisztáznunk azt a körülményt, hogy a Krisztusba vetett hitet, amely megmenti az embert, hogyan nyerheti el valaki? Itt ismét muszáj hosszú „bizonyításba” fogynom, mivel e dolog helyes felismerése kulcsfontosságú. Az ószövetségi próféták számtalan ide illő és vonatkozó kijelentését most elhagyom, hiszen csupán kettővel a számtalan közül elintézhetném ennek az egész fejezetnek a témáját, szabad akaratostól, mindenestől. ..Tudom, most kíváncsi lettél. Na jó, akkor csak ezt a kettőt: Példabeszédek 16:4 Károli, majd a zsidó írás (Luther nem véletlenül utálta ezeket):

„Mindent teremtett az Úr az ő maga céljára; az istentelent is a büntetésnek napjára.”

„Mindet a maga céljára alkotta az Örökkévaló, és a gonoszt is a bajnak napjára.”

Példabeszédek 16:7 Károli majd a zsidó írás:

„Mikor jóakarattal van az Úr valakinek útjaihoz, még annak ellenségeit is jóakaróivá teszi.”

„Midőn kedveli az Örökkévaló a férfi útjait, ellenségeit is megbékélteti vele.”

A kérdés az, hogy van-e még kérdés? Most lelöttem a poént, de ez nem egy regény. Ez az igazság, aminek mihamarabb ki kellene derülnie. És amely ki is derül, csak sajnos igen keveseknek. Hiszen ehhez a kellő megértést is az Úr adja vagy nem adja. De nézzük, miért mondom ezt! Ha nem hazudik az ige, akkor „Mindent teremtett az Úr az ő maga czéljára”. A gonoszt is a kárhozatra. Jajaj! Ezt most, hogy magyarázzuk meg, ha az Úr itt mindenkit meg akar menteni? Két lehetőség van: vagy megtagadjuk az ószövetséget azzal, hogy az az Isten nem is ez az Isten, vagy pedig nem beszélünk erről az ígéről. Mert a harmadik verzió az, hogy nekem van igazam. Amikor azt állítom, hogy az Úr *ide a földre* már kész sorssal küld minden embert. Amikor azt állítom, hogy itt már nincs változtatási lehetőség. Nagyon kíváncsi lennék, hogy a bölcs hittudósok, teológusok miként hozzák közös nevezőre ezeket az ígéket az „Úr mindenkit meg akar menteni a szabad akaratuk segítségével meghozott bölcs döntésük segítségével” verziójukkal? Ott van tehát megint a szabad akarat hazug dogmája, amelyhez ugyancsak valóban foggal-körömmel ragaszkodnak. Ha például az ellenségnek szabad akarata van, akkor az Úr őt miképpen fogja jóakarójává tenni az Ő választottjának? Beavatkozik az Úr? Igen, hiszen az ige ezt mondja. De ha nem én döntöm el, hogy valakinek jóakarójává leszek vagy sem, akkor van szabad akaratom? Persze, hogy nincs. És, ami a legszebb a dologban az, hogy a Péld.16:4-hez van egy kereszthivatkozás Pálhoz, mégpedig a Róma2:11, ahol Pál ezt írja:

„Mert nincsen Isten előtt személyválogatás.”

Na, most akkor van vagy nincs? Vannak választottak vagy nincsenek? Természetesen vannak! Mindenkinék egy a mérce? Igen! Mindenkinék ugyanúgy van esélye? Nincs! Vannak választottak, akik életre szánt edények, akiket az Úr itt Maga felé fordít, akiknek megmutatja Magát és az Ő igazságát? Igen! Vannak istentelenek, akiket a büntetésnek napjára teremtett az Úr (*ide a földre*), akiket (*itt*) sötétségben tart, akikre (*itt*) a tévelyítés szellemét, munkáját küldi? Igen! Akkor most ez hogy van? Úgy van, hogy ez az utóbbi ige nem ide szól! Hohogy nem ide szól? Amint már jóval korábban is írtam, a Biblia, Isten szava nem kizárólag az embereké... Ismerik ezt a mennyei lények is! Sokkal jobban, mint mi. Bizony. Tehát Isten már (régén) döntött minden egyes ember sorsát illetően. Nincs földi halandó, aki a szabad akaratából fordulna az Úr felé. Csak olyan van, akinek fogalma sincs az igazságról annak ellenére, hogy rendkívül bölcsnek és tájékozottnak hiszi magát e tekintetben. Még egyszer mondom: **az az ember, aki hisz a földi ember szabad akaratában, súlyosan alábecsüli az Urat és áldozatául esett a sátán talán legnagyobb elhitési kampányának.** Emlékezz! Tégy, amit tenni akarsz és az lesz a törvény! Ez a sátáni eszme.

De térjünk vissza Jézus Krisztus apostolaihoz Pál után Péterrel folytatva a sort! Azért vele, mert tett éppen Pállal és Pál írásaival kapcsolatban egy nagyon súlyos kijelentést, amely ugyancsak egyértelműen az Úr által ihletett volt. Tudnunk kell, hogy Pál tanításait már élete idején is igen sokan kiforgtták, félremagyarázták. Hogy szándékosan vagy értetlenségből fakadóan, az itt másodlagos jelentőséggel bír. A lényeg az, hogy ez már az apostolok idején is így volt, és azóta is töretlenül folytatódik. Nyilván a velem egyet nem értők éppen rám is vonatkoztathatják az alább következő ígét, amelyre utaltam. Tehát elsőként 2Péter 1:1

„Simon Péter, a Krisztus Jézus rabszolgája és apostola írja e levelet azoknak, akik Istenünknek és a megmentő Krisztus Jézusnak igazságosságába vetett ugyanolyan értékű **hitet nyertek el.**”

Majd 2Péter2:9

„**Ha tehát az istenteleneket el tudta veszíteni az Úr, akkor az istenfélőket (kegyeseket) most is ki tudja ragadni a kísértésből, a hamisakat pedig megőrizni büntetésre, az ítélet napjára.**”

És az említett 2Péter3:15-17 Pállal kapcsolatban:

„Urunknak hosszútűrését a menekülés alkalmának tartásatok, miként a mi szeretett testvériünk, **Pál is a neki adott bölcsességgel írt erről nektek, ahogyan minden levelében tenni szokta, amikor bennük e dolgokról írt. Vannak leveleiben némely nehezen felfogható dolgok, melyeket a tanulatlanok és meg nem szilárdultak félre-csavarnak, ahogy egyéb írásokkal is teszik saját veszedelmükre. Szeretteim, mivel előre tudjátok ezeket, őrizkedjete, hogy a törvényt elvető emberek tévelygése magával ne ragadjon titeket, és szilárdságotokból ki ne essetek.**”

Ez hát az a szakasz Pétertől, amelyre az imént utaltam. **Péter tehát kijelenti, hogy a hitet elnyerni lehet, nem pedig döntés alapján magunkévá tenni.** Továbbá kijelenti azt is, hogy az Úr az, aki az istenteleneket elveszíti, aki az istenfélőket ki tudja ragadni a kísértésből a hamisakat pedig megőrizni hamisságukban a büntetés napjáig egyetértésben az idézett ószövetségi igékkel. **Tehát kijelenti, hogy Isten az, akin múlnak a dolgok és nem az ember.** Szá-

momra ebből a napnál is világosabb, hogy Isten az, aki dönt és nem az ember. Az emberrel itt a földön az történik, amit az Isten szán számára, de nézzük tovább Péter meg-látásait! Pál, a neki adott (Istentől kapott) bölcsességgel írt. Ez eddig is egyértelmű volt. Ám Péter fontosnak tartotta megjegyezni azt is, hogy bizony vannak Pál leveleiben (egyesek számára) „némely nehezen felfogható dolgok”. Ezt tehát nem én találtam ki, hanem már a kortárs apos-tol is megállapítja. Mit jelent ez? Annyit, hogy Pál nem egyértelmű. Hiszen ha valami egyértelmű, akkor azt könnyű felfogni és nehéz kiforgatni. Próbáld csak meg félre-magyarázni a tízparancsolatot! Nem fog sikerülni, mert Is-ten egyértelmű. A katolikus „anyaszentegyház” is kénytelen volt átírni, megvágni, meghamisítani, annyira tiszta és egyértelmű az eredeti szöveg. Ezzel tehát nem azt mondom, hogy Pál nem Isteni sugallat, ihlet által írta, amiket írt, ha-nem azt, hogy benne volt ezekben az írásokban a maga em-beri része is. Innen fakadt a kétértelműség, a félremagya-rázhatóság. Mert több esetben valóban ilyenek az írásai. Péter egyértelműen kijelenti, hogy a törvényt, nem a hit törvényét, hanem azt, amelyet Isten adott az ószövetségben meg kell tartani! Pál ezzel szemben, – mint a fenti idézet-ben olvashattuk – egyszer azt mondja, hogy Róm.3:28

„Mert úgy következtetünk, hogy az embert a törvény tet-tei nélkül a hit teszi igazságossá.”

Majd néhány sorral ezután azt, hogy Róm.3:31

„Vajon hatályától fosztjuk meg a törvényt a hiten át? Szó sem lehet róla. Ellenkezőleg, éppen érvényre emeljük a törvényt a hiten át.”

Nézzük meg ugyanezt a párost mondjuk Károlinál:

„Azt tartjuk tehát, hogy az ember hit által igazul meg,

a törvény cselekedetei nélkül”.
*„A törvényt tehát hiábavalóvá tesszük-é a hit által?
Távol legyen! Sőt inkább a törvényt megerősítjük”*

Maradjunk annyiban, hogy nem csoda, ha némi zavar keletkezik e sorok olvasásáa közben a fejekben. Én nagyon szeretem egyébként Pál írásait, de a cselekedetek nélküli hit kegyelmében hívő emberek kivétel nélkül a fenti Róma3:28 versre hivatkozva alakítják ki, magyarázzák és terjesztik hibás nézetüket Isten szándékára vonatkozóan. Kiragadnak egyes tételeket a többit pedig, amely ellentmond az ő nézeteiknek figyelmen kívül hagyják vagy támadják, amint tette ezt Luther is, miként azt olvashattuk feljebb. Tehát eddig Péter és Pál, most következzen János! 1János3:1

*„Lássátok, mekkora szeretetet **adott nekünk az Atya, az ő ajándéka, hogy Isten fiainak hívnak minket,** és azok is vagyunk. A világ azért nem ért minket, mert nem érti őt.”*

*„Adott nekünk, az Ő ajándéka”... Azután 1Jn.2:19
„Közülünk mentek ki, **de nem közülünk valók voltak.**
Hiszen ha közülünk valók lettek volna, velünk maradtak volna, de azért lett így, hogy láthatókká legyenek, mert nem mindnyájan közülünk valók.”*

Mire gondolhat itt János? Mi az, hogy „nem közülünk valók”? Kik közül? És ha nem közülünk, akkor mégis honnan? 1Jn.3:8

*„**aki a vétket teszi, a vádlóból való,** mert a vádló vétkezik kezdettől fogva. Avégett lett láthatóvá az Isten Fia, hogy lebontsa a vádló munkáit.”*

Hm. Tehát akkor, aki a vétket teszi, az a vádlóból való?
János ezt írta vagy nem? Pál-Róma7:17

*Így hát többé nem én viszem azt véghez, hanem **a bennem lakó vétek.***”

Ajjaj! Hiszen maga Pál írja, hogy Ő – bár (szabad:) akaratára ellenére, de teszi a vétket Róma7:15

„Hiszen, amit véghez viszek, nem ismerem, mert nem azt hajtom végre, amit akarok, hanem, amit gyűlölök, azt teszem meg.”

Hű! Most akkor János szerint Pál nem „közülünk való” mert teszi a vétket? Kicsit mint ha nem lenne tiszta a kép. De nincs baj, mert Pál összefüggéseiben elmagyarázza ezt: Róma7:7-17

„Mit mondunk tehát? Vétek a törvény? Szó sem lehet róla. De a vétket nem ismertem volna meg, ha a törvényen át meg nem ismerem. A vágyat sem ismerném, ha a törvény nem mondta volna: „Ne kívánd!” A vétek azonban, miután a parancsolatban ugródeszkát talált, kimunkált bennem minden kívánságot. Törvény nélkül ugyanis a vétek holt. Én pedig valaha törvény nélkül voltam, de amikor eljött a parancsolat, a vétek megelevenedett, én pedig meghaltam és úgy találtam, hogy a parancsolat, mely az életet szolgálja, nekem halálomra van. A vétek, miután ugródeszkát kapott a parancsolatban, végképp megcsalt és a parancsolaton át megölt engem. Így tehát a törvény szent, és a parancsolat szent, igazságos és jó. Úgy, hát a jó lett nekem halálommá? Szó sem lehet róla. Hanem a vétek, hogy véteknek tűnjék fel, a jón keresztül munkálja ki a halált, hogy a vétek a parancsolaton keresztül szerfölött vétkessé váljék. Tudjuk ugyanis, hogy a törvény szellemi, én ellenben hús vagyok,

eladva a vétek alá. Hiszen, amit véghez viszek, nem ismerem, mert nem azt hajtom végre, amit akarok, hanem, amit gyűlölök, azt teszem meg. Ha pedig azt teszem, amit nem akarok, akkor egyetértek a törvénnyel: elismerem róla, hogy jó. Így hát többé nem én viszem azt véghez, hanem a bennem lakó vétek.”

Nem érted? Nem probléma, Péter sem érette. Mondta is, hogy „vannak (Pál) leveleiben némely nehezen felfogható dolgok”. Persze ez valójában egyáltalán nem vicces, és úgy hiszem, Péter értette azt is, hogy Pál mit szeretne például itt elmondani. Ám attól, hogy Péter és Pál értette, igen sokan továbbra sem értik, mondhatni, az apostolok megértésével ők nincsenek kisegítve. Nézzük meg tehát együtt a dolgot! A római levél folytatásában következik az a talán egyetlen szakasz, ahol Pál részéről kétségbeesés fedezhető fel. Íme: Róm7:17-25

*„Így hát többé nem én viszem azt véghez, hanem a bennem lakó vétek. Tudom ugyanis, hogy bennem, azaz húsemban jó nem lakik, mert az akarás ugyan kezem ügyében van, de a jó dolgok véghezvitelét nem lelem magamban. **Mert nem a jót teszem, amit akarok, hanem a gonoszt, amit nem akarok, azt hajtom végre.** Ha pedig azt teszem, amit nem akarok, többé nem én munkálom azt, hanem a bennem lakó vétek. Magamra nézve tehát azt találom törvénynek, hogy nekem, aki a jót akarom tenni, a gonosz van kezem ügyében. Gyönyörűségemet lelem ugyanis az Isten törvényében a belső embernek megfelelően, **de tagjaimban egy másik törvényt látok, mely hadban áll értelmem törvényével, és fogollyá tesz annak a véteknek törvényébe zárva, mely tagjaimban van. Én nyomorult ember!** Ki fog kiragadni e halálos testből? Az Istentől felkínált*

*kegyelem a mi Urunkon, a Krisztus Jézuson keresztül.
Következőleg én, mikor értelmem indít, Isten törvényének
teljesítek rabszolgálatot, de amikor húsom indít, a vétek
törvényének.”*

Nos, amint korábban is írtam ez az idézet egy olyan írás Páltól, ahol tökéletesen leírja az apostol a pozitív (Isten szent szelleme) és a negatív (démoni ego) szellemi vezetés egy emberben megnyilvánuló belső küzdelmét. Ám a fogalomkészletéből eredő fogalmazásmódja egyáltalán nem teszi egyértelművé a mai olvasó számára, hogy pontosan miről is van itt szó. Találd ki, hogy mit takar a „gonosz van a kezem ügyében”, meg mi a belső meg a külső ember, mely utóbbi a tagjaiban van, és amely hadban áll az értelme törvényével, aki fogollyá teszi őt a vétek törvényébe zárva, amely törvény ugye a tagjaiban van! Felkiált, hogy ő milyen nyomorult, és felteszi a kérdést, hogy ki fogja kiragadni őt e „halálos” testből? (Avatarból..) Tudom a sok bölcs teológus ezt „nagyon érti” (ám valójában sokan még ők és a papok sem, nem is szeretik ezt a levelet olvasni), de azon egyáltalán nincs mit csodálkozni, hogy az átlagos Bibliaolvasó ebből egy árva kukkot sem ért. Úgy tűnik maga Pál sem értette pontosan, hogy mi is történik vele akkor, amikor képtelen volt ellenállni a halálos teste tagjaiba zárt bűnnek... Mert hát ő mondja el nekünk, hogy ez bizony időnként megeshet vele. János szerint pedig ez azt jelenti, hogy aki ilyen, az „nem közölünk való”. 1Jn.3:9

***„Képtelen mindenki a vétkezésre, aki Istenből született,
mert az Isten magva benne marad. Nem is képes vétkezni, mert Istenből született.”***

Ám Péter szerint Pál tökéletesen rendben van. Szerintem

is. És szerintem János szerint is tökéletesen rendben volt Pál, János mégis leírta a fenti igéket, és nem kétséges, hogy az Úr által ihletetten. A Biblia Isten beszéde, az Úr által ihletett szent írás, de emberi kezek által, emberi módon lejegyezve. És mint ilyet, mindenképpen számításba kell venni az emberi faktort a tanulmányozásakor. Persze lehet azt mondani a fenti érvelésre, hogy ezek csupán a Csia Lajos-féle fordításban találhatók fel, de nem érdemes. Nem érdemes, hiszen meglátásom szerint egyrészt ez a legpontosabb magyar nyelvű újszövetség fordítás, másrészt pedig nem lenne igaz, hiszen az összes görögből való fordítás ezt mondja. Nézzük meg mondjuk a katolikus neovulgátát ugyanitt 1Jn.3:9:

„Mindaz, aki Istentől született, bűnt nem cselekszik, mert Isten magja van benne, és nem vétkezhet, mert Istentől született.”

Teljes a lényegi egyezés. Ám az, hogy ha szó szerint nézzük, ahány verzió annyiféle tartalom, már önmagában is erős kritika, hitelrontó tényező megtépzott Szentírásunk irányában. Amiket a kánonról olvashattunk, az sem segíti a vakhit megtartását. Muszáj olvasnunk az igét, minél többet és többször, de elengedhetetlenül fontos a kritikai szemlélet és leginkább pedig az Úr segítségével a helyes értelmezéshez! A Biblia a mindennapi kenyér ma is, csak vakarjuk le róla a lekvárt, a nutellát! Mindezeket tehát (messze a teljesség igénye nélkül) azért mutattam be az ellentmondó igédézetek kapcsán, hogy az olvasó számára világossá váljék az a tény, amelyekre a fentiekben utaltam, illetve, amely szem előtt tartása nézetem szerint elengedhetetlenül fontos az ige tanulmányozásakor. Legyen itt tehát még egyszer, hogy nem szabad vakhittel, vagy kizárólag mások útmutatása alapján (legyenek ezek bármilyen elismert vagy tekintélyes

személyek) vakon bólogatva elfogadnunk az emberi tanításokat. Teológusi diplomákat, okleveleket osztanak tévtanítások, hazugságok alapján. Emberek oktatnak embereket, emberek vizsgáztatnak embereket, majd emberek adnak egymásnak tudományos elismeréseket és fokozatokat teológiából is. Megnéztem néhány intézet, például a Pázmány Péter Katolikus Egyetem honlapját. Aszongya: katolikus kánonjogász szak – mesterképzés. Azt a betyár mindenit! Apám, ezek nem viccelnek. Mestert csinálnak belőled ha ezt elvégzed. Iparosították Istent. Érted, kicsit odateszed magad és levizsgázhatsz Istenből. Hm, ez már valami! Komolyan mondom, rám tört a hányinger. Mi van? ***Ki vagy te ember, aki vizsgáztat sz másokat az Isten dolgaiból? Ki vagy te ember, aki veszed a bátorságot ahhoz, hogy kijelentsd: te tudod az igazat és az Isten a te szádból szól?***

Mutass nekem egyetlen oklevelet, diplomát, amelyet az Úr állított ki! Amelyen az aláírás és a pecsét Istentől való! Ja, hogy ilyen nincs? Hát persze, hogy nincs, mert az Úr nem pecsétetes papírt osztogat jó pénzért, mondjuk 240 kreditest 8 félév alatt (csak 50.000/félév, még a hülyének is megéri), hanem oktat és vezet életen át, hiszen Ő a Tanító, Ő a Mester. **Ő, és csak is Ő!** Azt mondhatja bárki, hogy engem az Úr vezet, gyere, majd én elmagyarázom neked (némi pénzmagért cserébe) az okosságot, aztán ha ügyesen visszamondod, akkor adok róla neked pecsétetes papírt is, amivel majd te is elmondhatod és bizonyíthatod magadról, hogy immáron te is értesz, illetve te vagy az, aki értesz az Úr dolgaihoz, és te vagy az, aki tudod az igazságot. Hiszen van immáron pecsétetes papírod is erről ugyebár. Amit kitől is kaptál? Vettél? Bemész a közértbe, veszel némi pékárut, paprikát, paradicsomot, egy kis felvágottat, parízert, vajjat-mézet, ezt-azt, négyezer és hatszázötvenhárom forint

lesz. Utána bemész a reformer teológiai képzésre és megveszed Istent négyszázezerért. Mondjuk szó se róla, nagyon megéri! Az örök élet ennyiért bagó, szinte ingyen van. Ennyiért adjanak rögtön kettőt! Megveszem hitelre. Egy új Škoda minimum tízszer ennyibe fáj, ez tényleg még a hülyének is megéri. Okádék!

Szerinted az apostolok kértek pénzt a tanításért cserébe?

Azt gondolom és tartom, hogy értelmesen kellene hinni az Úrban, értelmesen követni Őt, nem pedig vakhit és emberek által rögzített hazug dogmák alapján. A Bibliában ez áll Máté23:8-9 Károli:

„Ti pedig ne hívassátok magatokat Mesternek, mert egy a ti Mesteretek, a Krisztus; ti pedig mindnyájan testvérek vagytok. Atyátoknak se hívjatok senkit e földön; mert egy a ti Atyátok, a ki a mennyben van.”

A görögben a „rabbi” (héber vallási tanító) szó szerepel. Tehát egy tanító van, mégpedig az Úr! És Atya is csupán egy van, a mennyei vagy égi, ahogyan a görögben szerepel. Nem pedig ömlesztve, a diplomokban, a Vatikánban és ki tudja még hol mindenhol. Persze, akit nem érdekel a Biblia, az erre sosem fog rájönni...

Teljes szívemből remélem kedves olvasóm, hogy te már valóban a „haladó” Biblia-tanulmányozók táborát gyarapítod! Hiszen, amennyiben ez nem így van, akkor szándékkal éppen ellenkező gondolatokat, érzéseket is szülhet benned a fentiekben megismert tartalom. Ha – ne adja Isten – ez így lenne, akkor kérlek ismét lapozz vissza a dőlt betűvel vastagon szedett, aláhúzott, felkiáltójellel hangsúlyossá tett mondathoz! Ha azonban a haladók közé tartozol, akkor ne habozz komolyan venni azokat a meglátáso-

kat, amelyekkel itt találkoztál. Nem egy sűrűn hangoztatott vélemény ez, amennyire tudom, így egyfajta újszerűsége kapcsán mindenképpen megfontolásra érdemes (szerintem). Valóban az figyelhető meg, hogy az emberek az életük, hitbeli fejlődésük során eljutnak valameddig, de onnan azután egy tapodtat sem mozdulnak tovább. Ők ilyenek vagy olyanok, ehhez vagy ahhoz a nézethez, felekezethez tartoznak, és ahelyett, hogy gondolkodnának, be-leragadnak a felekezetük, gyülekezetük nézeteibe. Ha aktívak is az ige tanulmányozását illetően, azt kizárólag a saját szemüvegükön keresztül teszik. Ellenkező véleményeket nem, vagy csak ritkán hallgatnak meg, nem mérik össze a saját nézeteiket másokéval, ha mégis ilyen helyzetbe kerülnek valahogyan, akkor ingerülten vagy türelmetlenül, jobb esetben türelmes és talán egyfajta fensőbbiségtudattal kinyilvánítják a saját igazságukat. Azt, amely szent és megfellebbezhetetlen. Honnan ez a gondolat? Ezt látom naponta. Több csoportot, gyülekezetet, sőt, teológiai képzések előadásait, anyagait is figyelemmel kísérem már hosszabb ideje és ha látok is elmozdulást, az általában meglátásom szerint negatív, de inkább az a jellemző, hogy akár évtizedekig is stagnál egy-egy oktatási intézmény, kurzus, gyülekezet szemlélete. Másik igen figyelemre méltó észrevételem, – amelyet egyébként már felvettem korábban is – az a rendkívül érdekes helyzet, hogy például a magukat kereszténynek valló hívek esetében is milyen hihetetlenül nagy szemlélet és felfogásbeli különbségek nyilvánulnak meg egyes esetekben. Sőt! Azt kell mondjam, hogy bár egyének, kisebb csoportok lehetnek azonos, vagy közel azonos nézeten Isten ügyei vonatkozásában, mégis a tökéletes egyetértés körülbelül olyan ritka, mint a fehér holló. Ilyenkor mindig felmerül bennem az ige a Jelenések

könyvből, amely az utolsó, a laodiceai kort, korunkat jellemzi: Jel.3:15-17

*„Ismerem tetteidet, hogy sem hideg, sem meleg nem vagy. Bár hideg volnál, vagy meleg. Így mivel langyos vagy, sem meleg, sem hideg, ki foglak köpni a számból. Mivel azt mondod: gazdag vagyok, gazdaggá lettem, semmire sincs szükségem, és **nem tudod, hogy te vagy a nyomorult, száználmas, szegény, vak és mezítelen,**”*

Ó nem, ezt nem magamra értem. Ahogyan te és senki más sem. (Feltéve, hogy egyáltalán találkozott ezzel az igével.) Ám az Úr mégis ezt mondta. És azt is mondta, hogy (Jel.3:18-22)

*„**azt tanácsolom neked, hogy vásárolj nálam tűzben kiégetett aranyat, hogy gazdag légy, fehér ruhákat, hogy köröskörül borítva légy és ne legyen látható szegyenletes mezítelenséged, és írt, hogy azzal megkend szemedet, hogy láss. Én mindazokra, akiket kedvelek, vétküket rájuk bizonyítom, és őket megfenyítem: Légy buzgó azért, és **térj új felismerésre.** Lásd az ajtóhoz álltam és zörgetek.***

*Ha **valaki hallja szómat és ajtót nyit, bemegyek ahhoz, és vele lakomázom, ő pedig énvelem.** A győzelmesnek megadom, hogy velem trónomra üljön, mint ahogy én is győztem, s Atyámmal együtt leültem az ő trónjára. **Akinek füle van, hallja meg, amit a Szellem az eklézsianak mond.**”*

Sok egyéb mellett, nagyon markánsan megfigyelhető az az Úr szavaiban, hogy *hozzád* szól *egyénileg!* Bár az eklézsianak (és nem eklézsia, hiszen ez egy görög szó, amely nyelvben a „zs” betű vagy hang ismeretlen) és csak annak szól a szellem, mégis azon belül kifejezetten az egyes embernek! Ez nagyon fontos! Ma, a mi korunkban úgy vélem,

az út egyéni. Nem azt mondom, hogy ne keresd a hasonlóan gondolkodók társaságát, sőt, éppen ellenkezőleg! De azt határozottan mondom, hogy az okítást, az igazság megmutatását ne embertől reméld! Igen, ez rám is vontkozik. Ha az én meglátásaimat igaznak véled, az nyilvánvalóan a szellemi vezetésed irányítása miatt alakult így. Az én véleményem, írásaim – úgy hiszem ihletettek, – bizonyosan nem a saját fejemből pattantak ki. Ez egészen nyilvánvaló számomra. Ha amit írok tetszik neked, akkor a szellemi vezetésünk egy forrásból való. Azon lehet vitatkozni, – ha valaki éppen ahhoz érez kedvet –, hogy vajon milyen jellegű szellemi vezetés az enyém, de ha te ebben az írásban itt tartasz, akkor ezt már régen eldöntötted. Így működik ez a dolog. Nézzük csak meg tehát most ez utóbbi idézetet!

„*És ajtót nyit*” Nos, ez az ígerész, ez az apró szakasz nagyon fontos! A szabad akarat híveinek egyik legnagyobb ásza. Ugye? Hiszen azt mondja az Úr, hogy ha (amennyiben) ajtót nyitsz nekem, akkor bemegyek hozzád. Ha te nyitsz akkor én bemegyek. Ebből következne, hogy ha pedig nem nyitsz ajtót, akkor nem megyek be hozzád. A nyitás – mint a sakkban is – kezdeményezést jelent. Nyitok valami felé. Tehát te döntöd el, hogy kinyitod-e azt az ajtót vagy sem. Eddig jó. Csak az a probléma ezzel az okoskodással, hogy van ez igének előzménye is. Az Úr *pontosan* ezt mondta:” **Ha valaki hallja szómat és ajtót nyit, bemegyek ahhoz**” Hát igen, ha valaki hallja a szómat, és e szavak hatására ajtót nyit. Bizony. Nem magától, hanem azért, mert meghallotta az Úr szavát. Ugye? Mennyivel eltolódott a hangsúly? Először is van egy sorrendiség, amelyről már sokszor szóltam. Szól az Úr, te pedig vagy meghallod vagy nem. Látni kell, hogy itt már az Úrnál van a nyitó lépés. Hiszen vagy szól az emberhez vagy nem. De ki az, aki meghallja és ki az, aki nem? A vá-

lasztottak meghallják, azok, akiket az Atya a Fiúnak adott. Ezek tehát meghallják az Úr akarata szerint bekövetkező megszólítást és ajtót nyitnak, míg a többiek, a nagy többség nem. Ide kívánczokra a magvető példázata, de mivel már tárgyaltam hosszabban máshol, ezért itt csak utalok rá Máté 13:3-9-ből. Azért írtam kilencig, mert a kilencedik vers így szól: „*Kinek van füle, hallja meg!*” Elvileg mindenkinek van füle, de az Úr itt nem erre célzott. A példázatnak van egy felszínes értelme, amelyet egyébként maguk a tanítványok (még ezt) sem értettek akkor, amikor hallották. De van egy mélyebb tartalma, jelentése is, amely megértéséhez kizárólag az Úr adhat fület, hozzáférést. A felszínes – bár igen fontos jelentést megmagyarázza az Úr az igében, de a mélyebbet neked kell felfedezned egyénileg. Ez pedig az, hogy **van egy Magvető és vannak a magok**. A Magvető az, aki VET. Ide vagy oda elveti azokat a magokat, amelyeknek ezután attól függően hogy hova hullottak alakul a sorsuk. Ugye a példázat elsődleges értelmezése a magokra koncentrál, azok sorsát magyarázza. Ez a hagyma első héjja, rétege, ha érted mire célzok. De azt, hogy hova hullottak nem a véletlen, nem anyu meg apu, de még csak nem is a természet dönti el, hanem kizárólag Isten. A Magvető, aki vetette, szétszórta őket. És bizony csak az tud kifejlődni, aki „termő földbe esett”. Nem pedig az, aki úgy döntött, hogy oda esik.

Beszéltem már – talán túl sokat is – a Bibliában előforduló ellentmondásokról. Ezt bővebben szándékoztam tárgyalni, de most úgy érzem, hogy nem kell ezt tennem. Nem abból az okból, hogy „falazzak” ezeknek, hogy elrejtsem az olvasó szeme elől, hanem azért, mert amennyiben te kedves olvasóm szoros kapcsolatot ápolsz az Isten beszédével, akkor úgy is tudod miről van szó, ha pedig nem, akkor valóban éppen ellenkező hatást fog kiváltani az írásom, mint amit szándé-

kozna. Minden ezzel kapcsolatos információt és a logikus tényezőket egybevetve le lehet, illetve le is kell szögezni, hogy Isten, az Úr tökéletes, így a hiba kizárólag ezen az oldalon lehet. Hogy ez most manipuláció vagy értetlenség, esetleg mindkettő eredménye, az szinte mindegy, hiszen a lényeg a tökéletes megértés lenne, nem pedig a félreértés okainak boncolgatása. Az a fontos, hogyan menthetjük meg az épületet nem pedig az, hogy elővegyük a felelőst, aki megrongálta azt. Ez a hatóság dolga és nem a mienk. Mindent egybevetve ki kell jelenteni, hogy az épület stabilan áll! Mi több: csak **ez az egy** épület áll. Megtépázott, viharvert, de ebben az állapotában is biztos menedéket nyújt minden be(meg)térőnek. Az a nagyszerű a Bibliában (többek között), hogy ha csak egyetlen könyvet olvashatnál el belőle, akkor is megérintene, ha az Úr úgy akarja. Ha pedig nem úgy akarja, akkor háromszor ennyit is hiába olvasnál, semmilyen pozitív hatást nem gyakorolna rád. Vívódom az ellentmondások kapcsán, hiszen sokak számára lehet érdekes mégis, még haladó, sőt különösen haladó szinten ez a dolog. Én is kíváncsi vagyok mindig az „ellentábor” meglátásaira, érveire, feltéve, hogy van nekik, nem pedig csak a rutin dogmákat szajkózzák. Hát legyen! Következzen itt mégis néhány egymásnak ellentmondó idézet még, ha a fentiek nem lettek volna elégségesek számodra. Mindezt valóban csak azért teszem, hogy lásd: igazat beszélek. Hozzá kell még tennem ehhez, hogy nehéz itt az egyensúlyra törekedni, hiszen meglátásom szerint durván túlsúlyban vannak azok az igék, amelyek az Isten irányításáról, beavatkozásáról, a földi történelem és az egyes emberek sorsának folyamatos irányításáról tanúskodnak azokkal szemben, amelyekből a szabad akarat jelenvalóságára lehet (tévesen) következtetni. Ráadásul maguk az apostolok, akik az ember önmaga által elvég-

zendő cselekedetekre, viselkedésre, gondolkodásmódra oktatnak, buzdítanak, maguk is elismerik számos egyéb helyen az Úr mindenekfeletvalóságát, hatalmát és dicsőségét. Ettől függetlenül megpróbálok egyensúlyt teremteni, bár sejtem már most, e pilanatban is, hogy mi lesz e próbálkozás vége. Kezdjük hát csak úgy „véletlenszerűen”! 2Tim.2:21

*„Ha valaki **e dologtól megtisztítja magát**, tisztos célra való edénnyé lesz, megszentelt, gazdájának jól használható, minden jó munkára kész,”*

Ha bárki képes lenne megtisztítani önmagát (nyilván a saját elhatározása, döntése, akarata alapján) akkor én lát-nám teljesen rosszul a dolgok valódi állását, és nem mel-lékesen az összes idevonatkozó igei állítás is valótlant állí-tana, ahogyan azt alább láthatjuk. Mielőtt azonban rátérnék ezekre, nézzük csak meg alaposabban e három idézetet! A 2Tim.2:21 fenti idézete ugye Csia Lajostól származik. De Károli például így hozza ugyanezt:

*„Ha tehát **valaki magát ezektől tisztán tartja**, tisztességre való edény lesz, megszentelt, és hasznos a gazdájának, min-den jó cselekedetre alkalmas.”*

Békés-Dalos szerint:

*„Aki **ilyen emberektől tartózkodik**, az tisztességes rendeltetésű, megszentelt, **gazdájának hasznos s minden jóra alkalmas eszköz lesz**”*

Na most akkor, ez valóban ugyanannak a szövegnek a ma-gyar átírata? Elvileg igen. De, akkor melyiknek higgyünk? Mert meglehetősen eltérnek egymástól. A görögöt meg-vizsgálva megoldásra lelhetünk, de még úgy is (hiszen nem bírjuk a görög nyelvet-tisztelet a kivételnek) ha a fellelhető

magyar változatokat vizsgáljuk meg. Ez alapján pedig azt kell mondjam, hogy itt éppen az egyébként általam preferált Csia-féle verzió a leginkább torz fordítás. Nem is értem, hogy Csia miként nézhette ezt be ennyire. Ha megnézzük a szövegkörnyezetet – hiszen, mint említettem, az eredeti szöveg nem volt feldarabolva, tehát egybefüggően volt vizsgálható és értelmezhető – akkor azt látjuk, hogy ez a vers a 2Tim.2:20 szerves folytatása. Amely így szól Csia szerint:

„Nagy házban nemcsak arany és ezüst edények vannak, hanem fák és cserepek is és némelyik edény megbecsült, más becstelen célt szolgál.”

Károli szerint:

„Nagy házban pedig nemcsak arany- és ezüstedények vannak, hanem fából és cserépből valók is; és azok közül némelyek tisztességre, némelyek pedig gyalázatra valók.”

Békés-Dalos (BD) szerint:

„De hiszen a nagy házban nemcsak arany- és ezüsteszközök, hanem fa- és cserépedény is van; azok tisztességes, ezek alantas használatra.”

Itt ugye értjük, hogy az edények az emberek, akik között vannak megbecsült, tisztességes célra, tisztességre valók és vannak becstelen, gyalázatra, alantas célra **valók** is, hogy az idézetek szóhasználatához igazodjak. A Káldi-féle Vulgátát megvizsgálva sem leszünk okosabbak, mint például a Károli esetében hasonlóképp, de érdekes módon a neovulgáta itt kisegíti a nyomozó szándékú olvasót, hiszen így hozza a 2Tim.2:20-21 verseket:

„De egy nagy házban nemcsak arany- és ezüstedények vannak, hanem fából és agyagból valók is; az előbbieket tisztességes, az utóbbiak pedig közönséges célokra.

Aki magát az utóbbiaktól tisztán tartja, az tisztességes

célra való, szent, az Úr számára hasznos, minden jó dologra alkalmas edény lesz.”

Ezt megértve – hiszen ez már szinte világos – láthatjuk, hogy a 2Tim.2:21-nél miért a Békés-Dalos verziót emeltem ki a legtisztább tartalomnak. Nézzük meg tehát mai szóhasználattal és fogalmazásmóddal ezt az ígérést: A földön nemcsak tisztességes és jó szándékú, nemes emberek vannak, hanem tisztességtelen, gonosz és aljas szándékúak is, előbbiek szent, utóbbiak gonosz célra születve. Aki ez utóbbiaktól igyekszik távol tartani magát, az Isten kezében hasznos és megfelelő **eszköz** lesz a jóra. Ez lenne tehát a Ted Kereshe verzió? Úgyszólván igen. Illetve az, amelyre engem oktat az Úr, illetve az Ő forrása. Ez történik akkor, ha az Úr vezet téged és segíti a megértést. Ha valaki elolvassa csak úgy elsőre szinte bármelyik verziót, egészen nyilvánvaló, hogy a leghaloványabb fogalma sem lesz arról, hogy mit is akart itt valójában közölni az Úr. De nézzük csak az általam (is) megadott jelentéstartalmat! Szó nincs benne a szabad akaratról! Arról van szó benne, hogy ha az ember **igyekszik** magát távol tartani a gonosz és hitvány, aljas emberektől, akkor jó eszköz lehet Isten számára. Ugye az igyekezet, a motiváció pedig mindig a szellemi vezetés hatása, megnyilvánulása egy adott személy viselkedésében. Ennyi. De most erre a Csiából vagy a Károliból, csupán önmagukban olvasva, hogyan jössz rá? Sehogy:

„Nagy házban nemcsak arany és ezüst edények vannak, hanem fák és cserepek is és némelyik edény megbecsült, más becstelen célt szolgál. Ha valaki e dologtól megtisztítja magát, tisztos célra való edénnyé lesz, megszentelt, gazdájának jól használható, minden jó munkára kész.”
„Nagy házban pedig nemcsak arany- és ezüstedények

vannak, hanem fából és cserépből valók is; és azok közül némelyek tisztességre, némelyek pedig gyalázatra valók. Ha tehát valaki magát ezektől tisztán tartja, tisztességre való edény lesz, megszentelt, és hasznos a gazdájának, minden jó cselekedetre alkalmas.”

Nézzük most 1Péter1:22 Csia:

*„Miután **lelketeket az igazságnak való engedelmeskedésen át szent tisztasággal megtisztítottatok** arra, hogy a testvéreket képmutatás nélkül kedveljétek, szeressétek egymást szívből, megfeszülten,”*

Károli:

*„Lelketeket az igazság iránt való engedelmességben képmutatás nélkül való atyafiúi **szeretetre tisztítván meg a Lélek által**, egymást tiszta szívből buzgón szeressétek;”*

Neovulgáta:

*„**Tisztítsátok meg tehát lelketeket** az igazságnak engedelmeskedve, a nem színlelt testvéri szeretetben. Figyelmesebben, szívből szeressétek egymást”*

Ismét igen érdekes a helyzet. Bár itt én érteni vélem Csia szándékát, mégis azt kell mondjam, hogy az igen félreérthető. Csiának és nekem világos és nyilvánvaló, hogy amikor engedelmeskedem az Igazságnak, azaz Istennek magának, akkor az tisztító hatással van a lélekre. Hiszen ha valaki engedelmes szolgája az Úrnak, akkor megtisztul az engedelmessége által persze szigorúan mindezt Isten kegyelméből és nem pedig a saját erejéből a saját elhatározása által (!). Ám ezt egy olyan olvasónak, aki például első ízben találkozik az igével, honnan kellene tudnia? Ő azt fogja ebből kihámozni vagy megérteni (talán, de ha valamit akkor ezt), hogy az ember megtisztította (képes arra, hogy meg-

tisztítsa) a saját lelkét. Most az, hogy ezt milyen módon tette, egyrészt a kutyát sem érdekli az átlag ember szemében, másrészt pedig másodlagos jelentőségűnek tűnik. Hiszen mi az állítmány? Mit állítunk? Azt, hogy „lelketeket...megtisztítottatok.” Pont. Elsőre ez a lényeg. Persze nagyon nem ez a lényeg, hanem éppen a mód, amely által megtisztultak ezek a lelkek, de ez nem fog átjönni egy ilyen szövegből. Ahogyan éppen így a neovulgátából és a többiből sem. Kivéve itt érdekes módon a Károlit, hiszen bár Ő is a szent szellem megnevezés konzekvens kerülése miatt (tudom, hogy a szellem szó a nyelvújítás „vívmánya”, de én a revideált Károlit idézem és nem a Vizsolyit) a „Lélek” szót használja (legalább nagybetűvel) és nagyon lényegre mutatóan, amikor így fogalmaz: „Lelketeket az igazság iránt való engedelmisségben...tisztítván meg a Lélek által...” Itt a valós tartalom! Engedelmisség általi megtisztulás a Lélek, azaz Isten szelleme által. Pont. Szó nincs semmiféle öntisztulásról, saját szándékból fakadó megtisztulásról. Engedelmeskedem Istennek (mivel Ő engedelmissé tesz a kegyelméből és akaratából fakadóan), ezáltal pedig egyúttal meg is tisztít engem. Ennyi. Megint az okozhat zúrt sokak fejében, hogy eltévesztik a sorrendet azt gondolván, hogy ők maguk, az ember gondol egyet, és elkezdi keresni az Istent. Ilyen nincs! Ha Isten nem szólít meg, te az életben soha, de soha nem fogsz felé fordulni ez a nagy helyzet. Ha az Úr nem kezdeményez, akkor te simán eleveickélsz a trutymó legalján ha beismered ezt-ha nem. Ha nem ismered be, akkor felmagasztalod magad és ki akarod sajátítani a dicsőséget, azt, amely kizárólag Istené, hiszen ha Ő nem fordul feléd akkor neked annyi, higgy bármit is a felfuvalkodott egod sugallatára hallgatva. Számptalan ige tanúskodik arról, hogy én állítom az igazat. Íme, itt van néhány:

János 3:27:

János ezt felelte: „Az ember nem juthat semmihez más-képp, csak ha a mennyből adják neki.

Itt minden fordítás összhangban van:

„Felele János és monda: Az ember semmit sem vehet, ha-nem ha a mennyből adatott néki.”

„János így válaszolt: „Az ember semmit sem vallhat a magáénak, hacsak nem a mennyből kapta.”

Tehát **semmit!** A semmi az olyan, mint a minden. Tökéletesen lefed mindent, nincs kivétel. Csak azt birtokolhatod legyen az ész, bölcsesség, egészség vagy tárgyi tulajdon, amit Isten adott neked. Ez utóbbi vers egyébként, a Szent István Társulat fordítása itt egészen kiváló. Ez tökéletesen így van! Ha van valamid, azt az Úrtól kaptad. Amit nem Istentől kapsz az nincs és pont, bár a Csia és a Károli is pontos itt. Tehát ez igaz magára a hitre is. Ha hited van, akkor azt Istentől kaptad és nem azért kaptad, mert kérted, hanem azért kaptad, mert Ő megkönyörült rajtad és feléd fordult. Még egyszer mondom: ha az Úr nem kezdeményez, az ember önmagától soha, de soha nem fogja keresni őt. Íme az újabb igei bizonyíték erre és tulajdonképpen minden egyéb kérdésre is, János 15:5 Csia, Károli, Neovulgáta, SZIT, Békés-Dalos, Magyar Bibliatársulat új fordítású Bibliája (RUF).

„Én vagyok a szőlőtöke, ti a szőlővesszők. Aki bennem marad, s akiben én is megmaradok, sok gyümölcsöt terem, mert nálam nélkül semmit nem tehettek.”

„Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők: A ki én bennem marad, én pedig ő benne, az terem sok gyümölcsöt: mert nálam nélkül semmit sem cselekedhettek.”

„*Én vagyok a szőlőtő, ti pedig a szőlővesszők. Aki bennem marad, és én őbenne, az bő termést hoz, mert **nálam nélkül semmit sem tehettek,***

„*Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők. Aki bennem marad, s én benne, az bő termést hoz. **Hisz nélkülem semmit sem tehettek***”

„*Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők. Aki bennem marad és én őbenne, az bő termést hoz. **Hiszen nélkülem semmit sem tehettek.***”

„*Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők: aki énbennem marad, és én őbenne, az terem sok gyümölcsöt, **mert nélkülem semmit sem tudtok cselekedni***”

Ez az ige, ami nézetem szerint ismét „mindent visz”. Nekem leginkább az utolsó verzió tetszik, amely így fogalmaz: „**mert nélkülem semmit sem tudtok cselekedni**” Ide kellene úgy ezer felkiáltójel. Persze lehet okoskodni, ha valaki szeretne mindenképpen öngólt rúgni magának, hogy az is itt van, „aki bennem marad”, hiszen ebből akár az ember szabad akaratára is következtethetne valaki, nem igaz? De igaz. Valaki, aki nem elég értelmes vagy figyelmes, ha szében kívánok fogalmazni. Hiszen ott van: „nélkülem semmit sem tudtok cselekedni”!!! Semmit. Tehát „bennem maradni” sem, ha én (az Úr) nem akarom. Nem attól függ, hogy te akarod-e, hanem attól, hogy Ő akarja-e vagy sem. Hogy Ő megengedi ezt neked vagy sem. Bizony. Lehet igéssel pingpongozni, végig vehetnénk még itt számos oldalnyi terjedelemben az összes ennek ellentmondani látszó igét (mert valóban vannak ilyenek) csak nem érdemes ezt tenni. Hiszen a végén (mint a fentiek esetében is) kiderül, hogy félrefordításból vagy félreértelmezésből fakad az ellenkező vélemény, legyen annak a gazdája bármily elismert

és tudós ember. Sokan hazudtak már katedráról is. Hiszen fontold csak meg ismét! Az Úr nélkül SEMMIT sem tehet senki. Nem fordulhat felé, nem kezdeményezhet, nem keresheti Őt, nem értheti az ígét, nem lehet engedelmes Neki, nem térhet új felismerésre, és még sorolhatnám a végtelenségig. Érdemes még megnézni ezen ige kapcsán, hogy ki által kaptuk? János volt az, akin keresztül az újszövetség talán legjelentősebb könyvét is átadta nekünk maga az Úr, mégpedig a jelenések könyvét. De haladjunk tovább! Ezt írja Pál a Luther által nem véletlenül utált zsidóknak írt levelében Zsid.6:3 Csia majd Károli:

„Ezt, **ha ugyan az Isten megengedi**, meg is fogjuk tenni.”

„És ezt megcselekeszjük, ha az Isten megengedi.”

Ez a fordítás is lényegét tekintve egyhangú az egyes fordításokban. Tehetnénk utána egy egyenlőségelet és azt mondhatnánk: Megtesszük (úgy lesz), ha Isten is úgy akarja. Ez a lényeg és így is van minden esetben. Nem azért tesszük meg, mert mi úgy akarjuk, hiszen ha csupán a mi szabad akaratunkon múlna, akkor Isten ebbe sem/nem szólna bele, nem kellene az Ő engedélye, jóváhagyása, akarata semmilyen emberi cselekedethez, de Pál szerint is kell. Nem, hogy kell, de minden az Ő akarata szerint történik, ahogyan az Ő terve megkívánja. Zsidó levél 8:10, 10:16 Csia:

„mert az a szövetség, melyet ama napok múltán Izráel házának rendelni fogok – ezt mondja az Úr –, ilyen lesz: **törvényeimet gondolkodásukba adom, és szívükbe írom be: Istenükké leszek, ők meg népemmé lesznek**”

„Ez az a szövetség, melyet végrendeletül hagyok rájuk ama napok után: **Törvényeimet szívükbe adom, s gondolkodásukba beírom őket**”

Zsid.2:4 Csia:

„Isten ezután megtetézte jelek, csodák és sokféle hatalomnyilvánulás bizonyágtételével, Szent Szellemének széjjelosztásával, kit úgy osztott szét, ahogy akarta.”

Na, ez aztán nem köntörfalaz, nem úgy, mint sokan mások például a neovulgáta, amely ezt így hozza:

„és velük együtt Isten is tanúságot tett róla jelekkel és csodákkal, akarata szerint sokféle erőmegnyilvánulással és a Szentlélek közléseivel.”

Ezek aztán köszönőviszonyban sincsenek egymással, pedig ugyanazt fordították elvileg. Vajon miért? A katolikusok ezt a szöveget nyilván nem engedhették át a cenzúrájukon, hiszen ha ez így van, akkor bizony sok hazugságra fény derül. Márpedig a görög szöveg (szinte) egyértelműen a Csia verziót igazolja. Ugyanitt a SZIT verzió már egy kicsit jobb a katolikus neovulgátánál, de lényegesen rosszabb Csianál:

*„az Isten pedig különféle jelekkel, hatalmas csodákkal, és a **Szentlélek tetszése szerint osztogatott** adományaival igaznak bizonyított”*

Itt a legnagyobb probléma a hamis szentháromságtan sugalmazása. Csianál majdnem tökéletesen egyértelmű és tiszta, pontos, amikor így fogalmaz: Isten...Szent Szellemének széjjelosztásával, kit úgy osztott szét, ahogyan akarta”. Csia egyetlen komoly hibát vétett nézetem szerint, mégpedig ott, ahol az „amit” szó helyett „kit” szót írt. Hiszen a szent szellem nem önálló entitás, ahogyan a katolikus hazugság tanítja, hanem az Isten elválaszthatatlan lelke. Ahogyan a te lelked sem különálló töled, hanem te magad vagy az. Ráadásul maga a „kit” szócska is teljesen szükség-

telen, mert a görög szövegben nem is szerepel csak annyi, hogy az „övé szent szellemét osztotta szét akarata szerint”. Persze a szabatos magyarázás igényelte volna az „amit” vagy „amelyet” szót, amelyek helyett Csia helytelenül a „kit” szót választotta, ugyanzt sugallva, mint a pápisták. Hiba volt, de ettől eltekintve helyes az ige. Jól érezhető az igazság belőle, amely kijelenti, hogy Isten akarata és tetszése szerint osztja meg az Ő szellemét, illetve vezetését azokon, akiken akarja, ahogyan ezt megismerhettük Mózes és a hetven vén eseténél is: Tóra4Mózes11:17

*„És mondta az Örökkévaló Mózesnek: Gyűjts egybe nekem hetven férfiút Izrael vénei közül, akikről tudod, hogy ők a nép vénei és felügyelői; vidd őket a gyülekezés sátorához, hogy ott álljanak veled együtt. Én pedig leszállok és beszélek veled ott, **elveszek a szellemből, mely rajtad van és rájuk teszem**, hogy viseljék veled együtt a nép terhét és ne viseld te magad.”*

Ez az igeszakasz is egyértelműsíti azt a nézetet, hogy Isten valamilyen jellegű (indirekt) szellemi vezetésben részesít az Ő akarata, döntése szerint minden egyes földi halandót. Indirektet írtam, azaz közvetettet, amely ugyan csak igen fontos tény. Isten azt mondja Mózesnek az igében, hogy „elveszek a szellemből, amely rajtad van”, nem pedig azt, hogy elveszek a szellememből, amely benned van... Gigantikus különbség! Erről igen részletesen olvashatsz az Avatar című írásomban. Most pedig következzenek itt még néhány ige, amely a fenti állításaimmal szoros összhangban van: 1János1:9

*„Ha vétkeinket megvalljuk, hű és igazságos ő arra, hogy elengedje azokat, **s bennünket minden hamisságtól megtisztítson.**”*

Persze vétkeinket csak akkor fogjuk megvallani Neki és nem a papnak, gyóntatónak vagy éppen senkinek, ha azokat szívből megbánjuk, amely pedig csak úgy lehetséges, amennyiben Ő megigazít bennünket és ezáltal rádöbbenünk tetteink hitvány mivoltára. Igen sok ember sosem bánja meg a bűneit, sőt, el sem ismeri bűnnek azokat. Jakab 3:17

„A felülről jövő bölcsesség ellenben mindenek előtt szentül tiszta, amellettt békés, kíméletes, engedékeny, teli könyörülettel és jó gyümölcsökkel, nem ítélkező és nem képmutató.”

Bölcsesség, valódi bölcsesség és nem a világ szerinti bölcsesség kizárólag „felülről” jöhet, hiszen **„Az ember semmit sem vallhat a magáénak, hacsak nem a mennyből kapta.”** Nem, hogy a bölcsességet. Ap.Csel.10:15

„De másodszor is szólt hozzá a hang: „Amit az Isten megtisztított, te ne tartsd tisztátalannak!”

Természetesen ettől még gondolhatná azt valaki, hogy egyes dolgokat Isten tisztít meg, másokat – például önmagát a saját akarata szerint – pedig az ember, de ez ettől még nem lesz igaz. Az igazság az, hogy ami tiszta, az kizárólag Isten által, az Ő akaratából és közreműködésével tisztulhat csak meg. Ap.Csel.15:8-9

„A szíveket ismerő Isten tanúságot is tett mellettük azzal, hogy a Szent Szellemet éppen úgy adta nekik, mint nekünk is, miután hittel megtisztította szívüket, nem tett közöttünk és közöttük semmi különbséget.”

Nos ismét egy „mindent visz” kategóriás ige, amely ráadásul igen nagy egyezést mutat minden fordításban. Tehát itt azt olvashatjuk, hogy Isten *először* hittel megtisztítja az

ember szívét (nyilván a választottakét, hiszen jól látható, hogy ezt nem teszi meg mindenki), majd ad ezeknek az embereknek az Ő (szent) szellemiségét tükröző vezetést, amely azután szellemi befolyást gyakorol ezekre az emberekre. Így működik tehát az Isteni gondviselés azoknál, akiket az Úr vezet, nem pedig úgy ahogyan sokan állítják, hogy Jóska kitalálja magától mert ő egyrészt bölcs, másrészt pedig van saját szabad akarata is, hogy ő bizony ezután az Úr szolgálja kíván lenni, majd az Úr ezt meghallván odafordul Jóskához és segíti őt ebben a törekvésében. Ezredszerre is mondom: ha az Úr nem fogja fölön Jóskát, akkor Jóska sosem fog kivergődni a bányászbéka feneké alól. Soha. Jóska megmarad tisztátalannak, amilyenek Isten szellemi befolyása nélkül mindannyian vagyunk. Ismét a Róma 1:24

*„Ezért az **Isten** szívük kívánságainak következményeként kívánságaikban tisztátalanságra **adta oda őket**, hogy testüket egymás között megbecstelenítsék.”*

Isten dönti el, hogy mi lesz veled, nem pedig te. 2Kor1:12

*„Mert a mi dicsekedésünk, a mi lelkiismeretünk bizonyágtétele abban áll, hogy isteni szentségben és napfénytiszta őszinteséggel **nem a hús bölcsességével, hanem Isten kegyelmével forgolódtunk a világban, leginkább nálatok.**”*

A magam részéről már kezdem unni, de az ösztöke működik, Forrás nem hagyja, hogy a lusta egom győzzön. Arról van szó, hogy magamtól bemásolnék még ide néhány ígét azután jóccaka, de nem így megy ez mifelénk. Az ösztöke, ami ellen (hiába is) rugódoznék :) azt mondja, hogy írd csak le ezt is fiam! Hát írom. Vannak tehát az ellentábor tarsolyában „érvek”. Igei érvek, amelyek bár sajátosak,

elsőre mégis érvnek tűnnek. Nézzünk meg alaposan ismét egy idevonatkozót Pál tollából! 2Kor7:1 Csia:

„Ezeknek az ígéreteknek birtokában, szerettem, **tisztítsuk meg magunkat** minden szennyezéstől, melyet hús vagy szellem okoz, és Isten félelmében **hajtsuk végre megszentelődésünket!**”

Már megint ez az önmenedzselés téma. Tisztítsuk meg magunkat, hajtsuk végre (a saját) megszentelődésünket! Csak így szerényen. De nézzük a többi változatot is! Neovulgáta, SZIT, BD, RUF, Károli:

„Mivel tehát ilyen ígéretek vannak, szerettem, tisztítsuk meg magunkat a test és a lélek minden szennytől, és tegyük teljessé megszentelődésünket Isten félelmében.”

„Minthogy ilyen ígéretek vannak, kedveseim, **őrizkedjünk** a test és lélek minden szennytől, így teljessé tesszük megszentelődésünket Isten félelmében.”

„Mivel tehát ilyen ígéretek birtokában vagyunk, szerettem, **tartsuk távol magunktól** a test és lélek minden szennyt s tegyük teljessé megszentelésünket Isten félelmében.”

„Mivel tehát ilyen ígéretek vannak, szerettem, tisztítsuk meg magunkat minden testi és lelki tisztátalanságtól, és Isten félelmében tegyük teljessé megszentelődésünket!”

„Mivelhogy azért ilyen ígéretek vannak, szerettem, tisztítsuk meg magunkat minden testi és lelki tisztátalanságtól, Isten félelmében vivén véghez a mi megszentelésünket.”

Ahogy nézem, itt van hatféle magyar verzió. De mit

mond a görög szöveg? Az én görögöm bizony a szószer-
detben a kulcsszónál kizárólag a „tisztítsuk meg magunkat”
verziót hozza. Igaz, az én görögömet katolikusok készítet-
ték :) Ettől függetlenül a Szent István Társulat és a Békés-
Dalos páros valahogyan az „őrizkedjünk-tartsuk távol ma-
gunkat” értelmezésre szavazott. Vajon erre miként, honnan
jutottak? Nyilván láttak az enyémtől eltérő görög verziót is,
vagy jól ismerik a görög nyelvet. Nem egy hátrány, ha az
ember Biblia fordításra adja a fejét... Na, már most én bi-
zony nekik, a kisebbségnek hiszek ebben az esetben. Mert
ugye nagyon nem mindegy, hogy a két jól elkülöníthető tá-
bor melyikét fogadjuk el hitelesnek. Csak az érdekesség
kedvéért jegyzem meg, hogy a King James is a katolikus
verzióval ért itt egyet, amivel én ritkán. Itt konkrétan na-
gyon nem. De miért nem? Azért, mert nézetem szerint ha-
zudik. Bizony. Mert ellenkezik mindazzal, amiket remélem
elég meggyőzően eléd tártam feljebb. Ellenkezik azzal, amit
Krisztus, az én Uram mondott, hogy:

„nélkülem semmit sem tudtok cselekedni”

Ő bizony még az itt ellenvéleményen lévők szerint is ezt
mondta (lásd feljebb), ha pedig ez igaz, akkor annak az ér-
telmezésnek nem lehet létjogosultsága, hogy „tisztítsuk
meg magunkat”. Mert te magadtól – hiszed vagy sem – még
a hátsó fertályodat sem tudod megtisztítani, nem, hogy a
lelked, ez a nagy helyzet. Nem túlzok! Emlékezz csak vissza
a nagy babiloni király, Nabukodonozor esetére, aki egyszer
csak nagy királyból füvet legelő barommá lett... Az Úr nél-
kül még levegőt sem vehetnél, nem, hogy megtisztítsd ma-
gad. Mert mi az, hogy tisztítsuk meg magunkat? Mossunk
kezet? Nyilván nem erre céloz az ige. Itt lelki megtisztu-
lásról van szó, hiszen a testi mocskosságért is a lélek a fe-

lelős. Éspedig azt feltételezni, hogy az ember ezt a megtisztulást maga véghezviheti, meglátásom szerint igen csak felfuvalkodott nézet. Az ellenben, hogy Isten segítségével őrizkedjünk a mocsoktól, igyekezzünk távol tartani magunktól ezt a világi mocsokáradatot (én is ezt teszem, de nem megtisztítom magam, hiszen ki vagyok én ehhez!?) egy alázatos, és Istent kereső megnyilvánulás. Így helyes. Persze mondhatja azt is valaki, hogy jaj, nem úgy értette a fordító, hogy magunkat tisztítsuk meg, hanem úgy, ahogyan a SZIT vagy a BD fordítás is, csak nem azokkal a szavakkal éltek. Miért nem? Ez nem egy paprikáskrumpli recept, hanem a Biblia, az Isten beszéde! Ember, ha nekiállsz, ha neki mersz állni fordítani, hát adj bele mindent, mert itt nem babra megy a dolog! Azt, hogy „tisztítsuk meg magunkat”, az emberek úgy fogják érteni, hogy tisztítsuk meg magunkat és pont. Aki ezt írja, ne csodálkozzon, ha viselnie kell a következményeket.

A felelősségről jut eszembe apám néhány mondása. Például az, hogy „aki kurvának áll, ne csodálkozzon, ha jól meg..ööö..cselekszik őt, de nem is ezt akartam ide írni, hanem a katonást. Szóval, aki katonának megy, az ne csodálkozzon, ha jól lelövik. Bizony. Ez ilyen. Amúgy a „kurva” szó mind Káldinál, mind Károlinál szerepel a szent iratokban (pl. Hóseás4:14), de ezt csak az érdekesség kedvéért mondom, nehogy megvádolj szükségtelen trágársággal. Most pedig, hogy ezt a témát lezárjuk, búcsúképpen következzenek itt még néhány ige Páltól, Titus 2:14

„aki magát odaadta értünk, hogy a törvény mindenfajta megrontásából megváltson bennünket, és így egy gazdag, nemes munkákban buzogó népet tisztítson magának.”

Tehát ismét csak azt látjuk, hogy nem a nép tisztítja

meg önmagát az Úrnak, hanem éppen fordítva: az Úr tisztít népet Önmagának. 2Tim.2:25 Csia:

*„mert hátha még más **felismerésre térést ad nekik az Isten, az igazság megismerését**”*

Tehát nem én, te, ő, mi, ti, ők ismerik fel az igazságot, hanem az Isten adja vagy nem adja meg azt nekik. Érdekes ez a verset elolvasni a különböző fordításokban. Bár különböznek, a lényeg mégis mindegyikben ott van Neovulgáta, Szent István Társulat, Békés-Dalos, RUF, Károli:

„Azokat pedig, akik ellenszegülnek neki, szelídséggel meg kell feddenie, hátha egyszer töredelmet ad nekik is Isten az igazság megismerésére”

*„Ellenfeleit szelíden intse, **hátha megadja nekik az Isten a megtérést, felismerik az igazságot**”*

„Feddje meg szelíden az ellenszegülőket, hátha megadja nekik Isten a bűnbánat kegyelmét, hogy fölismerjék az igazságot”

„aki szelídséggel neveli az ellenszegülőket, hátha az Isten megadja nekik egyszer, hogy megtérve megismerjék az igazságot”

„A ki szelíden fenyíti az ellenszegülőket; ha talán adna nekik az Isten megtérést az igazság megismerésére”

Mindenki egyetért abban, hogy Isten ad vagy nem ad értelmet az embernek az igazság felismerésére. 2Timo.3:7 Csia, Károli:

*„kik mindig tanulnak, de **soha az igazság megismerésére eljutni nem képesek.**”*

*„Kik mindenkor tanulnak, de **az igazság megismerésére soha el nem juthatnak.**”*

Mindig tanulnak, az igazságot mégsem ismerhetik meg? Nem képesek arra, soha el nem juthatnak ahhoz? Pedig elvileg nagyon akarják, hiszen „mindig tanulnak”. Az (szabad:) akaratok meg lenne ehhez, de (maguktól) nem képesek, nem juthatnak eredményre. Ez, hogy van? Talán Isten dönt és nem ők? De, ha Isten dönt, ha az Ő akarata érvényesül, akkor hol van az emberi szabad akarat?

Jób 5:12 Károli, Izraelita Magyar Irodalmi Társulás:

„A ki semmivé teszi a családok gondolatait, hogy szándékukat kezeik véghez ne vihessék.”

„Megbontja a ravaszok gondolatait, s nem végeznek kezeik olyat, a mi valóság.”

Hű! Isten még a gondolatokat is manipulálja? Miket nem ír ez a Biblia...2Kor.4:3-4 Csia, Neov, SZIT, BD, RUF, Károli:

„De, még ha leplezett volna is a mi örömeink, az elveszők között leplezett, akikben e kor istene vakká tette a hitetlen gondolkodást, hogy a Krisztus dicsőséges örömeinek fénye, aki Istennek képe, rájuk ne ragyoghasson.”

„Ha a mi evangéliumunk mégis el van takarva, azok előtt van eltakarva, akik elvesznek, akikben ennek a világnak az istene elvakította a hitetlen értelmet, hogy az Isten képmásának, Krisztusnak dicsőségéről szóló evangélium fénye ne ragyogjon fel számukra.”

„Ha evangéliumunk mégsem érthető világosan, csak azoknak nem érthető, akik elvesztek. Az ilyen hitetleneknek az e világ istene elvakította értelmüket, hogy az Isten képmásának, Krisztusnak dicsőségéről szóló evangélium világossága ne ragyogjon fel nekik”

„Ha evangéliumunk mégis el van takarva, azok előtt van

eltakarva, akik elvesznek. Ezeknek a hitetleneknek e világ istene elvakította értelmüket, hogy ne ragyogjon számukra a Krisztusnak, Isten képmásának dicsőségéről szóló evangélium világossága”

„Ha pedig nem elég világos a mi evangéliumunk, csak azok számára nem világos, akik elvesznek. Ezeknek a gondolkozását e világ istene megvakította, mert hitetlenek, és így nem látják meg az Isten képmásának, Krisztusnak dicsőségéről szóló evangélium világosságát „

„Ha mégis leplezett a mi evangéliomunk, azoknak leplezett, a kik elvesznek: A kikben e világ Istene megvakította a hitetlenek elméit, hogy ne lássák a Krisztus dicsőséges evangéliomának világosságát, a ki az Isten képe.”

Ismét csak hú! De inkább hűha! Ez azért elég cifra. Egyrészt, mintha Pál egyes fordítások szerint kissé bizonytalan lenne, amikor ezt mondja: „ha mégis, ha mégsem”. Azonban abban egészen bizonyos, hogy „ha mégis” akkor csak azoknak nem érhető az Isten beszéde, akik elvesznek. Akik hiába tanulnak, de sosem értenek. És azután az, hogy az Isten elvakította az értelmet. Micsoda? De hiszen Isten állítólag mindenkit üdvözíteni akar... Akkor hát ez, hogyan lehetséges??? Nyilván úgy, hogy nem akar mindenkit üdvözíteni... Nem értem, hogy nem értik egyesek: ha Isten valakit üdvözíteni akar, akkor üdvözíti. Mert Ő AZ ISTEN. Mi nem világos ebben? Szerinted van olyan dolog, amit Isten akar, de nem jön össze neki? Nincs! Az van (volt-lesz), amit Isten akar. Ez bonyolult? Sokak számára úgy tűnik igen. Pedig tudós profeszorok is akadnak szép számmal ezen értetlenek között, de mit tegyünk? Ha egyszer „e kor istene vakká tette” őket, akkor mit tegyünk? Semmit, ez nem a mi dolgunk. Ed-

dig volt tehát a „hű”, innen következnek a „ha” (húha). Azt írja Csia, hogy „*akikben e kor istene vakká tette a hitetlen gondolkodást,*” Ám a katolikus (és más) fordítók, ezt mintha kissé félreértették volna, nyilván „véletlenül”. Hiszen ők úgy fogalmazzák többekkel egyetemben, hogy „*akikben **ennek a világnak az istene elvakította a hitetlen értelmet***” *Hm-hm!* Itt egy kicsit meg kell torpannunk! Először is le kell szögezünk, hogy a görög szövegben az „αιῶνος” szó szerepel, amely korszakot, beláthatatlan időt, örökkévalóságot jelent és nem „e világ”-ot. Ergo az itt látható hat magyar fordításból egyedül Csia fordította helyesen a szöveget. Ha ezekhez hozzávesszük a világon legismertebb angol nyelvű King James fordítást, akkor hétből egy lesz az arány. Miért? Ugye ilyenkor a reflex-reakció azt mondja, hogy nyilván a hat a helyes és az egy a téves. Nyilván a többség látja jól. Ahogyan Galilei eseténél is, hogy a föld körül kering a nap. Mert a többség akkor ezt állította. Ugye? De ettől még nem nekik volt igazuk. Szóval mit értünk az alatt, hogy „e világnak istene”? Amit Róma? Mert bizony az esetben sátánról beszélünk. Bár lehet, hogy elsőre ez a kérdés nem tűnik annyira jelentősnek, mint amennyire az, de gondoljunk csak bele! Mennyire nem mindegy az, hogy a Biblia Istent, vagy a sá-tánt nevezi meg egyes emberek (a gonoszok) elméjének, tudatának elvakításáért felelősnek!? Ugye, mennyire nem mindegy? Mert ha Isten teszi ezt – ahogyan valójában van – akkor bizony a „mindenkit üdvözíteni akar” hazugság igen gyorsan kisiklik. De ha ezt a „csúnya” dolgot rákenjük a sá-tánra, akkor egyből igaznak látjuk, hogy Isten mindenkit üdvözíteni akar, csak jött – ez az egyébként valóban csúnya és gonosz – sátán, és keresztbe tett Istennek ebben a dologban. Nos, tévedés ne essék! Sátán valóban ott tette keresztbe Istennek, ahol csak tehetné, de nem teheti. Isten egy

pillanat tört része alatt tüntethetné el sátánt még az emlékével együtt is a teremtésből, ha úgy akarná. Aki azt gondolja, hogy sátán érdemben ujjat húzhat Istennel, az súlyosan alábecsüli Istent és súlyosan felmagasztalja sátánt. A vádló, az ellenség éppen olyan teremtmény, mint te vagy én, csak jóval fejlettebb nálunk. Bizonyos szempontból. Ebből következik, hogy ha ő is teremtett lény, akkor ugyanolyan esendő, mint mi. Meg kell érteni: a Teremtő az, akié egyedül a hatalom. A valódi hatalom. Amit Ő nem akar az nincs. Amit Ő nem enged meg – nyilván jogosan és okkal – az nem lehetséges. Ennyi. Istent, bizonyos szempontból, – ahogyan ezt egy fenti, mástól származó idézetben is olvashattuk – bizonyos világi (sátán által irányított) szervezetek igyekeznek egészen más színben feltüntetni, mint ami a valóság. Egyesek „puhítják” őt, igyekeznek olyan színben feltüntetni, bemutatni Őt, mint egy jóságos, nagyszakállú öreg bácsikát, (mikulás) aki kezeit tördelve keresi a gyermekek kegyét, és nem győzi remélni, hogy mindenki jobb belátásra jut itt a földön. Aki alig várja, hogy mindenkinek megkegyelmezessen cserébe mindössze azért, mert elhiszi, hogy Ő létezik. Mások éppen ellenkezőleg úgy mutatják be Istent, mint egy vérengző önkényurat, aki alig várja, hogy az ember megbotolják, és ezért azonnal eltaposhassa őt büntetésből. Népirtó, szadista, kegyetlen zsarnoknak állítják be, s azt sugalmazzák, hogy az ószövetségben megismert Isten csupán a zsidók kisistene, akinek semmi köze nincs a Jézus Krisztus által imádott Atyához. E két véglet között pedig sok egyéb verziózszámom futó istenképet ismerhet meg az érdeklődő, függően attól, hogy éppen hova vezeti őt szellemi vezetése. Meg kell érteni: Isten az Egyetlen Teremtő Isten, és Jézus Krisztus – nem igazán kedvelem a „Jézus” nevet **(ám Akit értünk alatta, Isten Fiát, Őt annál inkább)**, hi-

szen Őt a zsidók nem így ismerték. Ez már egy latinosított névváltozat, hiszen eredetileg Jehoshua – „Isten segítségével” nevezték Őt, de, hogy egyértelmű legyen a dolog, maradjunk a Jézus Krisztus megnevezésnél. Tehát Jézus Krisztus maga volt az Atyaisten földi, emberi képmása, Aki egy és azonos volt az Egyetlen Teremtő Istennel. Jézus Krisztusban nyilvánult meg az ószövetség Istene itt a földön. Ezért mondta az Úr, hogy „én vagyok az út, az igazság és az élet”. János 14:6-11 Csia

„Jézus ezt felelte: „Én vagyok az út, az igazság és az élet, senki sem mehet az Atyához, csak rajtam keresztül.

Ha engem megismertetek volna, Atyámat is ismernétek. Mostantól fogva ismeritek és látjátok őt.”

„Uram – mondta neki Fülöp –, mutasd meg nekünk az Atyát és ez elég nekünk.” „Annyi idő óta veletek vagyok – felelte neki Jézus –, és te nem ismeresz engem, Fülöp? Aki engem lát, látja az Atyát. Hogy mondhatod: Mutasd meg nekünk az Atyát? Nem hiszed, hogy én az Atyában vagyok s az Atya énbennem? A beszédeket, melyeket nektek szólok, nem magamtól szólok. Az Atya, ki bennem marad, végzi a maga munkáit. Higygyétek el nekem, hogy én az Atyában vagyok és az Atya énbennem. Ha nem, magukért a tettekért higgyetek.”

Nagyon súlyos igeszakasz ez! Én személy szerint, mivel az Úr mondta ezt magáról, tökéletesen el is fogadom, de kizárólag csak Krisztus esetében és azzal a kijelentéssel szorosán egybefonva, hogy az Úr emberként volt jelen itt a földön! Ám! Hozzá kell tenni azt is ehhez, amiről már feljebb is beszéltünk a határozóragok kapcsán, hogy a görög szöveg itt is az „év” szót hozza, amely éppen jelent „val-vel”-t is. Annál is inkább elgondolkodtató ez a lehetőség, mivel a

Jn.14:12 versben az „aki hisz énbenem” szövegrésznél a görögben az „εἰς” szó szerepel, amely pedig kifejezetten a „ban-ben” jelentést hordozza, nem kínálva fel a „val-vel” lehetőségét... Ha van füled és szemed, gondold ezt át...

A szabad akarat halála

Idestova – ha jól számolom – ez az ötödik írás, amelyben behatóan foglalkozom a szabad akarat témakörével. Úgy vélem, hogy – amennyiben ismered az írásaim – mostanra te is tisztában vagy azzal, amivel én. Úgy vélem, hogy az Avatar című munkában sikerült logikailag is levezetni azt, hogy miért nem lehet az embernek *itt a földön* szabad akarata. A szabad akarat egy valós dolog, csak nem idevalós. Sátán pöccintette ide a fogalmat, amikor kizuhant abból az állapotból és létből, ahol ez valóság volt, amikor a sorsa megpecsételődött. Sátán hiteti el az emberekkel, hogy itt a földön szabad akarata van, holott neki sincs. Ha sátnak szabad akarata lenne, akkor te már régen halott lennél velem együtt... Az Avatar című írásban tehát sikerült megragadnom egy igen lényeges gondolatszálát, amellyel kapcsolatban most további tanítást kaptam, mégpedig – úgy hiszem – egyenesen az Úrtól. Miért gondolom ezt? Mert más élmény volt ez, mint amikor Forrás közöl. Volt már ilyen, azért tudom. Egy szombat hajnalban, egy igen tiszta szellemi állapotban kinyílt a szemem és ezen kezdtem gondolkodni. Szeretem ezeket a tiszta, hajnali gondolatokat. Különösen azokat, amelyek így hatnak rám. A szívem csordultig telt hálával, örömmel és boldogsággal. Semmi sem érdekelt, eszembe sem jutott, hogy ki vagyok, hol vagyok, csak végtelen boldogságot és hálát éreztem.

Végtelen szeretetet és ragaszkodást. A torkom összeszorult, a szemeim megteltek könnyel és úsztam a boldogságban. Az érkező gondolatok pedig úgy követték egymást, mint a szélesen kanyargó, lustának látszó, de valójában irdatlan erővel, megállíthatatlanul hömpölygő folyam, amely életben tartja a földet, amelyet átszel. Ismét felbukkant bennem az a meglátás, hogy a halál és a szabad akarat nem egyeztethető össze, hiszen ha szabad akaratod volna, dehogynál meg. Örökké fiatal, egészséges maradnál. Szabad akarat csak ott lehet, ahol nincs halál, ez a föld pedig a halál földje. Itt mindenki és minden meghal. Zsolt.23:4

*„Még ha a halál árnyékának völgyében járok is,
nem félek a gonosztól, mert te velem vagy; a te vesződ és
botod, azok vigasztalnak engem.”*

Vagy úgy lenne, ahogyan a farizeusok gondolták? Hogy egyes dolgokat eldönthetsz, míg másokról Isten rendelkezik? Ez nem szabad akarat, csupán részben szabad akarat a legjobb esetben is. Ami pedig nem teljesen szabad, az nem szabad. A szabad az szabad, ami korlátozva van, az nem szabad. A halál pedig korlát. Az öregedés is. A betegségek is. Te akarsz meghalni? Te akarsz megöregedni? Te akarsz időnként vagy akár folyamatosan beteg lenni? Azután itt egyszer csak nincs tovább, tégy vagy akarj te bármit is. Igazuk van a szabad akarat híveinek, amikor azt állítják, hogy Isten, az Úr nem bábokat, robotokat akar az Ő országában, az Ő népének tudni. Igazuk van, amikor azt állítják, hogy az Isten olyan nagyszerű és szerető Isten, hogy teremtményeinek szabad akaratot adott azért, hogy egyfajta partnerként, és ne a hangyák társadalmára jellemző organikus robotként teljen az ember (és a mennyei lények) örök élete. Ezért hát szabad akaratot adott az Ő gyermekeinek, an-

gyalnak, embernek. Ha ez nem így lett volna, akkor sátán, az ellenség, a vádló sosem követhette volna el, amit elkövetett. Azon a hajnali órán tehát a gondolatmenet onnan indult – ezen már sokat gondolkodtam korábban is –, hogy miként követhetett el sátán ekkora baklövést, ekkora szarvashibát? Egy ilyen – eredendően csodás és tiszta lény, mint amilyen ő **volt(!)**, hogyan válhatott ilyen mélységesen gonosszá? Hogyan fordulhat elő Isten tökéletes teremtésében, egy ilyen anomália, ráadásul mindez úgy, hogy Isten előre tudja, ez így lesz, így fog történni? Miért nem intézte el ezt a teremtést egyetlen pillanat alatt, megszüntetve az anomáliát minden egyéb dologgal egyetemben és miért nem teremtett egy új tökéletes teremtést e helyett? Még mielőtt az első embert, Ádámot megteremtette tudta, hogy az ember el fog bukni. Tudta, hogy ennek a bukásnak sátán lesz az oka. De hagyta, hogy ez így legyen, végig vitte a dolgot. Miért? Azért, mert Ő az Isten! Mert egyrészt látta a végét is, minden áldozattal és megmenekülttel egyetemben, másrészt pedig azoknak a lényeknek, akik hittel és meggyőződéssel szolgálták és szolgálják Őt a mai napig is, meg akarta mutatni, tanítani, hogy sátán hibás viselkedése hova vezet. Hiszen, mint mondtam nem robotokat és bábokat, hanem meggyőződéses, a szabad akaratukból mellette döntő és Őt őszinte, ragaszkodó szeretetből fakadóan imádó gyermekeket akart az Ő birodalmába. Isten tudja jól, hogy az egyetlen kapocs, amely ér valamit az kizárólag a szeretet. Isten nem diktatúrát akar, hanem tökéletesen tiszta szereteten és ragaszkodáson alapuló királyságot, amelyben nem a hatalma miatt imádják az uralkodót, hanem azért, mert szívük ezt diktálja. Ez az a birodalom, amely örökké fennállhat és amely sosem bukik el. Sátán tehát – hiszen neki egykor valóban szabad akarata lévén –

felfuvalkodott magában önmagától, és elhatározta, hogy magát Isten fölé magasztalja. Ésaías 14:12-15 Károli:

„Miként estél alá az égről fényes csillag, hajnal fia!?

Levágattál a földre, a ki népeken tapostál! Holott te ezt mondad szívedben; Az égbe megyek fel, az Isten csillagai fölé helyezem ülőszékemet, és lakom a gyülekezet hegyén messze északon. Felibök hágok a magas felhőknek, és hasonló leszek a Magasságoshoz. Pedig a sírba szállsz alá, sírgödör mélységébe!”

Lázadást szított és sok szabad lényt megrontott. Oda-haza. Nem pedig itt. Sátán – nyilván nem szabad akaratából – levágatott (ide) a földre”. Itt már ő is csak kényszerpályán mozog, nincs választása. Bár nyilván ő is tudja mi lesz a vége, de **végig kell játszania** a meccset, ha egyszer felvette a kesztyűt. Isten tehát elfogadta a kihívást és ahelyett, hogy sátánt kitörölte volna egy pillanat alatt a teremtésből, mint egy rossz gondolatot, Ő is végig viszi a meccset. Mert ez így tisztességes. De ami még fontosabb: mert így be fogja bizonyítani minden egyes szemlélőnek, hogy nem Ő pusztítja el valójában sátánt, hanem sátán pusztítja el önmagát gonoszságával. Be fogja mutatni, hogy a gonoszság hova vezet. Nem erőből intézi el a dolgot, pedig megtehetné, de mivel Ő a szeretet Istene, nem nyúl ilyen eszközökhöz. Ami itt a földön történt, például a zsidók kánaáni bevonulása-kor, vagy még azelőtt Egyiptomban és még korábban az özönvíz során, az minden szempontból más eset volt. Miért más? Mert minden, ami itt a földön történik és történt, következmény, eleve elrendelt isteni terv része. Itt már csak véget ér a történet. A földi történelem egy már lezárult fix eseménysorozat, de a filmnek végig kell futnia, a szereplőknek el kell játszaniuk a saját szerepüket, amely – félre ne

értsd – vérezen komoly szerep, nem csak egyfajta játszadozás, amely végeztével mindenki boldogan hazamegy és jót nevet egy kávé vagy málnaszörp mellett. A földi ember nem lát túl önmagán. Ahogyan írtam az Avatar lapjain, még a saját szakafanderéből sem lát ki, sőt fogalma sincs arról sem, hogy azt visel. Azt hiszi, hogy ez a világ mindennek a közepe, hogy minden e körül forog, és fogalma sincsen arról, hogy ez csupán egy pillanatnyi, rövid és jelentéktelen állomás a létezésben. Csupán egy küszöb, amelyet minden egyes embernek (Ádám és Éva bűne okán) át kell lépnie, mielőtt elfoglalja helyét az öröklétben, Isten országában, vagy elpusztul a második halálban végleg. A földi ember – vaksága okán – ott követi el a hibát, hogy ebből a földi perspektívából próbálja megmagyarázni és leképezni azt a világot, amely körülveszi őt. E világban megszerzett tapasztalatait próbálja közös nevezőre hozni a Bibliával. Ez körülbelül egy olyan kombináció, mint amikor a vakond talál egy elásott zseblámpát. Ő maga egyrészt felkapcsolni sem tudja, másrészt még ha ez sikerülne is neki, akkor sem érne vele semmit, hiszen vak, mert vakond. Ha Isten nem nyitja fel a szemét és nem segíti elsajátítani neki a lámpa használatát, akkor az számára csak egy akadály, egy használhatatlan tárgy marad mindörökre. Azt mondom tehát, hogy mire ide születünk erre a földre, minden el van döntve velünk kapcsolatban. Nem mi döntjük el ezt itt már, hanem az Úr. Hogy kinek, kik közé, hova, mikor és milyenek szülessünk e földre. Ennek oka van. Nem csak úgy, véletlenszerűen születünk ide, azután vagy rátalálunk az Úrra, vagy nem. Aki ezt gondolja, az nagyon-nagyon súlyosan alábecsüli az Urat, és nagyon-nagyon súlyosan túlbecsüli önmagát. Aki azt gondolja, hogy önmaga jutott helyes felismerésre, az nagyon kevély. Ha pedig az Úr se-

gította őt, akkor nem a szabad akarata, választása szerint tért új felismerésre, hiszen ha az Úr nem fordul *elsőként* felé, nem hívja őt, akkor soha az életében eszébe sem jutott volna Isten és a Biblia. Ha valaki hívó környezetbe születik, és ez a környezet vezeti el őt az Úrhoz, az sem véletlen. És az sem, ha éppen ugyanez a környezet taszítja el őt az Úrtól. Minden egyes földi élet egy sors, amely előre rögzített. A szabad akarat pedig az előre rögzített sorssal nem egyeztethető össze. Ha csak egyetlen momentum van a rendszerben, amely nem fér össze a szabad akarattal, akkor az nem lehet valóságos. Márpedig megbetegedni, megöregedni, meghalni általában senki sem akar. Szegénynek, elnyomottnak, éhezőnek-szomjazónak sem akar senki születni, majd így élni. Itt mindjárt felismerhetünk a rendszerben nem egy, de rengeteg olyan valós körülményt, amelyek meglehetősen ellene szólnak a szabad akarat jelenvalóságának. De mielőtt szabad akarat témakörben is feltennénk a pontot az „i”-re, mindenekelőtt határozzuk meg *pontosan*, hiszen ez kulcsfontosságú a tisztánlátás eléréséhez, hogy valójában mit is értünk szabad akarat alatt!

Volt már úgy bármi is az életedben, hogy nem akartad, vagy nem úgy akartad, de mégis úgy lett? Hát persze! Ha két ember egyazon dologgal kapcsolatban két különböző dolgot akar, az egyiknek bejön a dolog a másiknak nem, akkor az egyiknek van szabad akarata a másiknak nincs? Az remélem senki számára nem kérdés, hogy ha van szabad akarat, akkor az mindenki számára adott. Vagy van vagy nincs, de ha van, akkor mindenkinek van. Nos, nézetem szerint itt le is húzhatnánk e témára a rolót, de persze ezt nem tesszük most meg. Mi tehát a szabad akarat? Az, amit a sátán tanít? Hogy azt teszek, amit csak akarok? Akkor, ott és úgy, amikor, ahol és ahogyan csak akarom? Mert ez lát-

szik valószínűnek az illúzió szemlélői számára. Hiszen elvileg minden döntéshelyzetben rengeteg választásom van, de minimum kettő biztosan: megteszem vagy nem teszem meg? Aztán megteszem, de így vagy úgy, stb. Ezer a választás. Ám ebből az ezerből végül csupán *egyetlenegy* fog bekövetkezni... Ugye? Nem lehet két különböző, egymástól eltérő alternatívát egyidejűleg megvalósítani. ***Ha a tényeket nézed és nem az illúziót, megértheted, hogy valójában mindig, minden esetben csupán egyféleképpen alakulnak az események.*** Az, hogy ez lehetne (lehetett volna) másként is, csupán a te képzeletedben létezik. Te teszed hozzá ezt a valósághoz. Lehetne így is, úgy is, lehetett volna így is úgy is, de nem lett és nem lesz. Csak egyféleképpen történtek és történnek az események mégpedig úgy, ahogyan Isten akarta és akarja. Ez a helyzet.

Van olyan nézet, amely szerint a szabad akarat valójában abban áll, hogy szabadon dönthet, választhat az ember az egyes eseményekre, információkra adott válaszait, reakcióit illetően. Ez egyfajta tompításának tűnik a fenti elképzelésnek, de valójában semmiben sem különbözik attól. E szerint például én it a földön megismerhetek két egymásnak ellentmondó alternatívát, elméletet, akármit, és eldönthetem, hogy melyiket fogadom el igaznak. Isten teremtette a világot vagy pedig magától alakult ki mindaz, amit látunk a szerencsés véletlenek sorozata által emberi lépték szerint beláthatatlanul hosszú évmilliárdok alatt, ahogyan az iskolákban ma is tanítják ezt? Eldönthetem, hogy ennek vagy annak hiszek-e. Ugye? Így gondoljuk. Pedig dehogy! Ez csupán az illúzió sugallata. Ha ebben dönthetnénk, akkor abban is dönthetnénk, hogy betegek legyünk-e, megöregedjünk, meghaljunk-e vagy sem. Hogy gazdagok vagy szegények legyünk-e. Hogy szépek vagy csúnyák, szőkék-

barnák, vörösek-feketék, soványak-kövérék, alacsonyak-magasak, okosak-buták, elismertek vagy lenézettek legyünk-e és még sorolhatnám a végtelenségig. Vagy egyes dolgokban dönthetünk míg másokban nem? Az mennyire szabad akarat vagy döntés? Semennyire. Csak van, ami igen nyilvánvaló és van, ami kevésbé. Van, amiről képesek vagyunk felismerni azt a tényt, hogy nincs kompetenciánk vele kapcsolatban, nem áll hatalmunkban változtatni rajta, tanítson bármit is az ezoterikus hazugság, a „mesterünk”, a gurunk, a tanfolyamvezetőnk jó sok pénzért cserébe. Ezek mind hazudnak nekünk. Ám a Biblia nem hazudik, csak az a kérdés, hogy megérted-e, amit üzen? Igen, valóban ez sem rajtad múlik. De ha itt tartasz e könyvben, akkor jó eséllyel megérted, amit a Bibliában olvashatsz. Úgy legyen!

A tanterem ablakain keresztül beáradó erős fényben minden a legapróbb részletekig jól látszott a katedrán ülő szigorú tekintetű tanító számára. Bár első ránézésre igen szigorúnak látszhatott volna a néma csendben ülő, mozdulatlanágba dermedt nebulók számára, mégis, ha valaki közelebb mert volna menni hozzá, észrevehette volna a tanító szemeiben csillogó derűs szeretetet, amellyel a lesütött szemű nebulóit vizsgálta. Néma csend honolt a teremben, egyetlen pisszenés sem hallatszott. A tanító előtt hevert az asztalon a nagy könyv, a napló, amelyben minden nebuló neve szerepelt. A nevek mellett pedig érdemjegyek sorakoztak. Kinek ilyenek, kinek olyanok. A tanító kezeit a nagy könyvön nyugtatva most sóhajtott egyet és halk, de határozott hangon megszólalt: Tegye fel a kezét az, aki most szeretne itt lenni közületek! A tanteremben semmi sem mozdult, a nebulók továbbra is némán és mozdulatlanul, lesütött szemmel ültek. Néhányan ugyan lopva a ta-

nítóra emelték tekintetüket, de ennél többet senki sem merészelt. A tanító bólintott. Gyermekeim! Mit gondoltok, ha nem kellene most itt ülnötök, akkor mikor és hol tanulnátok meg mindazt, amelyet meg kell tanulnotok? Ha ti dönthetnétek el azt, hogy járjatok-e iskolába vagy sem, szerintetek most hányan hallgatnátok engem? A tanterem egyik sarkából halk kuncogás hallatszott, de amikor a tanító a hang irányába nézett, a hang azonnal elmémult és a csend ismét tökéletes lett. A tanító ismét csak bólintott. Gyermekeim! Ha minden úgy lenne, ahogyan ti szeretnétek, akkor soha semmit sem tanulnátok meg. Meg kell értenetek, hogy az iskola miattatok létezik. Nem miattam. Én tudom, amit ti nem és azt akarom, hogy ti is megtanuljátok mindazt, amit tudnotok kell az élethez. Meg kell értenetek, hogy az iskolában nem lehetséges az, hogy a ti akaratotok érvényesüljön, mert ha így történne, akkor ebben a pillanatban eltűnne az iskola és egy nagy játszótér, – ahol senki sem felügyel rátok – teremne a helyén. Most már többen felkuncogtak és a tanító is elmosolyodott. Látom értitek.

Szeretettel:

Ted